

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KENZIE KELLY

MONSTROUS
GUARDIANS

HELD BY A
MONSTER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

, BYA
MONSTER

KEN Z I E K E L L Y

Telif

Bir Canavar Tarafından Tutuklandı: Canavar Koruyucular 1.

Kitap Telif hakkı © 2024 Kenzie Kelly.

Web sitesi ve haber bülteni: <http://www.kenziekelly.com>

Twitter: [@exlibriskenzie](https://twitter.com/exlibriskenzie)

Instagram: [@exlibriskenzie](https://www.instagram.com/exlibriskenzie)

Facebook: [kenzie_kelly](https://www.facebook.com/kenzie_kelly)

Discord Okuyucu grubu: [the mythic menagerie](https://discord.gg/the-mythic-menagerie)

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere veya gerçek olaylara herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak illüstrasyonu [Nyx](#) tarafından yapılmıştır.

Tipografi ve formatlama Kenzie Kelly

tarafından yapılmıştır. Bölüm başlık

illüstrasyonları [Kit Fox](#) tarafından yapılmıştır.

Düzenleme [Dayna Hart](#) tarafından yapılmıştır.

İçinde

- [1. Bir](#)
- [2. İki](#)
- [3. Üç](#)
- [4. Dört](#)
- [5. Beş](#)
- [6. Altı](#)
- [7. Yedi](#)
- [8. Sekiz](#)
- [9. Dokuz](#)
- [10. On](#)
- [11. On bir](#)
- [12. On iki](#)
- [13. On üç](#)
- [14. On dört](#)
- [15. On beş](#)
- [16. On altı](#)
- [17. On yedi](#)
- [18. On sekiz](#)
- [19. On dokuz](#)
- [20. Yirmi](#)
- [21. Yirmi bir](#)

- [22. Yirmi iki](#)
- [23. Yirmi üç](#)
- [24. Yirmi dört](#)
- [25. Yirmi beş](#)
- [26. Yirmi altı](#)
- [27. Yirmi yedi](#)
- [28. Yirmi sekiz](#)
- [29. Yirmi dokuz](#)
- [30. Otuz .](#)
- [31. Otuz bir](#)
- [32. Otuz iki](#)
- [33. Otuz üç](#)
- [34. Otuz dört](#)
- [35. Otuz beş](#)
- [36. Otuz altı](#)
- [37. Otuz yedi](#)
- [38. Otuz sekiz](#)
- [39. Otuz dokuz](#)
- [40. Kırk .](#)
- [41. Kırk bir](#)
- [42. Kırk iki](#)
- [43. Kırk üç](#)
- [44. Kırk dört](#)
- [45. Kırk beş](#)
- [46. Kırk altı](#)
- [47. Kırk yedi](#)

İçerik Uyarıları

Hikayelerim sizi günlük hayattan uzaklaştırmak için yazılmıştır. Hikayelerimin kimseyi rahatsız etmesini istemem. Kötü bir okuma deneyimine neden olabilecek her şeyi dahil etmeye özen gösteriyorum, ancak bu liste hiçbir şekilde eksiksiz değildir. Lütfen dikkatli olun.

İçerik uyarıları: kaçırılma, kaygı, saldırı, kan, ölüm, duygusal istismar, rehin alma, insan ticareti, cinayet, kadın düşmanlığı, fiziksel istismar, travma sonrası stres bozukluğu, cinsel saldırı, cinsel taciz, travmanın ardından bir yabancıyla yakınlaşma, işkence, şiddet.

Bir

AYAKTAN KÖKÜNE TAKILDI ve bileğim sola doğru büküldü. Çok hızlı düştüm, ellerimi kaldırıp düşüşümü engelleyemedim. Toprak yanağıma serin serin değdi ve bir an orada kalabileceğimi düşündüm. Arkamda, ormanda koşan ayak seslerini ve köpeklerin havlamalarını duyabiliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimdeki keskin acıyı görmezden geldim ve sürünerek ilerledim. Beni yakalayacaklarını biliyordum, ama mücadeleyi bırakamazdım.

Boğazımdan bir hıçkırık kopardı ve diğerlerini yuttum.

Hareket etmeye devam etmem gerekiyordu. Ayak bileğim arka da sürükleniyordu, acısı diğer acılar arasında kaybolmuştu.

Tel örgüye ulaşırsam özgür olacağımı söylemişlerdi. Buna gerçekten inanmıyordum ama az da olsa umudumu kaybetmedim. Zemin altımdan kaydı ve düştüm. Dik bir yamaçtan yuvarlanırken çılgılık atmam gerekirdi ama sesim çıkmadı. Karanlığın beni almasına izin verdim, gözlerim dönerek kapanıyordu.

Dalları saçlarımı ve bana verdikleri ince gömleği yırttı. Kayalar ve köklerden yeni sıyrıklar ve morluklar aldım. Karnım bir ağaca çarptığında aniden durdum, vücudum ağacın etrafına kıvrıldı. Gövde sıcak ve yumuşaktı...

Ve hareket etti.

Gözlerimi açmaya çalıştım. Neye yaslandığımı görmek istedim ama göz kapaklarım çok ağırdı. Koşmayı bırakmıştım ve ivme kaybaldığı için hareketsiz kalmıştım. Kaslarım artık çalışmak istemiyordu.

Sıcak, güçlü kollar altımdan kaydı ve beni kaldırdı. Başım sallandı, boynum çalışmayı reddetti. Kol omuzlarımdan altından kaydı ve başımı kucakladı. Boynumu neyin tuttuğunu anlayamadım. El için çok büyük, dirsek için çok genişti.

Köpekler havladı ve ben inledim.

Daha önce hiç duymadığım bir hırıltı yanımda yankılandı.

Korkmam gerekirdi.

Bu düşünce, bir hayalet gibi beynimde dolaştı. Geçici ve anlamsızdı. Titreşimden hissettiğim korku değildi, güvende olduğumdu. Nedense, bu hırıltının bana yönelik olmadığını biliyordum.

Bacaklarımın ve kollarımın çıplak derisi üzerinde hava akımı hissettim. Beni nereye götürdüğü umurumda değildi, yeter ki köpeklerden uzak olsun. Ağaçların arasında beni takip eden adamlardan uzak olsun. Yakalandığımda beni bekleyen kötülükten uzak olsun.

Hava değişti ve soğudu. Isınmış cildimdeki ter soğudu ve titremeye başladım. Kollarım etrafımda sıkılaştı. Hala nerede olduğumuzu bilmiyordum. Gözlerimi açamıyordum. Seslere göre kapalı bir yerdeydik. Belki bir ev?

Dışarısı bunaltıcıydı. Gece yarısı olmasına rağmen hava çok sıcaktı.

Keşke beynimi kapatabilseydim. Kendimi karanlığa teslim edip bayılabilseydim. Artık bana ne olacağı umurumda değildi. Bana yaptıklarından daha kötüsü olamazdı.

Aniden düştük, midem boğazıma çıktı. Çığlık attım ve bir gözümü açmayı başardım. Karanlık. Sadece amansız bir karanlık.

Neredeyse hiç sarsılmadan indikten sonra bir ses duyuldu: "Şşş, ufaklık. Artık güvendesin."

O kadar derin bir ses ki kemiklerimde hissettim. Erkek sesiydi ama korkmadım. Ona inandım.

Beni kilometrelerce taşıdı, dönüp durdu. Arada sırada gözlerimi açıyordum ama en ufak bir ayrıntı bile göremediğim için vazgeçtim. Su damlalarının sesini duydum ve yuttum. Boğazım o kadar kurumuştı ki acıyordu. Ona durmasını, su içmeme izin vermesini istemek istedim, ama kelimeleri bir araya getiremedim. Dilimi damağımdan ayırdım ve iç çekerek dudaklarımı açtım.

"O su iyi değil. Biraz daha ileri." Aklımı mı okuyordu? Umurumda mıydı?

Havanın tekrar hareket ettiğini duydum, yumuşak sesler büyük bir odada yankılanıyordu. Gözlerimi araladım ve ışığa karşı gözlerimi kırpıttım. Görüşüm netleşti ve şok içinde bakakaldım. Beş yaratık... canavar... canavarlar... bana bakıyordu. Kağıtlar ve açık dizüstü bilgisayarlarla kaplı kalın, kenarları pürüzlü bir masanın etrafında dizilmişlerdi.

Devasa boyuttaydılar. Kolayca iki metre boyunda, kurt kafalıydılar. Kulakları sivriydi ve başlarının tepesinden yukarı ve geriye doğru kıvrılan boynuzlar çıkmıştı. Uzun kollarının ucunda devasa eller vardı, parmaklarının ucunda ise beş santimlik pençeler. Geniş göğüsleri beline doğru daralıyor ve kaslı uyluklara dönüşüyordu. Parmaklarındaki pençelerden daha uzun pençeleri olan pençeli ayakları üzerinde duruyorlardı.

Karınları hariç her yerleri kürkle kaplıydı. Oradaki pürüzsüz derileri, vücut geliştiricileri utandıracak kadar belirgin kasları ortaya çıkarmıştı. Gözleri altın, kırmızı veya mavi renkte parlıyordu. Kürklerinin rengi en koyu siyahtan açık griye kadar değişiyordu ve çoğunun başı eğikti. Her birinin sağ bileğinde garip beyaz işaretler vardı.

Birlikte, beni taşıyan kişiye bakmak için burunlarını kaldırdılar. Masanın uzak tarafında ortada duran kişi sessizliği bozdu.

"Drym?"

Onları görmek kafa karıştırıcıydı. İnsanlardan çok vahşi hayvanlara benziyorlardı ve damarlarımdan akan az miktardaki adrenalin, beni kaçmaya itmeliydi. Bunun yerine, bu yaratığın kollarında uzun zamandır hissetmediğim bir sakinlik ve güvenlik hissettim.

"Onu ben buldum. O... benim mi?"

"Evet, görüyorum. Onu bırakmanı istemiyorum, sadece ona nasıl ulaştığını soruyorum. Onu arayacak kimse var mı?"

Beni taşıyan kişi bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. "Bilmiyorum."

Diğeri içini çekti ve burnunu gözlerinin arasında sıktı. Düşünürken burnunu sıkamak, çok insani bir hareketti.

"Konuşuyor mu?"

"Konuşabiliyor, ama sanırım bir süredir kaçıyor. Suya, yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Diğerlerinden biri, mavi gözlü olan, harekete geçti ve bir kedi gibi zarif adımlarla bana doğru yaklaştı. Beni saran kollar sıkılaştı ve bir adım geri çekildiler. Ciğerlerimdeki hava sıkışınca homurdandım ve hemen beni bıraktılar.

Mavi gözlü olan birkaç metre ötede durdu. "Yaralı, Drym. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Dokunma."

Bu hırıltı beni şaşkına çevirdi. Bunlar belli ki onun arkadaşları ya da ailesiydiler. Neden beni bu kadar koruyordu? Ben onun paylaşmak istemediği bir ödül müydüm? Beni yiyecek miydi?

Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğsüme vuruyordu. Kemiklerin kırılma ve çatlama sesleri kafamda yankılanıyordu ve paniğim kontrolden çıktı.
Sonunda karanlık çöktü ve beni içine çekti.

İki

"Onu korkuttun, Cavi!" Dişlerimi gıcırdatarak kardeşime bağırdım. Bu kadın kollarımda olmasaydı, dişlerimi karnına geçirirdim.

"Drym!"

Kragen'in keskin sesi başımı ona çevirdi.

"Biz düşmanınız değiliz. Kadınıza zarar vermeyeceğiz. Bakıma ihtiyacı olduğu açık. Size yardım edelim."

Kollarım titriyordu. Elbette haklıydılar. Onların yardım etmesine izin vermeliydim, ama içgüdülerim onları uzak tutmak istiyordu. Kafamı salladım, kuyruğum arkamda sallanıyordu. Sözlerim inilti gibi çıktı. "Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama yapamam. Onu bırakamam."

Utançtan başımı eğdim. Bu dişi yardıma muhtaçtı ve ben onu engelliyordum.

Altımız hep birlikte çalışmıştık. Aynı anda yaratılmıştık ve aynı hızda büyümüştük. Her birimizin diğerlerini tamamlayan bir yeteneği olduğunu çabucak öğrenmiştik. Bir takım olarak durdurulamazdık.

Kragen anlayışla başını salladı. "Tamam, öyle yapalım, ama Cavi ona yakından bakmalı."

Daha yüksek sesle kükredim; ses mağaranın duvarlarından yankılandı. Kragen'in sabrı taşı. "Havada onun kanı var, Drym!"

Kükremem bir iniltiye dönüştü.

Kragen'in gözleri omzumun üzerinden kaydı ve burnunu eğdi. İğnenin acısını hissettim ve rahat bir nefes aldım. Sakinleştirici ilacın etkisi uzun sürmezdi, hiçbir ilaç sürmezdi, ama Cavi'nin ona bakması için beni yeterince sakinleştirecekti.

Cavi bir anda önümde belirdi ve onu nazikçe kollarımdan aldı. Uzuvarım ağırlaşmıştı ama en ufak hareketini bile takip ettim. Onu masaya yatırdı, hızlıca muayene etti ve sonra emirler yağdırmaya başladı.

"Quin, dikiş setini getir. Bazı kesikler derin. Thurl, ayaklarını temizlemeye başla."

Kragen yanımda kaldı. Bana destek oluyordu, ama aynı zamanda beni tutmak gerekirse diye hazırda bekliyordu. Cavi başından başlayarak yaralarını temizlemeye başladı.

"Çoğunlukla çizikler."

"Ormanlarda koşarken paniğe kapılmış," bildiklerimi anlattım. "Adamlar ve köpekler peşindeymiş."

Onun avlandığını duyunca hepimiz tepki göstererek havayı toplu bir hırıltı doldurdu.

Hiçbirimiz bir kadına zarar gelmesini istemezdik.

Tabii ki, biz olgunlaşmadan önce de kadınları aramıza almışlardı. Onları üretecek miyiz yoksa öldürecek miyiz görmek istiyorlardı. Biz ikisini de yapmayı reddettik.

Roul, testlerden dolayı biraz çıldırmıştı. Ona verilen dişiler, onu sakinleştirmek için ne yaparsa yapsın, hep korku içindeydiler.

O aramızda en iriydi ve kırmızı gözleri amacını ele veriyordu. Saldırganlık. Güç. O ve Thurl gerçek silahlardı. Kılıcın ucu. Kragen ve ben ise kılıç ustalarıydık. Zeka ve strateji için yetiştirilmiştik, planları biz yapardık. Bir görevi yerine getirmek için en iyi yolu bulmadan önce tüm yolları ve olasılıkları görürdük.

Cavi ve Quin şifacılarımızdı. Cavi acil durumlarda, sahada triyaj yapmada daha iyiydi. Quin sağlığını koruyor ve uzun süreli bakıma ihtiyaç duyanları tedavi ediyordu.

Bu, hepimizin ölümcül olmadığı anlamına gelmezdi. Öyleydik. Bizi bunun için de test ettiler. Hayatlarımız veya kardeşlerimizin hayatları için savaşmaya zorladılar.

Quin, sol kolunu temizlemiş ve ona lokal anestezi yapmıştı, böylece pazı kasındaki derin yarayı dikebilirdi.

Onun kafasını koparmak istedim.

"Anlamıyorum, Kragen. Neden böyle hissediyorum? Diğer kadınlarda böyle olmamıştı." Acı içindeki halini görmemek için ellerimle gözlerimi kapattım, ama bakmamak daha kötüydü.

"Bilmiyorum, Drym. Durumu stabil olduğunda Quin kan alacaktır. Belki cevapları buluruz."

"Bilim adamlarından birini hayatta bırakmalıydık." Kırmızı renk görüşümü kapladı ve derin bir nefes aldım. Kontrolümü kaybedemezdim. O buradayken olmazdı.

Roul, her ihtimale karşı diğer tarafıma geçmişti. "Bıraktık," diye tersledi.

Evet, ama kaçtıktan sonra ona ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Roul'un ondan bahsetmesi bile ona acı veriyordu. Normalde bu kadar dikkatsiz olmazdım. "Sence onu neden avlıyorlardı?"

Kragen başını salladı. "Bilmiyorum."

"Roul," diye kulaklarımla ona işaret ettim ama kadından gözlerimi ayıramıyordum. "Onları takip edebilir misin? Ne yaptıklarını öğrenebilir misin?"

Döndü ve koşarken pençelerinin ayaklarımızın altındaki kayaları sıyırdığını duydum.

Kragen arkasından bağırdı, "Karışma!" Tek cevap olarak bir homurtu duyduk.

Cavi kadının yüzünü, boynunu, göğsünün üst kısmını ve sağ kolunu temizlemişti. Kadının giydiği yırtık gömleğin kenarını kaldırdı. Bir adım öne çıktım. Kragen kolunu önüme attı.

"Bence Drym'in gövdesini özel olarak kontrol etmesine izin vermeliyiz. Onu temizleyebilir ve kendi imkanlarının ötesinde bakıma ihtiyaç duyan yaralar varsa bize haber verir." Kragen burnumu tuttu. "Değil mi?"

"Evet. Evet, öyle daha iyi olur." Cavi gömleğini indirip bacaklarını temizlemeye başlayınca gerginliğim azaldı. Onların ona dokunmasından hiç hoşlanmıyordum ama kendimi daha iyi kontrol edebiliyordum.

Gözleri birden açıldı ve başını hızla çevirdi. Çırpınmaya başladı ve diğerleri onu tuttu. Gözlerim kan çanağına dönmüştü, Kragen'in tutuşunu kırıp ona doğru atıldım ve Quin'i kenara iterek onu kendime çektim.

Gözleri benimkilere çarptı ve ben onun yanına çöktüm. "Şşş, ufaklık. Güvendesin."

"Sen gerçek misin?"

Onun benden korkmasını istemedim. Çılgılık atıp köşeye sıkışıp kendini olabildiğince küçültmesini istemedim.

Ama ona yalan söyleyemezdim. "Evet, biz gerçeğiz."

Nefes alırken göğsü yükseldi, nefes verirken gözleri kapandı. "Tanrıya şükür."

Hepimiz şok içinde birbirimize baktık. Daha önce hiç böyle bir tepki almamıştık. Rahatladı, Quin ve Thurl onu bıraktı ve bacaklarını temizlemeye devam etti.

"Bize ne olduğunu anlatabilir misin?" Kragen elime bir şişe su tutuşturdu.

Kapağını açıp ona uzattım. Oturmakta zorlanıyordu, ben de ellerimi omuzlarının arasına koyup onu destekledim. Dokunduğumda bana yaslandığında sevinçten bağırmak istedim. Şişenin tamamını içti.

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı. "İşten sonra kaçırıldım, bir eve götürüldüm ve diğer kadınlarla birlikte bir bodrumda tutulduk. Adamlar bizi avladılar."

"Neden?" Sesimden öfkeyi gizleyemedim. Onun gözlerinde de aynı öfkeyi gördüm.

"Eğlence. Sıkıntı. Yapabildikleri için. Kim bilir, sapık zengin adamlar neden böyle şeyler yapar ki?"

Önce hepimize baktı, sonra gözleri tekrar bana takıldı. "Siz gerçekten çok irisiniz, değil mi?"

Kıkırdandım. "Evet. Ben

Drym." "Merhaba Drym. Ben

Kendal."

O bizi incelediği gibi ben de herkesi tek tek tanıttım. "Bunlar Kragen, Cavi, Thurl ve Quin. Kardeşimiz Roul, seni kovalayan adamları araştırıyor."

"İyi." Yüz hatları sertleşti. "Umarım hepsini öldürür."

Üç

BU CANAVARLAR, ter bile dökmeden evdeki tüm erkekleri öldürebilecek gibi görünüyordu. Söylediğimde ciddiydim. Onların ölmesini istiyordum.

Öfke içimi kapladı, cildimi ısıttı ve kaslarımı gerdi.

"Rahatlamaya çalış." Mavi gözlü, daha açık gri tenli olan Cavi'ydi. Dudaklarımı büzüp nefes verdim ve dediğini yapmaya çalıştım. Drym'e baktığımda daha kolay oldu. Altın rengi gözleri beni sakinleştirdi. Belki beni kurtardığı için, belki de bana çok değerliymişim gibi baktığı için.

Beni kollarında taşımıştı, elleri çok nazikti.

Yüzüme düşen bir tutam saç, kötü görünümlü pençelerinden biriyle yakalayıp geri ittiğinde, neredeyse hiç bir şey hissetmedim. Parmağının arkasını yanağımda gezdirdi ve bu küçük nezaket öfkemi rahatlamaya dönüştürdü.

"Hüzünlü kokuyorsun. Neden?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve elimi onun yüzüne uzattım, parmaklarımı tüylerine gömdüm. O sıcak ve yumuşaktı, gözyaşlarım daha da şiddetlendi. "Çünkü kendimi güvende hissediyorum ve zihnim, bastırdığım tüm korkularla başa çıkmaya çalışıyor."

O başını salladı. "Evet, güvendesin."

Başını eğdi ve ben parmaklarımı daha da derinine gömdüm.

"Daha fazla su ister misin? Aç mısın?"

"Su iyi olur." Suyu ya da yiyeceği esirgemiyorlardı ama Drym'e rastlamadan önce uzun süre koşmuştum.

Önümde başka bir şişe belirdi, kapağı zaten açılmıştı. Bu sefer daha yavaş içtim. "Kaba olmak istemem ama siz nesiniz? Yani,

boynuzlar ve kuyruk olmasaydı, kurt adamlar olduğunuzu düşünürdüm, ama böyle bir şeyin var olduğunu sanmıyordum. Sanırım yanlış olduğunu kanıtlayan canlı kanıtlarsınız."

"Bize wyrfang diyorlar, ama haklısın, biz kurt ya da kurt adam ya da ejderha değiliz. Hepsi biriz."

Hepsine tekrar baktım. "Anlamadım. 'Onlar' kim? Onlar değilsiniz ama siz onlar mısınız? Bir dakika, ejderhalar mı? Gerçekten mi?"

Diğer altın gözlü canavar içini çekti ve Drym'e başını salladı. "Bir gün birine açıklamamız gerekeceğini biliyorduk. Bu, zaman çizelgemizi öne çekti, ama belki o, bir sonraki adımımızın ne olması gerektiği konusunda bize yardımcı olabilir."

"Evet, bu yaratıklar var ve tahminimize göre çok daha fazlası var."

"Aman Tanrım. Ejderhalar." Aklım başımdan gitti, kendime gelmek için başımı salladım. "Onlar kim?"

"*Onlar* bilim adamlarıydı. Bizi yarattılar, büyüttüler, eğittiler." Drym diğerlerine baktı. "Bizi işkence ettiler." Sağ elini kaldırdı ve bileğinin içini bana doğru çevirdi. "Bizi damgaladılar."

Bileklerindeki izler damga mıydı? Sığır gibi damgalanmışlardı? Hikayelerinin hayal edebileceğimden çok daha kötü olduğu hissi içimi kapladı, ama sözlerini kesmedim.

"Sürrogatlara doğduğumuz andan itibaren bize avlanmayı ve kaçmayı öğrettiler. Hayatta kalmayı öğrettiler. Sınırlarımızı test ettiler. Biz, tek bir embriyoya birleştirilmiş DNA'ların karışımı olan yaratıklar melezleriz. En iyi silahlar olacağını düşündükleri her şeyi kullandılar. Çoğunlukla ejderha ve kurt adam, ama bunun ötesinde bir şey bilmiyoruz."

"Kimse onları durdurmadı mı? Genetik modifikasyon yapan tüm laboratuvarları hükümetin denetlediğini sanıyordum. Aslında, bu tür deneylerin yasadışı olduğunu sanıyordum."

Drym başını bana doğru eğdi, kulakları dikildi. "İnsan kadınları avlamak yasal mı?"

Gölerek, sesim o kadar paslıydı ki kendim bile irkildim. "Çok iyi bir noktaya değindin."

Devasa bir wyrfang mağaraya girdi ve diğerlerinin yanında kendimi rahat hissetmeme rağmen, bu farklıydı. Daha tehditkar, daha ölümcül. Kırmızı gözleri parlıyordu ve bana baktığında öfkeyle kısıldı. Ben çekildim ve Drym beni ondan korumak için önüme geçti.

"Rapor." Bu Kragen'di. Kendinden emin ve kontrol sahibi bir havası vardı, bu da onu lider olarak gösteriyordu.

Kükremesi o kadar derindi ki, onu zar zor anlayabiliyordum. "Onları bir eve kadar takip ettik. Bodruma bakana kadar güzel bir ev gibi görünüyor. Parmaklıklı küçük bir pencere var. Orası lanet olası bir hapishane."

Başımı salladım. "Evet, bizi orada tutuyorlardı."

"Bizi mi? Orada başka kadınlar da mı var?" Drym'in kulakları başının yanına yapışmıştı.

Gözlerimden yaşlar akmamak için gözlerimi kırptım. "Vardı. Geriye bir tek ben kaldım."

Aniden Drym'in yumuşak göğsüne yapıştım, cildi çelik üzerine kadife gibiydi. Tüyleri burada daha kısaydı, göğsündeki kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu. Ona gömüldüm.

Bağırıp, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşmam gerekirdi, ama kendimi... güvende hissediyordum. Uzun zamandır ilk kez. Drym, onların silah olduğunu söylemişti. Ter bile dökmeden beni ikiye bölebilecek gibi görünüyorlardı. Ama onlardan korkmuyordum.

"Peki ya adamlar?"

Roul'un gözleri daha da karardı, parladı, kan kırmızısı bir ışıltı onu eskisinden daha tehlikeli gösterdi. "Ev boştu."

"Korkak herifler kaçmış." Hepsi ölmedikleri için kızgındım.

Quin yanıma gelip bana döndü. "Arayabileceğimiz kimse var mı?" "Hayır. Hiçbirimizin kayıp ihbarında bulunacak ailesi olmadığını öğrendik.

Onlar dikkatli ve hesaplıydılar." "Oh, şükürler olsun."

Ona en yakın iki kişi, koluna hiç de nazik olmayan bir şekilde vurdu.

"Ah! Bu ne içindi? Drym gitmek isterse onu bağlamak zorunda kalacağımızı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ya öyle, ya da tüm insanlara varlığımızı nasıl açıklayacağımızı çok çabuk bulmak zorunda kalırdık."

Devasa yeni gelen ona homurdandı. "Kapa çeneni, aptal."

"Ne? En azından sordum. Siz diğer aptallar, onu endişelendiren kimse var mı diye düşünmediniz bile."

"Evet, ama o yapmadı diye bu kadar mutlu görünmene gerek yoktu." Cavi ilk yardım çantasını toplarken dedi.

Kragen'in sesi diğerlerinin sesini bastırdı. "Drym, onu bir odaya götürüp dinlenmesini sağlasan iyi olur."

Kulağımın altında duyduğum sesin mizah mı yoksa sinirlilik mi olduğunu anlayamadım. "Bu muhtemelen en iyisi."

Beni kolaylıkla kollarının arasına aldı, yaralarımı ve dikiş atılan kesiklerin üzerindeki bandajı sürtmek için çok dikkatliydi. Bu canavarların, bu wyrfangların bana gösterdiği şefkat ve

bu canavarlardan, bu wyrfanglardan gördüğüm şefkat ve ilgi, aylardır gördüğümünden fazlasıydı.

Göğsüne dokundum, gözyaşlarım onun cildine bulaştı. Üzerime eğildi ve burnunu sırtıma dayadığını hissettim. Vücudu beni neredeyse tamamen sarmıştı ve kendimi hiç bu kadar sevildiğimi ve korunduğumu hissetmemiştim.

D

BU MAĞARAYI tesadüfen bulduk. Tesadüfen derken, Quin konuşurken geriye doğru yürürken, zeminin çökmesiyle bir deliğe düştü.

Geniş bir mağara sistemi, hepimizin rahatça sığabileceği büyük bir odası ve kendi alanlarımızı oluşturabileceğimiz daha küçük odacıkları vardı.

Daha önce hiç kendi alanımız olmamıştı. Duvarlar cam olduğunda mahremiyet yok ve kameraların gözleri her zaman sizi takip ediyor.

İlk başta, ortam çok sessizdi. Bilim adamlarının gelip gitme seslerine, laboratuvar makinelerinin uğultusuna, birbirimizin hareketlerine ve diğer küçük seslere alışmıştık. Bir hafta sonra, kendimizi daha rahat hissetmeye başladık ve ayrı ayrı daha fazla zaman geçirebiliyorduk.

Onu köşede yaptığım battaniye yatağına yatırdım ve görebilmesi için lambayı kısık bir şekilde yaktım. Fazla bir şey değildi, ama kaya zemini yumuşatmak için birkaç kalın köpük levha bulmuştum. Battaniler yumuşak ve sıcaktı.

"Misafirim olacağını bilseydim, ortalığı biraz toparlardım." Ses tonumu hafif tuttum, zihninden karanlığı atması gerektiğini hissediyordum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyordum.

Gülümsedi ve ben de gülümsedim.

Sonra güldü. Tekrar tekrar duymak istediğim güzel bir ses.

Bir dakika, bana mı gülüyordu? Başımı eğdim ve kulaklarım çöktü.

"Özür dilerim, sadece..." Başını salladı. "Gülümsediğini biliyorum, ama bana sanki dişlerini gösteriyormuşsun gibi geliyor. Beni korkutması gerekirken, çok sevimli buluyorum."

Beni sevimli mi buldu? Gülümsemem genişledi ve o da tekrar güldü, ama umurumda değildi. O sesi duymak için olabildiğince geniş gülümserdim.

"Neden korkmuyorsun? Yani bizden. Kadınları korkutmamak için çok uğraştık ama hepsi çılgılık attı ve ağladı."

"Drym, kadınları da sizinle birlikte mi koydular? Neden?"

Yere oturabilecek kadar çömeldi. Omuzlarımı silktim. "Ne yapacağımızı görmek için."

Nefesini içe çekti ve bana uzandı. Kolumu uzattım ve parmaklarını elime dolarken ona baktım. Sanki sisin içindeymişim gibi tüm vücudum aydınlandı, ama kızgın değildim. Bir şey hissettim, ama ne olduğunu bilmiyordum. Bu kadar mutlu hissettiğim tek diğer an, kaçtığımızı, onları yok ettiğimizi anladığımız andı.

"Ne yaptınız?"

Burun kıvırdım. "Mümkün olduğunca küçük görünmeye çalıştık. Mümkün olduğunca zararsız.

Nasıl sonuçlandığını tahmin edebilirsin."

"Çok üzüldüm. Kulağa korkunç geliyor."

Şaşkına dönmüştüm. Korkunç bir durumdan kaçmış ve beni teselli mi ediyordu? Burnumu çektim. "Ormanlarda avlanmaktan daha kötü olamaz herhalde."

Kafasını salladı. "O da korkunçtu, ama beni iki hafta önce kaçırdılar. Sen tüm hayatını esaret altında geçirdin. Yaşadığın travmayı hayal bile edemiyorum."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Travma. Öyleydik işte. Bildiğimiz tek şey buydu. Kurtulmak, özgür olmak, hayatlarımızı ve bedenlerimizi kontrol etmek istediğimizi biliyorduk.

Boğazını temizledi. "Nasıl... Yani, çok kişisel bir soru değilse... Nasıl kaçtınız?"

"Bir bilim insanı olmasaydı hâlâ orada olurduk. Yeni gelmişti ve sanırım neye bulaştığını bilmiyordu. Onu ilk kez bizim kanada getirdiklerinde neredeyse bayılıyordu. Onunla alay ettiler ve hepimiz çok sinirlendik." Ben güldüm. "Kısa sürede cesaretini topladı. Yaptıkları şeyden hoşlanmıyordu ama onlar bunun diğer laboratuvar hayvanlarından farkı olmadığını ve deneylerinin tüm insanlığın iyiliği için olduğunu söylediler.

"Isabelle ilk başta onlara inandı. Sonra bizim beyinsiz hayvanlar olmadığımızı, bilinçli varlıklar olduğumuzu anladı. Planlar yapmaya başladı, en çok birlikte çalıştığı Roul'a notlar gönderdi.

Roul'a notlar vermeye başladı. Bir ay boyunca, tek tek yazılmış notlarla bir plan yaptık."

Kadın başını salladı. "Sizin kaçmanıza yardım etti." "Evet. Ona her şeyimizi borçluyuz."

"Nerede o?"

Başımı eğdim. "Bilmiyoruz. Kaış... karışık oldu." Beyaz önlüklü erkek ve kadınların ığlıklarını duyuyor, onları parçalarken kanın duvarları, zemini, tavanı ve bizi kapladığını görüyorum. Pençelerimizle ekipmanları, bilgisayarları, saklama şişelerini parçaladık. Geride hiçbir şey bırakmadık. Bizi yaratan "deneyi" yeniden yapabilecek hiçbir şey. "Kargaşada onu kaybettik. Ortadan kayboldu. Sanırım bizim gibi saklanıyor ve ne yapacağını düşünüyor."

"Roul... O korkunç olan olmalı."

Güldüm. "Evet, onu çok iyi tanımlıyor. Kafaları koparmaktan başka bir şey sevmez, ama aşırı derecede sadık ve koruyucudur." İç geçirdim. "Ona benim sana tepki verdiğim gibi tepki verdi."

Yatıp battaniyeye kıvrıldı ve onu yatağında rahat görerek kalbim hızla çarptı. O kadar geniş esnedi ki çenesinin çatırdamasını duydum.

Mırıldandı. "Özür dilerim. Çok yorgunum." "Seni uyumaya bırakayım."

Panikle doğruldu. "Hayır! Lütfen gitme. Yalnız kalmak istemiyorum."

"O zaman kalacağım."

Yatağın önüne kaydı ve arkasında yaptığı yeri okşadı. Pençelerime, boynuzlarıma ve kuyruğumdaki dikenlere dikkat ederek uzandım. Yarı bana doğru döndü ve kolumu tutup karnının üzerine çekti. Onu kendime yaklaştırdım ve etrafına sarıldım, onu her türlü tehditten koruyacağımı sessizce belli ettim.

Kısa sürede uykuya daldı.

Onun kokusu burnumda, benim uykuya dalmam çok daha uzun sürdü.

Beş

YAVAŞ YAVAŞ UYANDIM. Arkamda bir canavarın olduğu bir mağarada olduğumu biliyordum, ama çok iyi hissediyordum. Kendimi bu kadar sıcak ve güvende hissettiğimi hatırlamıyordum. Kafeste uyuyamamıştım, gerçekten. Sırayla birbirimizi koruyorduk, ama hiçbirimiz iyi ya da uzun süre uyuyamıyorduk.

Drym'in göğsü sırtımda düzenli bir ritimle inip kalkıyordu. Kolu beni yanına sıkıştırıyordu, ama bana zarar vermek isteyenlerin önce onu geçmesi gerektiğini bilmek hoş bir duyguydu.

Kıçımda sert bir şey vardı. Kesinlikle düşündüğüm şey değildi, değil mi? Dün hiçbirinde cinsel organ görmemiştim ve giysileri de yoktu. Ama kesinlikle bir penis gibi hissediyordu. Çok uzun, çok sert bir penis.

Arzu beni donakaldırdı. Bir canavarın penisini düşünerek tahrik oluyordum. Kıkırdandım.

Ya öyle değilse? Ya sadece, bilmiyorum, bir bacak kemiği falan ise?

Onu uyandırmamaya çalışarak, ama bana dokunan şeyi görmek için can atarak, yavaşça kolunun altından yuvarlandım. Sonunda gördüğümde, nefesim kesildi.

Kesinlikle bir canavarın canavar penisi. Göbeğine doğru kıvrılmıştı ve porno filmlerde bile gördüğüm en uzun penisti. Tabanını saran bir yarık fark ettim. Bu yüzden daha önce hiçbir şey görmemişim. Sert olmadıklarında içeride gizli kalıyor olmalılar. Tabanı kalın ve hafif kürek şeklinde bir başlığa doğru inceliyordu, tüm uzunluğu boyunca spiral şeklinde kısa sivri uçlar vardı.

Sert miydiler, yumuşak mı? İçimde nasıl bir his uyandırıyorlardı? İçime sığar mıydı? Tanrım, ne düşünüyordum ben?

Gözlerim yukarı fırladı ve onun bakışları beni olduğum yere çiviledi. Yanaklarım alev aldı. Onun aletine bakarken yakalanmıştım. Ne halt yiyordum ben? Bu garip sessizliği bozmak zorundaydım, ama "hey, aletine dokunabilir miyim?" iyi bir başlangıç olmazdı.

Yutkundum. "Günaydın."

O homurdandı ve hareket etti. Bir dakika önce arkamda yan yatıyordu, bir dakika sonra tüm burnu amıma bastırılmıştı ve ciğerlerini hava ile dolduruyordu.

Çığlık attım ve boynuzlarını ittim. "Hey! Hey! Ne yapıyorsun?" "Güzel kokuyor. Lezzetli."

Onu itmek için ellerimle yaptığım beyhude çabaları bıraktım ve yüzümü kapattım.

Daha da yaklaştı. Bu noktada burnu neredeyse içime girmişti.

Eğer iç çamaşırı giymeseydim, eminim yapardı. "Kıçın çok lezzetli. Yalamak istiyorum."

Gözleri bana baktığında parlıyordu. Nefesim kesildi ve ağzım kurudu.

"Yalayabilir miyim?"

Oh, neyse. Bir kızın hayatında kaç kez bir canavar amını yalamak ister ki? Gülmek istedim ama başımı salladığım anda iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekti ve dilini yarıklarımın arasında gezdirdi. Klitorisime dokunduğunda neredeyse havaya uçtum.

"Mmm, çok iyi."

Sıcak dilinin titremeleri gözlerimi açtı ve ne olduğunu görmek için baktım ve, tanrım, dili *çatallıydı*.

Aylarca çölde dolaşmış aç bir adam gibi amımı yaladı. Dili içime girip çıkıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içimde dolaşıyor ve sonra uzun vuruşlarla baştan sona yalıyordu. Klitorisime her dokunduğunda nefesim kesiliyor ve titriyordum. Beni nasıl çığlık attıracağını bulması uzun sürmedi.

Duvarlarım diline sıkıca yapıştı ve o, orgazmımı neredeyse acıya varacak kadar zorlayarak homurdandı. Oh, ama bu acı çok güzeldi.

Yorgun ve nefes nefese, ön kolumu gözlerimin üzerine attım ve inledim. Belki de çok travmatik bir deneyim yaşadığım için kendimden kopuyordum. Belki komadaydım ve boynuzlu, çatallı dilli, iki metrelik bir kurt adam hayal ediyordum.

Ne olursa olsun, tek bir şey biliyordum: Bu canavarla sevişmek istiyordum. Boynuzlarını çekerek yanıma uzanana kadar onu kendime doğru çektim. Dudaklarını yaladı. "Diğerlerinin hiçbiri senin gibi kokmuyordu. Diğerleri beni hiç bu kadar tadına göre. Neden bu kadar güzel kokuyorsun? Neden hanımeli gibi tadı var?" "Şey... muhtemelen tahrik olduğum için ve sen bana inanılmaz bir orgazm yaşattığın içindir?"

Burnunu aşağı eğdi ve nefes aldı. "Tekrar yapmak istiyorum."

Hareket etmeden önce kulağını tuttum. "Bekle, koca adam. Ben de oynamak istiyorum."

Kafasını en sevimli şekilde eğdi, DNA'sındaki köpek kısmını ele verdi. Elim onun penisine değene kadar kaydırdım ve o sıçradı. "Şşş, sorun yok."

Parlayan gözlerle yaptıklarımı izledi. Parmaklarımı uzunluğu boyunca gezdirdim, sert çekirdeğin üzerindeki deri sıcak ve yumuşaktı. Dikenler esnek ama gevşek değildi. Kıkırdak gibiydiler. Zaten sırlıklam olan amım su içinde kaldı.

Dikenler yüzünden onu iyi kavramak kolay değildi, ama parmaklarımı dikenlerin arasına nasıl sokacağımı buldum ve sıktım. Keskin nefes alıp verişinin zevkten mi acıdan mı olduğunu anlayamadım, bu yüzden gözlerine baktım ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. "Evet?" diye sordum.

"Evet," diye inledi.

Elimi büküp tabanına kaydırdım, sonra başa doğru geri döndüm. Ön sıvıyla kaygandı. Avucumda topladım ve elimin hareketini kolaylaştırmak için kullandım. Tabanına üçüncü kez dokunduğumda yeni bir şey hissettim. Yarık açıklığının üst kenarları daha büyüktü. Daha iyi görebilmek için yaklaştım. Parmaklarımı hafifçe etrafında gezdirdim ve Drym nefesini tuttu.

"Bu ne?"

"Benim deliğim. Penislerimiz ejderhalar gibi gizli kalır."

"Anladım. Yani, bu kısım neden daha büyük?" Büyüledim.

"O benim körelmiş düğümüm." Donakaldım.

"Ne dedin?"

O güldü. "Benim kalıntı düğümüm. Bilim adamları anatomimiz hakkında çok konuştular. DNA'mızı incelemek için kullandıkları kurtlar, eşlerini düğümleyerek birbirlerine bağlarlar. Bizim gerçek bir düğümümüz yok, ama yarıklarımızın üstünde bu şişkinlik oluşur."

Biraz kafamda hesap yaptıktan sonra yuttum. Eğer penetratif seks yapacaklarsa, o şişkinlik klitoris seviyesinde olurdu. "Ne kadar süre kalır?"
"Emin değilim. Hiç bir partnerin içine boşalmadım."

Altı

LEZZETLİ KOKUSU YOĞUNLAŞTI ve amının daha fazla sıvıyla kaplandığını anladım. Vücudu bana yol açıyordu ve ona girmeden durmak için tüm kaslarımı kasmam gerekti.

Ona dokunmaktan kendimi alamadım, ama burnumu tekrar indirmek istediğimde beni sabit tuttu. En iyi ikinci şeyi yaptım ve kuyruğumu bacağına doladım, hassas ucuyla sinir demetini dürttüm.

O, bir nefes alarak öne doğru sıçradı ve başını çevirerek, geniş gözlerle ne yaptığımı görmeye çalıştı. "O ne?"

"Kuyruğum. Ağzımı sulandıran hanımeli çiçeklerini yalamama izin vermediğine göre, kuyruğumu onunla kaplayacağım."

Yumuşak alt pullarımı onun vücudunun uzunluğu boyunca kaydurdım; sıcaklık, sikimdeki eliyle birleşince, zevkten gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. İçine girdiğimde eli sıkıca büzüldü ve iç duvarlarına çarptı.

İnledi, diğer eliyle omzumu tutarak bana doğru yan döndü.

Yeni pozisyon bacaklarını kapattı ve bu işimi görmezdi. Dizinin arkasını tuttum ve bacağına kaldırıp benimkinin üzerine attım, bacaklarını genişçe açarak bana bolca erişim sağladım. Kokusu mağarayı doldurdu ve ağzımı dolduran salyayı yaladım.

Kuyruğumu daha derine ittim ve eli sanki hareketlerini kontrol edemiyormuş gibi kasıldı. Durmalıydım. Haftalarca kafeste tutulmuş, travma yaşamıştı. Burnumu kulağına yaklaştırdım ve kokusunu içime çektim.

"Durmamı söyle, yoksa seni becereceğim." Hareketsiz kaldım, beni durdurmasını bekledim.

Kollarımda kıvrandı ve sonunda alçak bir sesle "Durma" dedi.

Parmağımla çenesini kaldırdım ve arzuyla bulanıklaşmış gözlerine baktım. "Emin misin?"

Yutkundu ve başını salladı.

Bileklerini tutup başının üzerine çektim, bir elimle sabitleyip onu sırt üstü çevirdim ve bacaklarının arasına yerleştim. Penisim girişine kolayca girdi ve mümkün olduğunca yavaşça ileri ittim. Kısa dikenlerimin her birinin içine girdiğini hissettim ve tek bir hamlede onu ikiye ayırmamak için kendimi zor tuttum.

Sıkı kılıfına yavaş ve acı verici bir şekilde giriyordum. Yarık ona değdiğinde inledim. Dişlerimi sıkarak, "Çok sıkıydın. Mükemmelisin." dedim.

"İçime girdiğine inanamıyorum. Tek bir yanlış hareketle beni içimden parçalayacakmışın gibi hissediyorum."

Yarıya kadar çekip tekrar ittim. İkimiz de inledik. "Yanlış hareket yok."

Boynunun yan tarafına dilimi gezdirirken, düğümümle klitorisini ovmaya başladım. Daha fazla balı üzerime akarken, içine girip çıkmak daha kolay oldu. Hızımı artırdım. "Seni spermimle dolduracağım."

O inledi ve ben aramızda boşluk bırakmak için sırtımı kavradım. Ellerini bıraktım ve başını kaldırdım.

"Beni ne kadar iyi aldığını gör. Sen benim için yaratılmışsın."

Titremeler sikimi sardı ve o çığlık attı. Orgazmı beni daha da hızlandırdı ve çok geçmeden ben de boşaldım. Kendimi onun içine derinlemesine gömdüm ve düğümümün daha da şiştiğini hissettim, ona bastırarak ona başka bir ecstasy dalgası yaşattım.

Keşke daha uzun süre dayanabilseydim. Onunla çok daha fazla şey yapmak istiyordum. Vücudunun her santimini öğrenmek. Onu benim olarak işaretlemek. Bunun için daha sonra bolca zaman vardı. Onu bırakmaya niyetim yoktu.

Nefesi yavaşlarken ve elleri kollarımdaki kürkü kavrarken, "Benim" diye homurdandım.

"Ben kimsenin malı değilim."

Sesi zehir doluydu ve kulaklarım başıma yapıştı. Onun uzaklaştığını hissettim. Onu üzen şeyin ne olduğunu anlamak için yüzünde bir ipucu aradım. Burnumdan çıkan iniltiyi engelleyemedim.

"Yapma." Yüzünü çevirdi.

"Ne yapayım?" Göğsüm çöküyor gibi hissettim. "Seni nasıl tekrar yumuşak ve sıcak yapabilirim?"

Kıkırdadı ama sesinde hiç mizah yoktu. "Yapamazsın. Beni bir porselen bebek, bir eşya gibi sahiplenebileceğini düşünerek her şeyi mahvettin. Ben sahip olunacak bir şey değilim!"

Bütün vücudum küçüldü. "Öyle demek istemedim."

"Öyle mi?" Sözlerini bana tükürdü. "Ne demek istedin?"

"Sen benim olduğun için benim olduğumu kastettim. Kalbimi, bedenimi ve ruhumu ellerinde tutuyorsun, istediğin gibi yapabilirsin. Ben senin emrindeyim. Dokunabilirsin. Kullanabilirsin. Yaralayabilirsin."

Onun bacaklarından kendimi silmek, onu temizlemek ve ona sarılmak istedim, ama o benden uzaklaştı. Çömeliş kendime kıvrıldım.

Benden birini öldürmemi isteseydin, tereddüt etmeden yapardım. Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilmemek bana yabancı ve rahatsız edici geliyordu. Uzun bir süre bana baktı ve beni tekrar kollarının arasına davet edeceğini sandım. Ona doğru eğildim ve o irkildi.

"Ben sadece..." Elini yüzüne götürdü ve içini çekti. "Gidebilir misin? Şu anda sana bakamıyorum."

Acı içimi yaktı. Sesi küçüktü, yenilmişti. Onu tanıdığım kısa sürede hiç pes etmemişti. Bunu ben yapmıştım. Onu iki haftalık hapis ve avlanma sürecinde bile ulaşamadıkları bir noktaya getirmiştik. Boğazımda yükselen iniltiyi bastırdım ve ayağa kalktım.

Tünele girmeden önce tereddüt ettim. "Uzaklaşmayacağım... Bir şeye ihtiyacın olursa..." Kardeşlerimin yanına dönerken boğazım düğümlendi ve ona istediği alanı verdim.

Yedi

HER ŞEY ÇOK FAZLA, çok hızlıydı ve hepsi birden üstüme çöktü. Onun benim olduğunu söylediğini duyduğumda, olan biten her şeyin gerçekliği bir tsunami gibi üstüme çöktü. Beni bir tür ödül gibi ele geçirmek istediği düşüncesinden kurtulamıyordum. Ya da bir avcının ganimeti.

Ona haksızlık olduğunu biliyordum, ama o anda duygularımı ayıklayamıyordum.

Kaçırıldığımdaki korku, bodruma atıldığımdaki panik ve diğer kadınların erkeklerin benim için planladıklarını anlattıkları an. Hayatta kalma azmi, kadınların tek tek dışarı çıkarıldığı ve geri dönmedikçe bu umudun kaybolması.

Sarah, Grace, Catherine. İsimlerini hatırlayacaktım.

Avcılardan, tel örgüye ulaşabileceğimi düşünecek kadar uzun süre kaçmak ve başarsam da bir önemi olmadığını bilmek. Düşmek ve bir canavar tarafından kurtarılmak. Avcılardan daha çok korkmam gereken bir canavar, ama ben sadece kendimi güvende hissettim.

Yüzümden gözyaşları sel gibi akıyordu ve bir anda her şeye teslim oldum.

Durumu net bir şekilde düşünebilecek kadar sakinleşmem neredeyse bir saatimi aldı. Adamlar beni kaçırmak için çok uğraşmışlardı. Hasta eğlenceleri için evi ve bahçeyi düzenlemek için bir servet harcamışlardı. Bu tür bir batık maliyet yanılgısı söz konusu olduğunda, beni geri isteyeceklerine inanmak zorundaydım.

Beni barındıran canavarların yanında kalmak en güvenli yoldu. Drym'in yanında.

Ama o adamların yaptıklarına, uzun süredir yaptıkları açık olan şeylere göz yumamazdım. Bizim bulamadığımız kanıtlar

bizim tutulduğumuz hücrelerdeydi. Boyalı tırnak parçaları, zamanı tutmak için yapılmış kaba çizgiler. Yetkilileri uyarmam gerekiyordu. Başka bir kadına da aynısını yapacaklardı.

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Eve gitmeliydim. Bu fikir beni korkutuyordu, ama kararım irademi güçlendirdi. O adamlar yaptıklarının yanına kâr kalmayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Canavarları geride bırakacağım düşüncesi beni hüzünlendirdi. Kragen, onlara yardım edebileceğimi söylemişti. Onların iyiliğini ödeyebilmek için elimden geleni yapacaktım.

Bundan sonra çok fazla terapiye ihtiyacım olacaktı.

Ayağa kalktım ve ışığın kenarına yürüdüm. "Drym?" Ağlamaktan sesim kısılmıştı, boğazımı temizleyip tekrar denedim. Ben denemeden, karanlıktan çıktı. Bir adım geri çekildim. Üzerimde dikilmiş duruyordu, boynumu uzatıp ona baktım.

"Ne istiyorsun, ufaklık?"

Çok hevesli görünüyordu, sanki ilk kez "iyi çocuk" lafını duymuş bir köpek yavrusu gibi. Sinirlendiğimde yüzündeki ifadeyi hatırlayınca neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım.

Göğsümü ovuşturdum. "Özür dilemek istedim. Sana bağırmam yanlıştı."

Ben cümlemi bitirmeden başını salladı.

"Ben hatalıyım. Seni asla zorlamamalıyım. Çok şey yaşadın... Öfkeni hak ediyorum."

"Hayır, hak etmiyorsun." Diye iç geçirdim. "Ama kimin hatası olduğunu tartışacak kadar yorgunum."

Eve gitmem gerek."

O bir an şaşırdı, sonra da sönüp gitti. Açıklaması zor, ama sanki hayatının bir kısmı ondan akıp gitmiş gibiydi.

"Tabii ki."

Gözlerini kaçırdı ve ben sözlerimi geri almamak için zorlukla yutkundum. Kalacağım demek için. Bu duyguyu bana yaşatan travma olmalıydı. Değil mi? Yine boğazımı temizledim. "Kragen, sana yardım edebileceğimi söylemişti. Gitmeden önce denemek isterim."

Çatal dilli dilinin ucu dişlerinin arasından birkaç kez çıkıp girdi ve dişlerinin birbirine vurduğunu duydum.

"Yardımanız için minnettar oluruz."

Onlara nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum, ama elimden geleni yapacaktım.

Diğerlerine katıldıktan sonra neye ihtiyaçları olduğunu anlamam uzun sürmedi. Hayatları boyunca laboratuvar fareleri gibi tutulmuşlardı. Laboratuvar müdürünün hala serbest olduğunu ve kendilerini yaratan kurtadamlar ve ejderhalar da dahil olmak üzere doğaüstü yaratıklardan oluşan ikinci bir toplumun var olduğunu biliyorlardı.

Kragen, bildiklerini ve ihtiyaçlarını anlattığında başım dönmüştü.

Kaçışlarına yardım eden cadı Isabelle, olanlardan rahatsız görünüyordu. Bu doğaüstü varlıkların oluşturduğu gizli topluluğun, onların varlığından ve onlara yapılan deneylerden haberi olmaması gerekiyordu. Onlarla iletişime geçebilirlerse, onları koruyacaklarını umuyorlardı.

Bana bildikleri her şeyi anlattığında, üzülerək başımı salladım. "Korkarım size yardım edemeyeceğim. Sizden önce, doğaüstü varlıkların kitaplarda ve filmlerde dışında var olduğunu bilmiyordum." Hepsi masanın üzerine dağılmış kağıtlara bakarken, ağızlarının kapandığını gördüm. "Eminim, etrafa haber salarsam biri beni bulacaktır. Sıradan insanların aramızda yaşayan yaratıkların varlığından haberdar olmaması tesadüf olamaz. Bu bilginin yayılmaması için çalışan insanlar olmalı."

Drym başını sallıyordu. "Öyleyse, onları ortaya çıkarmak için bizden bahsetmek seni tehlikeye atar."

Gözlerine baktım ve bakışlarımızı kaçırmadım. "Hayatımı kurtardıktan sonra en azından bunu yapabilirim."

Masada karşımda duruyordu, ama içinden gelen düşük bir hırıltı duyabiliyordum. Quin koluna yumruk attı ve ses kesildi.

"Gölgelerden izleyebiliriz. Böylece sen güvende olursun ve biri kendini gösterirse yardım istemek için orada oluruz."

Diğerleri de onaylayarak başlarını salladılar.

Drym'in konuşması sürpriz olmadı. "Ben giderim."

Kragen başını sallıyordu. "Bu halimizle saklanmak yeterince zor. Cavi ya da Quin gitmeli. Onların gözleri saklanması en kolay olanlar."

Drym hırladı, ama sonunda pes etti. Farkına bile varmadan, Quin beni yüzeye doğru götürüyordu. Drym'in yanından geçerken, elinin tersiyle koluma dokundu.

"Dikkatli ol."

Boğazımdaki düğümden ses çıkaramadım, sadece başımı salladım. Uzaklaştıkça kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissetmeme neden olan şey travma olmalıydı.

Değil mi?

Sekiz

KRAGEN, o gittikten sonraki gün pes etti ve beni de yanlarına almaya karar verdi. Ben çok mutsuzdum ve benim sızlanmam kardeşlerimi de mutsuz ediyordu. Akıllı davranmam söylenmişti ve akıllı davranamayacağımı düşündüğüm anda mağaraya geri dönmem gerekiyordu.

Onu tekrar görebilmek için kolumu kemirmeye bile razı olurdum.

Onu görmek beni sakinleştiriyordu. Üç gece boyunca penceresine baktım. Apartmanın dördüncü katında oturuyordu. Quin bana onun evinin hangisi olduğunu söyledi. Sonra beni gizleyecek ve onu neredeyse mükemmel bir şekilde görebileceğim bir meşe ağacını gösterdi.

Ona orada olduğumu söylemediğini söyledi, ama her gece ışıklarını kapatmadan önce pencerenin önünde durup dışarı bakıyordu.

Ona neden gidemeyeceğimi biliyordum. Açığa çıkma riskini göze alamazdık. Diğer doğaüstü varlıklar bizi kabul edip etmeyeceğini öğrenmeden olmazdı. Bizi yaratan şirket, özgür olduğumuzu biliyordu. Bizi tekrar yakalamaya çalışacaklarını biliyorduk. Onlar için çok değerliydik. Direktör, yeteneklerimizi sahada test etmeden kaçtığımız için çok kızacaktı.

İlk gerçek görevimizi planlamışlardı. Bilim adamları, tatbikat sırasında bizi izlemeleri için askeri komutanlar getirmişti. Bizim hakkımızda konuşurken, midemizi bulandıracak kadar şiddetli bir zevkle konuştuklarını duyabiliyorduk. İçlerinden biri o kadar tahrik olmuştu ki, heyecanını koklayabiliyorduk.

Bizi kimsenin ölmesini umursamayacağı bir yere göndereceklerini söylediler. Etkili olduğumuzu kanıtlamak için masum insanları öldürecektik. Silah olduğumuzu biliyorduk, kim olduğumuzu öğrenmeden önce bile bu çok açıktı. Bize nazik veya şefkatli davranmasalar da, her zaman iyi insanlar için çalışacağımızı düşünmüştük. Vicdanımızı

vicdanımızı, kötü insanları öldüreceğimizi söyleyerek yatıştırıyorduk. Dünyayı kötülükten kurtarıyorduk.

Yıllardır kaçmayı planlamıştık, ama o gün, göreve gönderilmeden önce özgürlüğümüzü kazanmamız gerektiği anlaşıldı.

Sis, görüş alanımı kapladı ve başımı salladım.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Kendal'ın penceresine odaklandım, ellerimin altında hissettiğim yumuşak kıvrımlarını ve sıcak amının sikimi sımsıkı kavradığını hatırladım.

Sis dağıldı.

Rüzgâr yön değiştirdi ve tanıdık olmayan bir koku dikkatimi çekti. Rüzgârın estiği yönde etrafı taradım ve bir hareket gördüm. Gölgelelerden bir şey ayrıldı ve binaya doğru sürünerek yaklaştı. Doğaüstü bir hız ve zarafetle hareket eden bir şeydi.

Her gece farklı bir yaratık geliyordu. Kendal eve gelir gelmez polisi aramıştı. Quin, onların konuşmalarını duyacak kadar yakındı ve onu kurtaran canavarlar kısmını kendine saklasa da, doğaüstü olaylar hakkında yeterince ipucu vererek doğaüstü olayları izleyenlerin dikkatini çekti.

Ertesi gün bir terapistle telefon etti ve daha da fazla ayrıntı verdi. Şöyle dedi
şüphelendiğini şüphelendiğini çocuklarını kaçırانların
onlara onu ve halüsinasyonlar halüsinasyonlar
görmesini sağlayarak kurtadamlar ve ejderhalar gördüğünü açıklamasına
neden olmuşlardı. Açıkça işe yaramıştı. Quin içeride, Kendal ile aynı katta
bulunan küçük bir bakım odasındaaydı.

. Ona doğru yaklaşan her ne ise, ondan geçemeyeceğini biliyordum.

Yine de ağaçtan atladım, hareketlerim öncekinden daha hızlı, daha sessiz ve daha hassastı. Rüzgârın altında ve yeterince geride kaldım, beni hiç görmedi. Diğerleri lobide birkaç dakika durduktan sonra dönüp gitmişlerdi.

Bu yaratık doğrudan onun katına gitti. Kendal'ın kapısının önünde durduğunda bekledim ve Quin görünür hale geldiğinde ona başımla selam verdim.

Yaratık küçüktü ve hızlı ve akıcı hareketlerine rağmen pek tehditkar görünmüyordu. Pençesi yoktu, görünürde dişleri de yoktu. Kokusu olmasa insan gibi görünebilirdi. Uzun kolları ve kısa bacakları olan, biraz garip şekilli bir insan, ama fazla dikkat çekmeyecek kadar insan. Kapısına yaklaştı ve yumruğuyla iki kez vurdu.

Öne eğildim, dengemi koruyarak, gerekirse atılmaya hazırdım.

Kapı açıldı ve sonra durdu, uzun bir zincirle küçük bir aralıkta tutuluyordu. Burnum Kendal'ın kokusuyla doldu ve odak noktam daraldı.

"Evet?"

Sesi net ve güçlüydü. Öncekinden daha iyi geliyordu ve görebildiğim kadarıyla daha sağlıklı görünüyordu.

"Gördüğünüz şeylerle ilgili sorularınız olduğunu anlıyorum. Bu tür soruların yanıtlanması için uygun kanallar var. Uyulması gereken protokoller var. Anladınız mı?"

Kız başını salladı ve yaratık ona beyaz bir zarf uzattı.

"Bir temsilciyle görüşmek için davetiye getirdim." "Yere bırakabilirsiniz, lütfen."

Gurur göğsümü kabarttı. Kadınım akıllıydı.

Yaratık onun dediğini yaptı ve kısa bir reverans yaptıktan sonra geldiği yoldan ayrıldı. Quin ve ben gölgelerin arasına çekildik ve yaratık binadan tamamen uzaklaşana kadar izledik. Kendal'ın kapısı kapandı ve zincirin sesini duydum, sonra kapı ardına kadar açıldı. Kendal kapıdan içeri girdi ve sırtıttı.

"İçeri gelin, ikiniz de. Komşular görürse her şeyi mahvedersiniz."

Dokuz

QUIN'İN orada olduğunu biliyordum. Ona benimle birlikte dairede kalmasını teklif etmiştim, ama o kadar şiddetle reddetmişti ki, Drym'in de yakınlarda olduğu sonucuna varmıştım. Nerede saklandığını bulmam çok uzun sürmedi.

Orada olduğunu bilmek bile kendimi daha iyi hissettiriyordu, ki bu çok saçmaydı. Terapistim, "gizemli" kurtarıcıma olan bağlılığımın bir travma tepkisi olduğunu doğruladı. Ben de öyle görmeye çalıştım, ama doğru gelmiyordu.

Bir travma tepkisinin, insanların gözlerini her kapattıklarında inanılmaz derecede müstehcen rüyalar görmelerine neden olduğunu hayal edemiyorum. Saçmalamaya başlamışlardı. Hatta Quin'e psişik güçleri olup olmadığını sormuştum, belki Drym bir şekilde kafamın içindeydi diye düşünmüştüm. Hayır dediğinde kulakları yana düştü ve o kadar sevimliydi ki kafasındaki tüyleri karıştırmak istedim.

O gece Drym beni ormanda aldığı anda tüm dünyam değişmişti. Etkileşim kurmam gereken her erkekten uzak duruyordum, gün boyunca yüzlere bakıyordum, beni tutan adamlardan birini göreceğim diye ölümüne korkuyordum.

Sonra eve geldim ve kendimi güvende hissettim çünkü iki metrelik bir canavar benim katımdaki bakım odasında uyuyordu ve bir diğeri pencerenin dışındaki meşe ağacından takıntılı bir şekilde beni izliyordu.

Bu beni çok korkutmalıydı. Beynim karışmış ve yanlış hissetmeliydim. Kalın, üzerinde spiral şeklinde sivri uçlar olan bir penisin içime girmesini düşünerek orgazm olduğum her seferinde utanç duymalıyım.

Ama bunların hiçbirini hissetmedim.

Beni garip hissettiren, dışarıda olmak oldu. Henüz işe dönmem gerekmiyordu, ama dairem boş ve açıkta kalmış gibi geliyordu. Kaldırımda yürümek beni endişelendiriyordu. Markette paranoyaklaşıyordum.

Tek istediğim saklanacak bir mağara bulmaktı. Yumuşak battaniyelerle kaplı ve etrafımda kıvrılmış sıcak, tüylü bir vücutla.

Kafamı salladım. Wyrfangların geleceğinin ne olacağını bilmiyordum, ama benim o geleceğe ait olduğumu düşünmüyordum.

Onları içeri almak için geri çekildim, Quin'in boynuzları kapı çerçevesinin üstüne çarptığında ve başını geriye doğru çekince gülerek. Drym onu içeri itti, aynı hatayı tekrarlamaması için eğildi.

Quin boynuzlarının dibini ovuşturdu ve bana omuz silkti. "Genelde kapıları dört ayak üzerinde kırarız."

Kapıyı kapattım ve arkama döndüğümde Drym'in yakınımda durup bana baktığını gördüm. Ellerini yanına indirip bana uzanmak ister gibi salladı, ama vazgeçti. Bu hafif hareket kalbimi kırdı.

Ona doğru adım attım ve parmaklarımı sırtındaki kürküne gömdüm. Yanağımı göğsüne bastırarak "Merhaba" dedim.

Çenesinin alt kısmının sırtıma bastırıldığını hissettim ve onun da fısıldadığını duydum. "Merhaba."

Basit bir sarılma olarak başladı. Derin bir nefes aldım ve giydiğim ince pamuklu gömleğin kumaşı aracılığıyla meme uçlarım göğsüne sürtündü ve vücudumu sıcaklık kapladı. Heyecanım o kadar hızlı ve tamdı ki, bacaklarımı birbirine sıkıştırdığımda ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum.

Kulağımın altında düşük bir uğultu başladı ve onun benim ne kadar tahrik olduğumu kokladığını anladım.

Quin boğazını temizledi ve ben Drym'den uzaklaştım. Yalnız olmadığımızı unutmuştum.

Boğazımı temizledim ve yanaklarımdaki sıcaklığı bastırmaya çalıştım. "Acıktınız mı? Susadınız mı?"

Quin güldü. "Kardeşim kesinlikle açtır, ama beklemesi gerekecek. Şu anda, o notta ne yazdığını merak ediyorum."

Ah, doğru. Not. Zarf ince ve altın varakla kabartmalı bir daire ile mühürlenmişti. Tek bir kağıt çıkardım, o kadar pürüzsüzdü ki pahalı olduğunu anladım. Mesaj yoktu, sadece nehir kenarında bir saat ve adres yazıyordu.

Kanepeye gidip dizüstü bilgisayarımı aldım. Adresle ilişkili bir şirket adı yoktu, ama uydu görüntüsünde Damruck şehir merkezinin lüks bir bölgesinde, bakımlı bir bahçesi olan tuğla bir bina görünüyordu.

Toplantıyı akşam saat sekize ayarlamak, binanın dışında projektör ışıkları yanmadığı sürece Drym ve Kragen'in benimle gelebileceği anlamına geliyordu. Onları fark edilmeden oraya nasıl götüreceğimi bulmam gerekiyordu.

Boyları sorun olabilirdi, ama Drym'in çömelip kendini bir top gibi kıvrarak çok daha küçük görünmesini sağladığını görmüştüm. Boynuzları saklamak daha zordu.

"Tamam, plan şöyle. Drym benimle gelsin, Kragen de gelmek isteyecektir."

İkisi de beni takip ediyor mu diye emin olmak için durakladım.

Quin yere çöktü ve burnunu gökyüzüne doğru kaldırdı. "Tanrıya şükür beni söylemedin."

Burnumdan soludum, sonra devam ettim. "Quin, sen geri dön ve Kragen'e yarın saat yedide otoparkın kenarında buluşalım de. Sabah gidip seni saklayacak kadar büyük bir minibüs kiralayacağım." Drym'e baktım. "Adrese vardığımızda, içeri nasıl gireceğimizi bulmak sana ve ona kalmış."

"İyi plan."

Drym'in övgüsü içimi ferahlattı ve bunu çok fazla düşünmemeye karar verdim. "Hava çok aydınlanmadan gidelim."

Quin kapıdan çıktı ama Drym de onu takip etmek istediğinde onu durdurdum. "Kal. Lütfen."

O ve Quin birbirlerine baktılar, sonra diğer wyrfang kapıyı hafifçe kapatarak arkalarından çıktı.

Drym'in omuzlarının derin bir nefesle yükselip alçalmasını izledim. "Bu akıllıca olmayabilir. Senin alanına girmeyi istemiyorum. Gitmeliyim."

Kapı koluna uzandığında onu tekrar durdurdum. "Yapma. Kalmanı istiyorum." Ben de derin bir nefes aldım. "Seni istiyorum."

On

O kadar hızlı döndüm ki kuyruğum kapıya çarptı. "Sana dokunmadan duramıyorum."

Eli uzandı ve göğsümden aşağıya doğru kaydı. "Dokunmanı istemiyorum."

İçimden çıkan hırıltı ilkel bir sesiydi. Onun önünde çömelip, gömleğini vücudundan çıkarırken gözlerine baktım. Onun tenini çıplak görmek istemem, onun da benim yaptığım şeyi istediğinden emin olma ihtiyacımla çatışıyordu.

Kollarını kaldırdı, gömleği çıkarmamı kolaylaştırdı. Gözlerimi ondan ayırmadan, giydiği pijama pantolonunun beline pençelerimi geçirdim. Bana doğru sallandı ve meme ucu burnuma değdi. İkimiz de nefesimizi tuttuk.

Dilimi dışarı çıkardım, iki yarısı sert meme ucunun etrafında kıvrıldı ve çekmeye başladı. Onun kokusu, sıcak, topraksı ve tatlı, tenini tattığımda içime işledi.

Elleri, beline takılı olan parmaklarımın arkasını kapattı ve itti. Pantolonu ayaklarının dibinde bir yığın halinde düştü. İç çamaşırı, beni saran uyarılmışlığının hanımeli kokusunu hiç azaltmadı. Pençelerimi, yumuşak tenine dikkat ederek külotunun kenarlarına taktım. Hafifçe çekerek kumaşı ayırdım ve yere düştü.

O bir cadı değildi, ama kokusu, tadı, onu yalarken çıkardığı küçük sesler, başlı başına bir sihir gibiydi. Beni ona daha da sıkı bağlayan bir sihir. Dilimi diğer meme ucuna geçirdim ve sıkı tomurcuğu çektiğimde bana doğru sallandı. Dengede kalmak için ellerini omuzlarıma tuttu ve sırtı kavislenerek göğsünü bana daha da yaklaştırdı.

Karnımda bir sıcaklık yayıldı ve yarıklarımın kenarlarını sertleştirdim, sikimin biraz daha gizli kalmasını sağladım. Kıçım taş gibi sertleşmişti, kuyruğum çabalamaktan seğiriyordu, ama ben sadece onun zevkini görmekte kararlıyım.

Dilimi karnına doğru kaydırđım, göbek deliğine hafifçe dokundum. Durdum, burnum uyluklarının birleştii yerdeki kıvrımlara hafifçe dokundu.

"Lütfen," diye fısıldayarak inledi.

"Burayı yalamamı ister misin?" diye sordum, gözlerimi kapatarak, onu yeni bir heyecan dalgası sararken.

"Evet."

Dilimi dışarı çıkardım ve kıvrımlarının arasında gezdirdim, klitorisini hafifçe bastırarak onu tahrik etmek için oyalanarak. Ağzımı daha da açtım ve sıkı amına soktum, beni emip sıkarken hoş geldin diye inleyerek.

Kan o kadar hızlı sikime akın etti ki, onu tutmaya hiç umudum kalmadı. Ellerimi kalçalarının etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim, bacaklarını benim bacaklarımın iki yanına zorladım, tüm ağırlığı ellerimle destekleniyordu.

O benim boynuzlarımı kavradı ve orgazm olurken inledi. Ben de neredeyse boşalacaktım. Nefesi normale dönene ve her yeri temizlenene kadar onu yaladım. Ayağa kalkarken onu kollarımın arasına aldım ve yatağına taşıdım.

Onu bırakıp yatak odasının kapısının önünde yerde yatmak niyetindeydim. Kendal buna izin vermedi. Kalkmaya çalıştığımda, sikimi tutup sıkı. Acı ve zevk beni onun yumruğına doğru itti, ben de tısladım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Boğuk, seks dolu sesi beni inlemeye zorladı.

"Dinlenmelisin." Çekilmeye çalıştım ama o sıkıca tuttu, derimi acı verecek kadar gerdi.

"Ne yapacağımı söylemekten bıktım. Bu gece, burada, şu anda, patron benim."

Uçumdan ön sıvı sızarken inledim, zevk o kadar yoğundu ki gözlerim geriye devrildi. Eğer bırakırsa, hiç olmadığım kadar sert boşalacağımı biliyordum. "Senin emrindeyim."

Beni bırakması o kadar hızlı oldu ki irkildim. Dizlerinin üstüne çökmüş, yatakta bana dönük, muhteşem görünüyordu. Yüzünün her çizgisinde şiddetli bir kararlılık vardı. Savaşçı bir kraliçeye benziyordu.

"Sırt üstü uzan."

Hemen itaat ettim. Boynuzlarım başımı onu izlemek için mükemmel bir açıda tutuyordu. Kalçalarımın üzerine oturdu ve elinin vücudunda aşağı kayarak kıvrımlarına girip onları genişçe açmasını büyülenerek izledim.

Ona uzandım, ama o diğer eliyle beni itti. "Dokunma."

Hırıldadım ve pençelerimi yatağa geçirdim. Beni öldürse bile ona istediği kontrolü verecektim. Ay ışığında parlayan güzel tenine bakarak mutlu bir şekilde ölebilirdim.

O öne doğru kaydı ve penisimi labia'sının arasındaki vadiye yerleştirdi, elini ikisinin etrafına dolayarak kendini bana sıkıca tuttu. Sonra ileri geri sallandı, kendini sert penisimin üzerinde sürükledi.

Dikenlerim klitorisine değdi ve ikimiz de inledik. Başı öne eğildi ve hareket ederken koyu renkli bukleleri karnımı okşadı. Göğüsleri sallanıyordu ve parmaklarımın ucuyla yumuşak göğüslerinden birinin yanını okşamadan edemedim.

Yukarı aşağı kayarken titremeye ve seğirmeye başladı ve ben onun yaklaştığını anladım. Kuyruğumu ayak bileğine doladım ve yukarı doğru kaydırarak, benim sikimdeki hareketlerine uyarak bacağına okşadım.

Daha da yukarı kaydurdım ve açıklığını dürttüm.

"Siktir, Drym. Çok iyi hissettiriyorsun."

Durdu ve kendini üzerimde daha yükseğe kaldırdı ve beni en derinlerine aldı. Gözleri benimkilere kaydı.

"İçime gir. Hemen."

Pençelerimle ona zarar vermemeye dikkat ederek kalçalarını kavradım ve onu aşağı çekerken kalçalarımı yukarı ittim. En dibine vardığımda, yarıklarım onun sıcaklığına değdiğinde tısladım. Yukarı fırladım ve bizi ters çevirdim, onu içeri girip çıkarken omuzlarından tuttum.

"Daha sert. Daha hızlı."

Göğsümdeki nefesi beni teşvik ediyordu ama ben hala kendimi tutuyordum. Sonra beni ısırıldı. Ben homurdandım ve ileri doğru hamle yaparak kalçalarımı mümkün olduğunca derine soktum. "Sert seviyorsun, ufaklık?" Dişlerim kulak kabuğuna sürtündü.

"Evet. Kontrolünü kaybettiğini hissetmek istiyorum." İstedğini elde etti.

On bir

DRYM KÜKREDİ ve hızı arttı. Bana sertçe vuruyordu, onun darbelerinden beni alıkoyan tek şey omuzlarımı saran elleriydi. Onun en derin noktaya ulaştığını hissedebiliyordum, acımasız bir hızla içime girerken sivri uçları içimi kazıyordu.

O kadar büyüktü ki, etrafında gerilen derimin verdiği zevkli acıdan başka bir acı hissetmemem şaşırtıcıydı. Çekip beni döndürdüğünde, dizlerimin üzerine çekip kıcımlı havaya kaldırdığında nefesim kesildi.

Amım titredi ve sallandı, onu kaybetmenin acısı, açıkta kalan tenime serin hava çarptığında daha da şiddetlendi. İnledim. "Lütfen, Drym."

Sıcak nefesi üzerime üflediğinde neredeyse boşalacaktım. "Amcığın çok tatlı, çok mükemmel."

Dili kıvrımlarımın arasında gezindi, içime daldı ve sonra yukarı doğru devam etti, kıcımlı yokladı. Uzaklaşmaya çalıştım ama kalçalarımındaki elleri beni sertçe dilinin üzerine çekti.

Benden çekildi ve dudaklarını şapırdatmasını duydum. "Her yerin tatlı."

Bana utanmam için zaman vermedi. Penisini tekrar içime sertçe soktu ve gerilme beni rahat bir nefes almaya zorladı.

"Evet!" diye bağırdım, kalçaları hareket ederken, iki acı verici yavaş vuruştan önce üç hızlı, sert vuruş yaptı. O kadar tahrik olmuşum ki, o kadar ıslaktım ki, sıvılarım bacaklarımdan akıyordu.

Tırnaklarını omurgamda gezdirdi ve enseme kavrıldı. Bir zevk dalgası daha üzerimde yayılırken inledim.

"Başka kimsenin sana dokunmasına asla izin vermeyeceğim."

"Tanrım, Drym, çok yaklaştım. Lütfen..." Ne istediğimi bile bilmiyordum. Uçurumun kenarında sallanıyordum ve boşalmam gerekiyordu. Elimi klitorisime doğru kaydardım ama o yakaladı ve başımın üstünde tuttu.

"Boşalmak mı istiyorsun?"

"Evet! İhtiyacım var, Drym." Alnımı yatağa bastırarak kendimi ona daha sert itmeye çalıştım.

"O zaman söyle."

"Ne söyleyeyim?" O anda her şeyi söylerdim.

"Sana dokunan her yaratığın pençelerimde öleceğini anladığını. Bir canavarın seni sikmesinin ne anlama geldiğini bildiğini."

"Anlıyorum!" Hayal kırıklığım beni gözyaşlarına boğdu.

"Gerçekten anlamam gerekiyor, Kendal. Ben bir silah olarak yaratılmış bir canavarım. Sana zarar vermeye çalışan herkesi parçalarım."

Yutkundum, sözleri ile amım sırlıslıklam oldu. Benim için öldüreceği fikri beni rahatsız etmeliydi. Hareketleri imkansız bir hızda yavaşladı, her bir dikenini içime girip çıkarken hissettim. Nefes verirken fısıldayarak, "Anlıyorum," dedim.

Aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu, ihtiyacımı düşündüğümünden daha da yükseğe çıkarıyordu. Boynumdan bıraktı ve pençelerinin uçlarını sırtımda gezdirdi, kuyruğu karnımın üstüne ve göğüslerimin arasına kayd, birini kavrayıp sıkı.

Beni her yerime dokunuyordu, ama en çok ihtiyacım olan yere dokunmuyordu. O kadar çılgına dönmüştüm ki, kuyruğunun meme ucumu çekiştirmesini bile fark etmedim. Sonra kuyruğunun ucunu klitorisime sertçe bastırdı ve ben paramparça oldum.

Bacaklarım kilitlendi ve ciğerlerim sıkıştı. Saçımı tutup başımı geriye çekti, dili ağzımın içinde dolaşıyordu. Yanaklarımda köpek dişlerinin çiziklerini hissettim ve sırtımda göğsünün sıcaklığını hissettim.

Orgazmım azaldığında, o günahkar kuyruğunu daireler çizerek sürtmeye devam etti ve beni devam ettirdi. Ben çökene kadar durmadı.

Kendi boşalmasını haykırdı ve yarıklarının şiştiğini hissettim, kıcıma bastırıldığı yer neredeyse acıtıyordu. Kaslarım artçı sarsıntılarla titriyordu, o kadar bitkin ve zayıftım ki kıpırdayamıyordum.

Bizi yanlara yatırdı, saçlarımı ve karnımı okşadı, kulağıma ne kadar iyi bir kız olduğumu fısıldadı.

O uzaklaştı ve ben inledim, ama kısa süre sonra ıslak bir bezle geri geldi. Bacaklarımı ve cinsel organımı dikkatlice sildi, bu da içimde daha fazla spazm yarattı. Arkama uzandı ve beni kollarına aldı.

kollarının arasına aldı. Bacakları benim bacaklarımın arkasına kıvrılmıştı, kuyruğu karnımın üzerine ve etrafına sarmıştı.

Sevgililer seks sonrası sarılmak istediğinde genellikle klostrofobi hissederdim. Beni çok sıkı tutmak isterlerdi, çok terlerlerdi, hareket etme ihtiyacım dayanılmaz hale gelirdi.

Drym'de öyle değildi. Etrafımı saran kafese daha da gömüldüm. Neredeyse uykuya dalmıştım ki, başımın üstünde fısıldadı.

"Sen... sen iyi misin?"

Sesinde endişe duydum. Söylemek istediğim şeyi ifade edecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, ama biraz zaman aldı.

O sızlandı. "Özür dilerim."

Parmaklarımla onun ön kolundaki kılları okşadım. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Kasları elim altında gerildi ve burnundan nefes alıp verdiğini duydum. "Hiç sahiplenici biri olmadım. Roul gibi değil. Küçükken bile paylaşmayı sevmezdi. Bu beni hiç rahatsız etmedi. Kardeşlerime seve seve vermeyeceğim bir şeyim hiç olmadı."

Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım.

"Sen farklısın. Kardeşlerimi seviyorum ve bu bana acı verir, ama seni benden almaya kalkıştırlarsa, uzuvlarını bedenlerinden koparıyorum. Bunu sevdiğim insanlar için söylüyorum. Başka biri için, bir saniye bile tereddüt etmem."

Sözleri beni çok korkutmalıydı, ama korkutmadı. Onun benim için cinayet işleyeceği düşüncesi kalbimi çarpıtiyordu. Bu çok saçmaydı, ama o anda umurumda değildi.

"Ben bir canavarım, Kendal. Akıllı olsaydın, benden çok uzaklara kaçırdın."

Kollarında yuvarlandım ve ona baktım, ama beni o kadar sıkı tutuyordu ki, sadece çenesinin altını görebiliyordum. Elimi burnunun etrafına doladım ve burnunu aşağı çekerek gözlerine bakabildim. "O zaman ben yaşayan en aptal insanım, çünkü seni yanımda istiyorum."

Gözleri kapandı ve titredi.

Burnunun yanına öptüm ve o da burnunu boynumun yanına sürerek başımın üstüne yerleşti. Esnedim ve yanağımı onun kadifemsi göğsüne sürüp, derisinin ne kadar yumuşak ve altındaki kasların ne kadar sert olduğuna hayran kaldım. "Şimdi uyu. Yarın büyük gün."

Bana kısa bir sarılma verdi ve üzerimize bir battaniye çekti. Bir yıldır hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

On iki

KULAKLARIM kafama yapışmış, ayaklarım kapının eşiğinde sabit duruyordu.

Kendal beni hareket ettirmeye çalışırken homurdandı, elleri bileklerimi sarmıştı.

Gölerek bana gözlerini devirdi. "Bu konuda bu kadar çocukça davrandığına inanamıyorum." Beni bıraktı ve vücuduma elini salladı, yarıklarımın üzerinde fazladan bir daire çizdi. "Pisiz. Spermle kaplıyız. Yarıklarının etrafındaki kıllar kurumuş, Tanrı aşkına!"

"Fırçalarım." Huysuzlanıyordum.

O güldü ve başını salladı. "O yetmez. Duşa gir."

Sızlandım ama arkamdan gelip tüm gücüyle sırtıma bastırınca beni bir santim hareket ettirmesine izin verdim.

Vazgeçti ve içini çekti. "Neden duştan bu kadar korkuyorsun?"

Titredim ve başımı eğdim. "Banyo yapmamıza izin verilmiyordu."

"Ah, Drym." Hareket ettiğini hissettim ve sonra yüzü bana doğru eğildi, gözleri cam gibi parlıyordu. "Ne yaptılar?"

Kafamı salladım. "Önemli değil."

Burnumu sertçe tuttu. "Önemli. Sana yapılan şey yanlış. Travmatik. Ve eğer bunu anlatmazsan, kalıcı izler bırakacak." Ellerini burnumun yanlarından yukarı doğru kaydırıp ve kulaklarımı avuçladı. "Asla düzelmeyecek, ama bunu anlatmak daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Bana alaycı bir gülümseme attı. "İnan bana, terapistim her görüşmemizde bunu söylüyor."

Yutkundum. Belki de haklıydı. "Bize hortumla su sıktılar. Su çok güçlüydü ve acıyordu. Üzerimize sabun tozu dolu kovalar atıyorlardı.

. Eğer uslu durup kendimizi onların istediği gibi sabunlarsak, hemen duruluyorduk. Bir yeri atladığımızı düşünürlerse, sabunu derimizde ve kürkümüzde kurumasını bekliyorlar ve tüm işlemi tekrarlıyorlardı."

Ona bir bakış attım. Tepkisini görmek istiyordum, ama aynı zamanda yüzünde tiksinti görmekten korkuyordum.

Ama onun yerine öfke gördüm. "O pislikler!"

Küçük ellerini benim ellerimin etrafına doladı ve gözlerimin içine baktı. "Bana güveniyor musun?"

Güvenmemeliydim. Laboratuvardan sonra güvenim tamamen sarsılmıştı. Hepimiz hala yabancılara karşı temkinliydik ve varlığımızı gizli tutmak için büyük çaba sarf ediyorduk.

"Evet." Sesim güçlü ve kararlıydı. Belki aptaldım, ama ona güveniyordum.

Yavaşça geriye doğru yürüdü ve önce büyük kare şeklindeki alana girdi. Oda buharla dolmuştu ve tüylerim cildime yapışmıştı. Gözlerim, sürekli su akan duvara kaydı.

Elimi göğsüne yönlendirdi ve avucumu göğsüne bastırdı. Parmaklarım sıkıştı ve o keskin bir nefes aldı. Pençelerimin derisini çizmiş olabileceğinden endişelenerek ona odaklandım. Ben izlerken, elimi yanına kaydırđı ve karnından diğer kalçasına doğru indirdi.

Sonra bacaklarını açtı. Ağzım sulandı ve dudaklarımı şapırdatarak yaladım.

Su koluma çarptığında irkildim. Duşun içine tamamen su altında kalacak kadar geri çekildiğinin farkında değildim.

Parmaklarımı aşağı çevirdi ve kıvrımlarının arasına kaydırđı. Duvara yaslanana kadar geriye doğru yürüdü. Başını geriye atarak, elimi kullanarak kendini tatmin ederken inledi.

Su göğsüme çarpıyordu. Sıcak ve yumuşaktı. Rahatlatıcı, acı verici değildi. Damlaların düşmesini izledim ve diğer elimi kaldırıp parmaklarımı suda ileri geri gezdirdim.

Elimi bacaklarının arasından çıkardı ve ön kolumu ovuşturdu. Beni yıkadığını fark ettim. Elindeki sabun köpükler bırakıyordu. Duş çiçek kokusuyla doldu.

O kolumdan göğsüme ve diğer koluma doğru ilerlerken ben şaşkın bir şekilde duruyordum. Omuzlarımı çekti ve ben çöktüm. Yüzümü ve boynumu yıkadı, gözlerime sabun kaçmamasına dikkat etti. Yumuşak parmaklarını boynuzlarımın kıvrımları boyunca bile gezdirdi.

Vücudumun hiçbir yeri dokunulmamış kalmamıştı. Kuyruğumun altı ve yarık kısmı bile. Penisim eline bastırıyordu ama kendimi kontrol ettim. Sadece hareketleri çok etkili olduğu ve gereğinden fazla oyalanmadığı için. Bu hem rahatlatıcı hem de hayal kırıcıydı.

Bunu anlamış olmalıydı, çünkü kıkırdadı. "Daha sonra oynayabiliriz."

Beni düşün altında bir o yana bir bu yana hareket ettirerek, kürküm gıcırdayana ve kuyruk pullarım parlayana kadar her santimimi yıkadı ve duruladı.

Parmaklarım ona aynı muameleyi yapmak için kaşınıyordu, ama pençelerim keskindi ve ona zarar vermemeye dikkat etmem gerekiyordu. Onlara bakıp kükredim. "Pençelerimi çıkarmalıyım."

O nefesini tuttu. "Sakin yapma! Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Sana dokunmak istiyorum, tenini okşamak istiyorum, senin bana dokunduğun gibi."

Alt dudağını ısırdı ve göğsümü öptü. "Bir çaresini bulabiliriz. Vücudunu sakatlamayı gerektirmeyen bir şey."

Ben homurdandım. Eğer bir yol olduğunu düşünüyorsa, araştırması için ona zaman verecektim. Ama sonsuza kadar beklemeyecektim. Onun yolu işe yaramazsa, benim yolum her zaman vardı. Cavi'nin pençelerini çıkarabileceğinden emindim.

Banyo yaptı. Güzelliğine hayran kaldım. Bu yaratığın bana dokunmama izin verdiğine inanamıyordum. Banyo bitirdiğinde, sikim yarıklarımın arkasında gerilmişti.

Döndü ve kasıklarımı bastırarak onu içeri sokmaya çalıştığını gördü.

Gülerek, "Sonra. Bir minibüs kiralamam lazım, sonra da bu gizemli temsilciyle buluşmak için hazırlanmalıyız," dedi.

Suyu kapattı ve dışarı çıktı, vücuduna büyük bir bez sardı. Ben de onun ardından dışarı çıktım ve titredim.

Çılgılık attı ve kollarını havaya kaldırarak kumaşı önüne tuttu.

Ne yaptığını fark edince cildim ateş gibi yandı. Oda sıırıslıklam olmuştu. Başımı eğdim. "Özür dilerim."

O sadece güldü ve başını salladı. "Önemli değil." Bana doğru eğildi ve göğsümü kokladı.

Şaşkınlıkla geri çekildim.

Bana gülümseyerek baktı. "Toprak kokuyorsun ve temizsin."

Kaşlarım daha da karışarak çatıldı. "Başka ne kokabilirim ki? Beni her yerimi yıkadın."

Yine kıkırdadı. "Islak köpek gibi kokarsın diye düşündüm."

Ben homurdandım ve o kıkırdayarak odadan kaçtı.

On üç

Sinirlenmeye başlamıştım, ve bu iyi anlamda değildi. Tırnaklarımı tezgaha vuruyordum. Kiralama masasındaki yaşlı memur, adımı yazarken her harfi tek tek arıyordu.

"İş için bir kamyonet rezervasyonum var," diye üçüncü kez tekrarladım. Çalışanlara nazik davranmaya çalışıyordum. Bunu, nankör işlerde çalışmak zorunda kalmamam için iyi bir karma olarak görüyordum.

Bana gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Burada görüyorum. Ek sigorta eklemek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Makul poliçemin kapsadığı şeyleri de kapsayan pahalı bir sigorta istemiyordum. Sadece lanet olası anahtarları istiyordum. Saat dört olmuştu. Gün batımı yedideydi ve sinirlerim gerilmeye başlamıştı.

Toplantıya zamanında yetişmek istiyorsak, işleri aceleye getirmem gerekiyordu. "Ehliyetinizin fotokopisini almam gerekiyor."

Cebimden çıkarıp tezgahın üzerine koyduğumda şaşırılmış göründü. Alıp başını salladı ve arka duvara, Reagan döneminde daha iyi günler görmüş gibi görünen bir fotokopi makinesine döndü.

Makine gıcırdadı ve vurdu, tepsiden bir kağıt alırken her dişlinin sesini duydum. Yazıcının da aynı şekilde sorun çıkarmamasını umdum. Bir noktada, kira sözleşmesini yazdırması gerekecekti.

Parmaklarım tekrar tuşlara dokunmaya başladı. Bakışlarımı dışarıya çevirdim, gökyüzünü aydınlatan mor ve turuncu renkleri endişeyle izledim.

Bilgisayarının başına döndüğünde, ona en nazik ve yalvaran gülümsememi takındım. "İşinizi hızlandırmak için yardımcı olabilir miyim? Patronum dakikliğe çok önem verir ve saat altıya kadar beni bekliyor."

"Hmm," başka bir çalışan olup olmadığını kontrol eder gibi etrafına baktı, "Bunu yapmamam gerekiyor ama sözleşmeyi imzalayabilirsiniz. Detayları sonra doldururum, sorun olmazsa etrafı gezdirmeyi atlayabiliriz."

Gülümsemem genişledi. "Harika. Çok teşekkür ederim."

Bana komplo kurar gibi göz kırptı. "Ben de öyle patronlarım olmuştu. Kurallara uymayı ısrar ederler, ama kendileri istediklerini yaparlar. Sinir bozucu, ama maaş maaş, değil mi?"

Ben de ona uyararak, "Keşke daha büyük olsalardı" diye mırıldandım.

İyi niyetli bir kahkaha attık ve on dakika içinde anahtarlar elimde, penceresiz bir minibüse biniyordum. Gergin bir sürücüyüydüm, ama bu yeni bir şeydi. Terapistim bunun, arabama giderken bir otoparkta saldırıya uğramamdan kaynaklandığını düşünüyordu.

Wyrfang'lardan araba kullanabilen var mıydı acaba? Bilim adamlarının onlara öğretmiş olacağını sanmıyordum. Drym'in bir sedana sıkışmış halini hayal edip kıkırdadım. Evet, bu pek işe yaramazdı.

Böyle bir minibüs almam gerekecekti.

Ne? Hayır. Onu tutamazdım. Farklı dünyalardan geliyorduk. Normal bir erkek arkadaş gibi el ele tutuşup sokakta yürüyemezdim. İnsanlar çıldırırdı. Ve bilim adamlarının arkasındaki şirketin tehdidi hâlâ vardı.

Sorumlu olan herkes hapse girene veya ölene kadar gerçekten güvende olamazlardı. Bu gece ilk adımdı ve doğaüstü topluluğun onlara yardım etmesini umuyordum. Etmezlerse daha zor olurdu, ama onlar pes etmeyecekti. Hayatları, kendilerini yaratanlarla bağlantılı herkesi ortadan kaldırmalarına bağlıydı.

Derin bir nefes aldım ve direksiyondaki ellerimi gevşettim. Omuzlarımı indirmeyi denedim, ama kısa sürede tekrar yukarı çıkacaklarını biliyordum.

Apartmanıma sadece birkaç blok, Damruck şehir merkezindeki binaya ise birkaç kilometre vardı. Bu yolları yüzlerce kez kullanmıştım. Önemli bir şey değildi.

Ormana olabildiğince yakın bir park yerine geri geri girdim ve parmaklarımı tek tek direksiyondan çektim. Titrek bacaklarla arabadan atladım. Arka kapıları tamamen açar açmaz, iki bulanık görüntü gözümün ucunda belirdi.

Çığlık attım ve kaçmaya çalıştım, ayağım kaldırıma çarptığında dengemi kaybettim. Yere düşmeye hazırlandım ama düşmedim.

güçlü kollara çekildim ve kendimi Kragen'in karşısındaki minibüsün arkasında buldum.

Drym'in sesi kulağımın altında yankılandı. "İyi misin?"

"İyiyim, sadece beni korkuttun. Çok hızlısın. Birdenbire ortaya çıktın."

"Üzgünüm, Kendal, seni korkutmak istemedik." Kragen'in kulakları ileri geri hareket etti.

İkisi de gergin görünüyordu. "Gerçekten, sorun yok. Gergin misiniz?"

Drym beni bıraktı ve ben öne doğru eğildim. İkisi de başlarını salladı.

"Burası biraz dar." Drym'in sesi yumuşaktı, ama keskin bir tonu vardı.

Bu sözler beni sersemletti. Bu tür minibüslerden başka nasıl taşınabilirlerdi ki? "Sizi böyle mi taşıdılar? Görevlere böyle mi götürdüler?"

"Genelde kargo kamyonlarıyla. Ama metal duvarlar benzer."

"Anladım." Sürücü koltuğuna koştum. "Arka kapıyı kapatın, mümkün olduğunca çabuk gidelim."

Onlar için endişem, kaygımı bastırdı ve ustaca sürmeyi başardım. Birkaç dakika kala vardık, bu yüzden bloğu dolaşarak park etmek için en iyi yeri aradım. Kragen ve Drym, minibüsten binaya görünmeden ulaşmak için gizlenmeleri gerekiyordu.

Arka tarafta bir yer altı otoparkının girişini buldum ve kapıya yavaşça yaklaştım. Camı indirdiğimde bir hoparlörden cızırtılı bir ses geldi.

"Burası halka açık otopark değil." Ses derin ve açıkça sinirliydi. Bunun sık sık olduğunu tahmin ettim.

"Evet, biliyorum. Randevum var."

"Binanın önünde yer var."

"Benim... şey..." Onlara ne diyeceğimi bulmak için kafamı yordum. Canavarlar pek iyi karşılanmazdı. "Arkadaşlarımdan hassas... şey... tenleri var."

Elimi yüzüme vurdum. Benim birini getirdiğimi bilmiyorlardı. Sürprizi mahveden aptalca hareketimin başımıza bela açmamasını umdum.

Hoparlörden gelen sessizlik o kadar uzadı ki, yine ön tarafa park etmemizi söyleyecek sandım. Metal kapı yukarı doğru gürültüyle açıldığında şaşırdım.

Neredeyse aynı siyah SUV'ler park yerlerinin çoğunu doldurmuştu. Birkaç araba da bir tarafta düzgünce sıralanmıştı. Büyük minibüsü onların yanına park ettim ve arabadan inip iyi bir iş çıkardığımı görünce kendime high five yaptım. Kimse benim yanıma park etmek istemezdi ama ben çizgilerin içindeydim. Çoğunlukla.

Arka kapının koluna elimi koyduğumda, alçak bir ses beni irkitti ve arkama döndüm.

Üç büyük, korkutucu adam önümde duruyordu.

Süper güçlere sahip varlıkların birdenbire ortaya çıkabilmesinin evrensel bir şey olduğunu düşündüm.

On dört

PLAN, son ana kadar minibüste beklemek ve sonra Kendal binaya girerken ona katılmaktı.

Onun nefesini duyduğum ve  tanıdık olmayan koku aldığım anda kapıdan çıkıp onun önüne geçtim, tüylerim diken diken olmuştı. Kragen de hemen arkamdaydı ve onun diğr tarafında benzer bir pozisyon aldı.

"Ne oluyor lan?"

Yaratıklar geri çekildi ve sakladıkları yerlerden silahlarını çıkardılar. Onları görünce daha da tetiklendim. Düşük bir uyarı sesi çıkardım. Melez DNA'mız bizi çoğ silaha karşı dayanıklı kılıyordu. Kurşun yaraları iyileşiyordu, ama yine de acıtıyordu.

Kendal ne yapacağını anlamadan aramızdan sıyrıldı ve diğr ne doğru yürüdü.

"Hey! O şeyi kaldırın. Ben davet edildim!"

Ortadaki yaratık gülümsedi. "yleymiş. Kendal McPherson, sanırım?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını salladı. Onun onlara bu kadar yakın olmasını istemiyordum, bu yüzden elimi beline doladım ve onu geri çektim. Yaratık konuşmaya devam etti.

"Benim adım Reinart Hilbertson. Superhuman Security'nin sahibiyim." Elini sallayarak binayı işaret etti. "Ben aynı zamanda bir kurt adamım. Bunlar da iş arkadaşlarım," sol tarafına doğru elini salladı, "Vital Benoit, bir ayı adam," elini sağ doğru salladı, "ve Alexi Makarovich, o da bir ayı adam. Çoğnlukla kod adlarımızla tanınırız." Kendini işaret etti, sonra sırayla her bir ayıyı işaret etti. "Zeus, Behemoth ve Rusya."

Kulaklarım başıma yapıştı ve hırıltım daha da yükseldi. Kendal'ın itirazına rağmen onu arkama ittim.

Kragen ikimizin önüne geçti ve diğerleriyle aramızdaki mesafeyi yarı yarıya kapattı. "Kragen ve Drym, wyrfanglar."

"Wyrfanglar mı? Sizin türünüzü hiç duymadım."

Kragen başını eğdi. "Biz yeniyiz."

Behemoth denen adam başını eğdi. "Melez misiniz?" "Yaratıldık," diye cevapladı Kragen.

Üçü birbirlerine şok olmuş bakışlar attı.

"Halkımın güvenliği için endişelenmeli miyim?"

Akıllıca bir soruydu.

"Bize saldırmayı planlamıyorsanız, hayır. Biz sadece cevap arıyoruz, kan dökmek değil." "Tamam," dedi kurt adam. "Bunu yukarıda konuşalım, orada oturup konuşalım."

Bizi kalın çelik bir kapıdan geçirdi ve endişem arttı. Kragen ve ben muhtemelen kapıyı kırabilirdik, ama bu çabayla Kendal saldırıya açık kalırdı. Açık bir alana girdiğimizde kendimi çok daha iyi hissettim.

Ayılardan biri başka bir metal kapıya doğru yürüdü, ama kurt - açıkça lider olan - onu gülerek durdurdu. Boynuzlarımıza baktı. "Merdivenleri kullansak daha iyi olur."

Bir dizi basamak bir yay çizerek bizi üst kata çıkardı. Duvarlar bol miktarda camdan yapılmıştı ve Kragen ile ben kendimizi tek sağlam duvara yasladık. İkinci katta yürüyen bir insanın bizi görme ihtimali düşüktü, ama sıfır değildi.

Kurtadamlar başka bir cam odaya geçmişti. Bu odada uzun bir masa ve iki duvarda büyük ekranlar vardı. Peşimizden gelmediğimizi fark edince döndü.

"Tek yönlü cam." Dış duvarlara doğru başını salladı. "Biz dışarıyı görebiliriz, ama kimse içeriye göremez. Toplum müşterileriyle çalışırken bu gerekli." Odaya geri döndü. "Lütfen oturun. Size soracak çok şeyim var."

Kragen dikkatlice masanın uzak ucuna doğru ilerledi ve ben de onu takip ettim, Kendal'ın itirazlarına rağmen onu arkamda tuttum. Sunulan sandalyeye oturmayı başardım. Sandalye yumuşaktı ve sırtı koltuğa kadar uzanmıyordu, bu da kuyruğumu koyacak bir yer sağladı. Sandalye yuvarlandı ve kendimi sabitlemek için pençelerimi yere sapladım.

Kendal'ı kucağıma çektim ve elimden geldiğince ona sarıldım.

Kragen de aynısını yaptı ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Bizim de sorularımız var."

"Benim de!" diye bağırdı Kendal, sesi kollarının arasında boğuk çıkıyordu.

Kurt, sağındaki ayağa baktı ve "Belki Gaelynn'i çağırmalısın. Tüm eşlerimizi nasıl koruduğumuzu görmeleri onları daha rahat hissettirebilir." dedi.

"Eş mi?" Kendal'ın sesi tizdi ve bana ciddi bir şekilde itmeye başladı.

Ben de pes ettim ve Kendal'ın kendini incitmeden kafasını dışarı çıkarabilmesi için kollarımı gevşettim.

Ayının üstüne "Hayatta olmaz" diye mırıldandığını duydum.

Eğer bu yaratıklar bile bize baktıklarında sadece canavarlar görüyorsa, bizim yerimiz neresiydi? İnsan ve doğaüstü tüm toplumlar tarafından dışlanacak mıydık? Hayatta kalabilirdik, ama Kendal böyle bir hayatı hak etmiyordu.

Onun sesi beni geri gerçekliğe döndürdü.

"Ne demek istiyorsun, dostum?"

Kragen dişlerini birbirine vurdu, çıkardığı ses onun dikkatini çekti. "Soruların bekleyebilir mi?"

Yanakları kızardı. "Haklısın, haklısın. Özür dilerim."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Vücut dillerinde herhangi bir düşmanlık görmedim ve kokuları nötrdü, ama ayının dişisini yanına almadaki isteksizliği aklımdan çıkmıyordu.

Kragen sessizliği bozdu. "Sen doğaüstü varlıkların temsilcisi misin, Reinar?"

"Bana Zeus de, diğerleri öyle diyor. Evet, bu bölgenin Toplum Konseyi temsilcisiyim."

"Toplum konseyi mi? İnsan toplumunu da mı temsil ediyorsun?"

"Ah, hayır. Toplum tüm doğaüstü bireyleri içerir. İnsanlara 'normal' diyoruz." Omuz silkti. "Her seferinde 'doğaüstü bireyler' demek yerine bu terim daha kolay, çünkü sayımız çok fazla ve şekillerimiz çok çeşitli."

Kragen başını salladı. "Anlıyorum. Bu konsey, bizim türümüzün yönetim organı mı? Normal insanların hükümetinden ayrı mı?"

"Doğru. Ancak..." Başını eğdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "*Sizin* türünüzü hiç duymadım. Wyrfang, demiştin?"

"Bizi duymamış olmana şaşırmadım. Sayımız az. Kendal'dan, bize yardım edebileceğinizi umarak diğer Topluluklar hakkında bilgi almasını istedik."

Zeus başını salladı. "Elimden geleni yapacağım. Ne konuda yardımınız gerekiyor?"

Kragen'den baskıcı bir sıcaklık gibi öfke dalgaları yayıldı. Benim öfkem de ona katıldı.

"Bizi yaratan grubun geri kalan üyelerini bulmak. Ve onları yok etmek."

On beş

ŞOK ÜÇ adamın yüzünü kapladı. Onların insan olmadığını kendime hatırlatmam gerekti.

Patron Zeus ilk kendine geldi. "Bence baştan başlamalısın."

Kragen ve Drym'in gerginleştiğini hissettim. Onları uzun süredir tanıımıyordum, ama laboratuvar ve kaçışları sırasında olanlar hakkında konuşmaktan hoşlanmadıklarını anlayacak kadar zaman geçirmişt看.

Elimi uzattım ve Kragen'ın koluna koydum. "Sizin adınıza konuşmaya cüret edemem, ama temel bilgileri anlatmam daha kolay olacaksa, seve seve yaparım."

Drym kollarını bana doladı ve Kragen gözle görülür şekilde rahatladı. "Teşekkürler, Kendal."

Başımı salladım. "Bir şeyi atlarsam veya önemli bir detayı yanlış anlarsam beni durdurun."

Onaylayarak başını salladı.

Daha fazla özgürlük kazanmak için Drym'in kollarıyla bir an mücadele ettim. Beni korumaya çalıştığını biliyordum, ama kocaman, tüylü bir kolun arkasında boğuk bir sesle bu Topluluk üyeleriyle konuşmak istemiyordum. O pes edip ellerini kalçama indirdiğinde derin bir nefes aldım.

"Sanırım kendimi tanıtmalıyım. Tahmin ettiğiniz gibi, ben Kendal McPherson ve wyrfanglarla, içlerinden biri beni kötü bir durumdan kurtardığında tanıştım." Kendi alçakgönüllülüğümün gülünçlüğüne gülümsedim. "Onları uzun süredir tanımiyorum, ama şunu söyleyebilirim ki onurlu insanlar ve en önemlisi, sizin yardımınıza layıklar.

"Wyrfanglar laboratuvarı yaratıldı. Kurt adam ve ejderha DNA'sının bir melezi."

İçlerinden biri nefesini tuttu, diğeri ise kaskatı kesildi. Zeus'un yüzü gök gürültüsü gibi karardı.

"Toplumun DNA'sını bu şekilde birleştirmek yasa dışı ve ahlaka aykırıdır."

"Evet, tabii," Kragen ve Drym'e elimi salladım, "yasadışı olması onları durdurmadı."

"Konsey böyle bir şeyi asla hoş görmez." Zeus konuşurken ellerini havada savurdu.

"Bunu bilmek iyi, ama bizim varlığımız konseyin gücünün sınırsız olmadığını kanıtlıyor," diye homurdandı Kragen ve devam etmem için eliyle işaret etti.

"Onlar silah olarak yaratıldılar ve yetiştirildiler, elit bir savaş birimi. Bilim veya eğitim adına esaret altında tutulup düzenli olarak işkence gördüler." Titredim. "Onların yaşadıkları travmayı sen doldur. Hayal edebileceğin her şey, onların yaşadıklarından daha iyidir."

"Bu laboratuvarın adı ne? Bu insanlar kim?"

Zeus'un, onlar karşısına çıksa parçalara ayırır gibi göründüğünü fark ettim.

"Şirketin adı BioSynth Defense Solutions'dı, ama akıllıysalar artık bu adı kullanmıyorlar. Kardeşler, tesisi veya araştırmayı kimin yönettiğini bilmiyorlar. Her zaman vekiller kullanıyorlardı, ama bahsettikleri gözetim düzeyine bakılırsa, üst düzey yetkililer her zaman onları izliyordu."

Zeus başını salladı. "Bu laboratuvar nerede? Orada çalışan kimseyi tanıyorlar mı?"

Kragen cevapladı. "Gittiler. Tek bir çalışan hayatta kaldı, bize kaçmamıza yardım eden kişi."

Eşini getirmesini isteyen ayı, "İyi," diye homurdandı.

Diğerleri başlarını salladı. Ölenlerin sayısına rağmen kimse cinayet çılgınlıkları atmadı ya da dehşete kapılmadı, ben de rahatladım.

Zeus parmaklarını saçlarına geçirdi. "Kendal, haklısın. Akıllıysalar şirketin adını değiştirip yeniden başlarlar. Ancak bazı devlet kurumları akıllı değildir, bu yüzden aramaya oradan başlayacağız. Bu konuyla ilgili konseyle görüşmem gerek." İçini çekip onların gözlerine baktı.

"Sana dürüst olacağım. Bu iş çok karışık. Konsey seni kesinlikle aralarına alacak, ama sana ne yapacaklarını bilemem. Ne kurtadamlar ne de

ejderhalar, görünüşünü gizlemek için öğrenebileceğin doğal bir sihre sahip değil ve varlığımız normal insanlar için büyük ölçüde bir sır olduğu için bu bir sorun. "Korunan bölgelerde yaşayan, benzer sorunları olan başka türler de var, bu da bir seçenek. Seni gizlemek için bir büyü yapabilecek cadılar da var, ama büyüler boyunu değiştirmez ve bu bile seni normal insanlar arasında dikkat çekmenize neden olur.

"İdeal olarak, sana yakın bir koruma alanı, çevrimiçi kullanabileceğin kimlikler ve ihtiyacın olan her şeyi alabilmen için banka hesapları verilecek."

Elini önünde salladı. "Ama bu başka bir zaman tartışılacak bir konu. Öncelikli olarak BioSynth'in arkasındaki kişileri bulmak ve onlara bedelini ödetmek."

Kragen başını salladı. "İntikam almaktan çok, deneylerini tekrarlamamalarını sağlamakla ilgileniyoruz."

Drym'in arkamda gürlediğini hissettim ve Kragen onun yönüne sırtarak baktı. "Yine de intikam alma fırsatını geri çevirmeyeceğim."

Zeus başını salladı. "Anlıyorum. Şu anda nerede kalıyorsunuz? Sizinle nasıl iletişime geçebilirim?"

Wyrfang'lar konuşmadan ben araya girdim. "Ben aracılığıyla. Henüz yerlerini açıklamak akıllıca olmaz. BioSynth'in onların yaratılması ve eğitimi için büyük miktarda kaynak harcadığını tahmin ediyorum ve onları geri almaya çalışmadan çekip gideceklerini sanmıyorum."

Kurt adam başını salladı. "Haklısın. O zaman iletişim bilgilerinize ihtiyacım olacak. Kendal aracılığıyla daha fazla görüşme ayarlayıp bilgi aktarırız." Drym'e baktı. "Senin için de uygun mu?"

Drym, bu soruyu sormalarına şaşırmış gibiydi. Uzun bir sessizlikten sonra nihayet cevap verdi.

"Ona zarar vererseniz, pişman olursunuz."

Zeus başını eğdi. "Toplumun tarihinin büyük bir kısmını bilmiyorsun, bu boşluğu doldurmana yardımcı olacağız. Kurtadamlar ve ejderhalar tarihsel olarak kader eşlerine sahiptir. Onunla olan ilişkin, onun senin olduğunu düşündürüyor." Başını bana doğru salladı. Sana garanti edebileceğim bir şey var, o da tüm Toplum'un şekil değiştirenlerinin kader eşlerini kutsal saydığı ve herhangi birimiz onları korumak için canımızı feda edeceğimizdir. Sadece kendimizinkileri değil, *tüm* şekil değiştirenlerin kader eşlerini. Onlar nadir ve değerlidir. Eğer engelleyebilirsek, Kendal'a asla zarar gelmeyecek."

Vay canına, bu gerçekten çok heyecanlıydı. Sadece kendi canavarım yoktu, hem de yatağımın altında değil, içinde, teşekkürler, ama diğer

güçlü canavar da beni hayatları pahasına koruyacaktı.

Yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. "Diğer kader eşleriyle tanışmak isterim."

Reinar güldü, konferans odasında yankılanan büyük bir gürültü. "Virginia ve Gaelynn seni ele geçirdiğinde Tanrı yardımcımız olsun."

On altı

DÖNÜŞ Kendal'ın apartmanının otoparkına sessizce vardık, her birimiz kendi düşüncelerine dalmıştık. Kendal benim eşimdi. Doğru hissettiriyordu, ama daha fazlasını bilmek istiyordum. Kader eşleri bir şekilde birbirlerine bağlı mıydı? Beni reddedebilir miydi?

Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı.

Kendal'ın benim eşim olması meselesinin ötesinde, kardeşlerim ve benim için kafamızı kurcalayan tüm Toplum meselesi vardı. Zeus bizi kabul etmeye istekli görünse de, daha büyük doğaüstü topluluk da aynı şekilde açık olacak mıydı? Zeus, insanlar arasında saklanamayan bizim gibi başkaları da olduğunu söylemişti, yani en azından bizim durumumuz için emsaller vardı. Ama bu, bizim de diğerleri gibi muamele göreceğimizi garanti etmiyordu.

Biz doğal değildik. Biz yaratılmıştık. Bunun farklı muamele göreceğimiz anlamına geldiğini biz bile biliyorduk. Okuma ve yazma öğretilmesinin ötesinde, Toplum veya normal insanlar hakkında resmi bir eğitim almamıştık. Bilim adamları arasında bu eğitimin bile akıllıca olup olmadığına dair tartışmalar olduğunu hatırlıyorum. Sonunda, okuma ve yazma bilmezsek silah olarak işlevselliğimizin azalacağına karar verdiler.

Hangi kapının giriş, hangi kapının çıkış olduğunu okuyamazsak, bir tesise sızmamız imkansızdı.

Öğrendiğimiz az miktardaki tarih, kültür ve görgü kuralları kendi kendimize öğrendik. Bizi esir alanları dikkatle dinledik ve izledik. Gözlemlerimizi paylaştık ve böylece bilim adamlarının koyduğu sınırların ötesinde bir eğitim aldık.

Kendal minibüsü ormanın kenarına park etti ve bizim için arka kapıları açtı. Kragen tereddüt etmeden karanlık ormana kayboldu.

Kendal'ın gözlerine bakmak için burnumu eğdim. "Seninle kalmak istiyorum."

O düşünürken, tırnaklarımla yerden yere vurarak gergin bir şekilde bekledim. Gözlerini benden ayırmadı ve kalbim küt küt attı.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Kulaklarım düzleşti. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Tabii ki sorabilirsin. Her zaman soru sorabilirsin. İki ana nedeni var. Birincisi, bütün gün benim dairemde tek başına kalarak mutlu olacağını sanmıyorum. Yarın işe dönmem gerekiyor, bu yüzden çoğu zaman yalnız kalırsın. İkinci neden ise kardeşlerinin sana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Şu anda her şey belirsiz. Wyrfanglar için net bir yol çizilene kadar birlikte olmalısınız."

Başım tamamen çöktü, mantıklı açıklamaları reddedilmenin ağırlığını hafifletmedi.

Elini çenemin altına koyarak gözlerimi kendininkilere çevirdi. "Bu, seni ziyaret etmeyeceğim ya da senin buraya gelemeyeceğin anlamına gelmez."

Dünya aydınlandı ve gözlerim parladı. Ziyaret izni aldığım için, onun haklı olduğunu kabul edebilirdim. "Her iki nedenin de çok mantıklı." Omzunun üzerinden, karanlıkta sabırla bekleyen Kragen'i gördüm. "Mağaraların yolunu biliyor musun? Kurtadamlar seninle iletişime geçtiğinde? Yoksa her gece gelmemi ister misin?"

Gülümsedi. "Yolu biliyorum, ama gelmek istersen, gelmenin güvenli olduğunu sana haber veririm."

Burnumu penceresine doğru eğdim. "Nasıl?"

"Hmm," diye düşündü bir an, "Işığı yakacağım. Pencerenin yanındaki. Böylece içeri girebileceğini anlarsın."

Başımı salladım ve burnumu boynunun yanına sürttüm, bir an durdum, sonra dönüp Kragen'e yetiştim.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Her şey yolunda."

O da homurdandı. "İyi, çünkü ikinci adama ihtiyacım var. Toplumun nasıl tepki vereceğini veya bizim durumumuzda ne karar vereceğini bilmesek de bir plana ihtiyacımız var. BioSynth'i takip etmek için onların kararını beklemek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Laboratuvardan dizüstü bilgisayarları aldık. Verileri taramaya ve bulduğumuz bilgileri derlemeye başlayabiliriz."

O da başını salladı. "İyi bir başlangıç, ama daha geniş bir ağa girmemiz lazım."

Pençemi burnuma vurdum. "Kendal bir yol biliyor olabilir. Yarın gece geri dönüp ondan yardım isteyeceğim."

Mağara girişine neredeyse varmıştık ki onu durdurdum. "Onu kaçırان adamları bulmam ve bir daha ona zarar vermemelerini sağlamam lazım."

Kragen burnunu yaladı. "Onları BioSynth'in geri kalanını ele geçirmek için bir deneme olarak göreceğiz. Kendi seçtiğimiz bir ava çıkmak iyi olacak."

Ana mağaraya girip kardeşlerimiz tarafından çevrildiğimizde ilk planlarımızı yapmaya başladık. Her zaman lider olan Kragen hemen kontrolü ele aldı.

"Bu gece üç doğaüstü yaratıkla karşılaştık ve liderleri bize yardım etmeyi kabul etti. Davamızı yönetim konseyine götürecek ve Kendal aracılığıyla bize rapor verecek. Beklerken iki ana hedefimiz var. İlki, Kendal'ı esir alan adamları bulmak. Drym bu görevi üstlenecek ve bir plan hazırladığında, o adamları deneme avı olarak kullanacağız."

"İkincisi, BioSynth'ten geriye kalanları bulmak ve wyrfang verilerinin yok edildiğinden emin olmak. Cavi ve Quin, aldığımız dizüstü bilgisayarları incelememe ve bulduklarımızı düzenlememe yardım edeceksiniz. Roul ve Thurl, ilk av için hazırlık yapacaksınız. Uygun gördüğünüz ekipmanları bize sağlayın. Kaynakları buldukça size yardımcı olacağız."

Durakladı, altın rengi gözleri hepimizi taradı. "Bu noktada eklemek istediği olan var mı?"

Kardeşlerimiz başlarını salladı.

"Güzel. O zaman bu pislikleri yakalayalım ve bir daha bunu yapamayacaklarından emin olalım." Mağaralarda yankılanan uluma korosuna ben de katıldım.

Boynuzlarımı kavradım ve hayal kırıklığından homurdandım. İnsan dünyasının bu kadar karmaşık olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bilim adamları hedef bilgilerinin bulunduğu dosyayı getirdiklerinde her şey çok kolay görünüyordu. Adres, girişler, çıkışlar, zayıf ve güçlü yanları, hepsi düzgünce yazılmış sayfalarda önlerine serilmişti.

Kendal'ı tuttukları malikaneye, onu avlayan adamların isimlerini bulmak umuduyla gitmiştim. Evi baştan aşağı aradım ama hiçbir şey bulamadım. Ev sadece bir toplanma yeri idi. Duvarlarda kişisel fotoğraflar yoktu, tüm dekoratif öğeler sıradandı. Kullanılmış gibi görünen tek oda, birkaç deri koltuk ve büyük bir şömine bulunan odaydı.

Şöminenin üstündeki vitrinde bir silah rafı vardı ve yanında parlak kristal bardaklar ve çeşitli içki sürahileri bulunan bir bar duruyordu.

Sandalyeler, bir erkeğin oturduğu yerlerde pürüzsüzleşmişti, uzun süre kullanıldıklarını gösteriyordu.

Bunun dışında ev temizdi. Steril. Masaların çekmecelerinde kağıt yoktu, rastgele eşyalarla dolu çekmece yoktu. Hatta posta kutusunu kontrol etmek için dolambaçlı araba yolunda yürüdüm. Boştu.

Son olarak bodrum katını aradım. Kafeslerin ortasında dururken öfke kanımı kaynatı. Kendal ve diğer kadınların hayvanlar gibi tutulduğu kafesler.

Tıpkı bizim tutulduğumuz gibi.

Metal parmaklıklar benim gücümün karşısında hiçbir şeydi. Kapıları menteşelerinden söktüm. Üst katın aksine, bu hücrelerin her birinde hatıra eşyaları vardı. Bulduğum her şeyi dikkatlice topladım. Kendal, bu kadınları özleyenlerle iletişime geçmek isteyecekti.

Aileleri olmadığını biliyordum, ama arkadaşları, iş arkadaşları, birileri olabilir.

Hiçbir şey olmasa bile, ben onları hatırlayacaktım.

İçinde gülümseyen bir kadının resmi olan bir madalyon. Loş ışıkta parıltıyan bir saç tokası. Ortası aşınmış kalp şeklinde bir taş. Taş duvara çizgiler çizmek için kullanıldığından bir kenarı aşınmış bir madeni para.

Küçük bir çanta, bu kadınların hazinelerini barındırıyordu. Mağaralara geri dönerken her adımda öfkem artıyordu, sis görüş alanımın kenarlarını kaplıyordu. Derin bir nefes aldım ve nefes verirken on kadar saydım. Kendal'a kendimi kaybetmemin bir faydası olmazdı.

Onun yumuşak kıvrımları ve başımı döndüren kokusu zihnimi dolduruyordu. Son anda sağa döndüm, mağara girişini geçip onun dairesine doğru ilerledim. Saat geç olmuştu ve bu kadar erken gelmek istememiştim, ama pençelerim onu takip etmekten alıkoymıyordu.

Cesaretimi toplayıp başımı kaldırmadan önce uzun bir süre yere baktım. Işık açık olmasını istedim. Beni içeri davet etmesini istedim. Gözlerim

bina duvarındaki bej tuğlalara yapıştı, ta ki pencereden sızan ışık onları yukarı doğru çekene kadar.

Kapıya doğru yürüdüm, ama gülen bir çift dışarı çıkarken geri çekildim. Arabalarına binip uzaklaşana kadar bekleyecektim, ama arabalarının yanında uzun süre öpüşmeye devam ettiler, ben de siktir et dedim ve yanlarından geçtim. Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki beni fark etmediler.

Kendal'ın kapısını olabildiğince nazikçe çaldım, ama ses koridorda yankılandı. Üç kilit açıldı ve kapı açıldığında Kendal kendini kollarıma attı. Vücudumu onun etrafına doladım ve kuyruğumu sallayarak kapıyı kapatmadan önce onu odaya ittim.

Elleri sırtımdaki kürkte yumruklandı ve burnunu göğsüme bastırarak nefes aldı. Penisim dikişimin arkasında sertleşmeye başladı ama onu kontrol altında tutmayı başardım. "Şşş, güvendesin. Ben yanıdayım."

O başını salladı ama beni bırakmadı ya da kollarını gevşetmedi. "Ne oldu?"

O başını salladı, ben de onu kaldırıp kanepeye geçtim. Onu kucağıma oturtup bacaklarını kalçalarımın yanlarına yerleştirdim. Sanki kürkümün altına girmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi bana daha da yaklaştı.

Uzun bir süre öyle oturduktan sonra, sonunda parmakları gevşedi ve bana bakmak için geriye yaslandı.

"Bugün işe döndüm."

Kollarımla onu cesaretlendirmek için sıktım.

"İyi olacağımı düşünmüştüm. Güçlü ve kendinden emin hissediyordum. Ama iş arkadaşlarım sürekli nasıl olduğumu, ne olduğunu sorup durdular. Her soru sorduklarında, zihnimde görüntüler canlanıyordu. Diğer kadınlar, erkeklerin bağırışları, köpeklerin havlamaları."

Alt çenemi sırtına dayadım ve ona sarıldım.

Titredi. "Paranoik şeyler düşünmeye başladım. Onlar sadece meraklıydılar, belki biraz da benim için endişeleniyorlardı, ama sanki bütün gün tetikteymişim gibi hissettim. Çok yorucuydu. Tek düşünebildiğim buraya geri dönmek, lambayı yakmak ve umutsuzca senin ışığı görüp beni kucaklayacağını ummaktı."

"Ben asla uzağa gitmem. Her zaman bana gelebilirsin."

"Biliyorum, ama..." Yüzünü çevirdi, gözleri yere bakıyordu. Fısıldadı, "Ormana girmekten korkuyorum."

Pençemi avucumun içine soktum ve parmağımın düz kısmıyla çenesini kaldırdım. "Bu makul bir korku."

"Senin ve kardeşlerinin başınıza bakmanız gereken sorunlar var. Senden daha fazla bir şey istemek istemiyorum."

"Ne istersen iste, Kendal, sana vereceğim." Bana baktığında kalbim parçalandı. Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşları yanağına akmadan önce hızla gözlerini kırptı.

"Her gece gelir misin? Belki bir gün ışığı kapatacak kadar cesur olurum, ama o zamana kadar gelir misin?"

Parmaklarımla ipeksi saçlarını okşadım, karanlık saçlarında ışığın oyununu izledim. Ona uzak kalamayacağımı söylemek istedim. Onu sevdiğimi söylemek istedim, ama bunun için henüz çok erken olduğunu biliyordum. Onu beklemem gerekiyordu. Onun hızına ayak uydurmam gerekiyordu. "Evet. Her gece geleceğim."

O içini çekip kollarımın arasına yaslandı ve kendimi cennette gibi hissettim.

On yedi

Birkaç dakika sarıldıktan sonra, cesaretimi toplayıp ona sordum: "Nasıl kabus görmüyorsun?"

"Kim demiş görmüyorum?"

"O zaman nasıl başa çıkıyorsun? Kendimi güvende hissettiğim tek an, kollarında olduğum anlar. Bugün işte hiç konsantre olamadım. Etrafıma bakınıp durdum, birinin beni kabinimden kaçırmasını bekledim. Kaçışımın sadece bir rüya olduğunu ve hala o bodrumda mahsur kaldığımı söylemesini bekledim."

Kollarını bana daha sıkı sardı ve ben göğsüne daha da gömüldüm.

"Belki de daha kolay atlattık çünkü çok yakın zamana kadar başka bir yaşam biçimi olduğunu bilmiyorduk. Tüm hayatımız esaret altında geçti, her hareketimiz bilim adamlarının ve militanların keyfine göre belirleniyordu.

"Kaçtığımızdan beri ilk kez şefkat ve rahatlık hissediyoruz."

Oturup parmaklarımı onun kollarına geçirdim, sonra avuç içlerimi kulaklarına koyup okşadım. "Senin yaşadıklarını düşündüğümde, benimkiler yanında sönük kalıyor."

O başını salladı. "Hayır. Senin travman da en az bizimki kadar travmatik."

Burnunu saçlarıma gömdü ve birkaç dakika sessizce oturdu. "Bana ne olduğunu anlatmak yardımcı olur mu?"

Burun kıvırdım. "Terapistim bu konuyu açmamı istiyor. Yüksek sesle konuşmanın olayı daha somut hale getireceğini ve bir hayalet gibi görünmesini engelleyeceğini söylüyor. Bu sayede hayatıma devam edebileceğimi söylüyor."

"Ona inanıyor musun?"

Nefesimi içime çektim. Küçük bir sesle cevap verdim, "İnanıyorum." "Bana anlatır mısın? İyi bir dinleyici olduğumu söylerler."

Soruşunda belli bir kırılganlık vardı. Sanki benim içimdeki şeytanları ona emanet etmemi istiyordu, ama aynı zamanda çok fazla zorlamak da istemiyordu. Bu, kalbimi paramparça etti ve tüm travmam ve korkularım ortaya döküldü.

"İşten çıkıp arabama doğru yürüyordum ve bir minibüs yanıma yanaştı. İlk başta önemsemedim. Orası halka açık bir otopark olduğu için garip arabalar sık sık park ederdi. Yan kapının açıldığını duyunca baktım.

"İki adam atladı. Maskeleri ve eldivenleri vardı. Savaşmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum, ama hiç fırsatım olmadı. Çok güçlüydüler. Yüzüme bir şey dayadılar ve her şey karardı."

Yutkundum. Drym en ufak bir ses çıkarsaydı, devam edemezdim. Ama çıkarmadı.

"Uyandığımda bodrumdaydım. Diğerleri, Sarah, Grace ve Catherine, kafeslerinde durmuş bana bakıyorlardı. Catherine sessizdi. O en uzun süredir oradaydı. Grace bana gülümseyerek selam verdi ve yüzünden gözyaşları akarken neşeli bir sesle 'Cehenneme hoş geldin!' dedi.

Onlara neler olduğunu sordum ama cevap veremedi. Üç adam içeri girdi. İkiisi açıkça güçlüydü. Dünyanın sahibiymiş gibi yürüyorlardı. Üçüncüsü bir klipsli dosya taşıyordu ve diğer ikisi konuşurken notlar alıyordu.

"Onlar..."

Hıçkırarak ağladım ve Drym beni daha sıkı sarıp sardı.

"Bize numaralar veriyorlardı. Sonradan anladım ki, bizi avlayacakları sırayı belirliyorlardı. Catherine biliyordu. Kendini parmaklıklara dayadı ve onlara tükürdü, küfürler yağdırdı, hatta bir kolunu uzatıp onları yakalamaya çalıştı.

"Sarah hücresinin arkasında korkarak kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını eğmişti." Kafamı salladım. "Hiç direnmedi. Onlar da onun için böyle demişlerdi."

Drym'in eli sırtımı okşadı ve ben omuzlarımı ve yumruklarımı gevşetmeye çalıştım.

"Önce onu aldılar. Onu tecavüz edeceklerini ve geri getireceklerini düşündüm. Birlikte kaçmanın bir yolunu bulacağımızı düşündüm.

"Üç gün sonra Grace'i aldılar. Başı dik bir şekilde dışarı çıktı. Onların oyununa gelmediğini düşünüyorum. Dışarıdaki köpeklerin seslerini duyabiliyorduk. Onlara bağırarak kaçmayacağını söylediğini duyabiliyorduk."

Derin bir nefes aldım.

"Silah sesleri çok gürültülüydü."

Islak yanaklarımı Drym'in göğsüne sildim.

“Ondan sonra bize oyunun kurallarını söylediler. Avlanma alanlarının sınırına ulaşırsak özgür olacaktık. İkimiz de bunun doğru olduğuna inanmadık. Catherine onlara bunun saçmalık olduğunu söyledi ama onlar ısrar etti. Sınırın ağaçlara bağlanmış plastik bantlarla işaretlendiğini söylediler.

"İkimiz de Grace'in tekrarını istemediklerini biliyorduk. Biz kaçmazsak onlar için eğlenceli olmazdı. Avın pes ettiği bir av neye benzer ki?" diye burun kıvırdım.

"Bu, denemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Sıradaki benim olacağımı düşünüyordum, ama onun yerine Catherine'i aldılar. Kapıdan geçmeden önce bana dönüp baktı. Her kasında kararlılık vardı. Birbirimize başımızla selam verdik ve sonra o gitti.

“Bence en kötü kısmı oydu. Birer birer dışarı çıkarılmalarını ve bir daha geri dönmemelerini izlemek. Sayılarımızın azaldığını görmek ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek.

"Denedik. Pencere çerçevelerini kazdık, ama taşa gömülü metaldi. Muhafızları yakalayabilecek kadar yakına çekmeye çalıştık. Silah olarak kullanabileceğimiz her şeyi aradık.

"Her fikir işe yaramadığında veya planımız başarısız olduğunda umudumuz azalıyordu. Beni dışarı çıkarmaya geldiklerinde arkama bakmadım. Ayaklarım dışarıdaki toprağa değdiği anda koşmaya başladım. Yeterince hızlı olamayacağımı bilerek, tüm gücümle koştum."

Kollarımı Drym'in boynuna doladım.

"Aklım bunun umutsuz olduğunu biliyordu, ama vücudum pes etmiyordu. Sen olmasaydın ölmüş olurdum. Zengin pisliklerin diğer zengin pisliklere övünmek için alacağı bir ödül olurdu."

"Beni bulduğuna çok sevindim, Kendal."

Canavarımın gözlerine baktım ve “Senin beni bulduğuna duyduğum mutluluğun yanına bile yaklaşamaz.” dedim.

Drym sözünü tuttu. O hafta her gece, hava karardıktan hemen sonra, kapım nazikçe çalındı. Her gece beni kollarında tuttu, sardı. Bir kez bile daha fazlasını istemedim.

Hâlâ onu arzuluyordum. Onun büyük, güzel penisini hissetmişim ve bu beni başka hiçbir erkek için uygun hale getirmiyordu, ama bütün gün dünyayı dolaşmanın stresi gecelerimizi iffetli tutuyordu. Eve geldiğim andan kapıda o tırmalama sesini duyana kadar dairede dolanıp duruyordum. Huzursuz, o gelene kadar sakinleşemiyordum.

Sadece onun kollarında, vücuduyla çevriliyken uyuyabiliyordum.

Terapistim bunu onaylamazdı. Sağlıksız bir alana girdiğimi çok iyi biliyordum. Umurumda değildi. Başa çıkma mekanizmam kötü olabilir, ama bunun tam olarak ihtiyacım olan şey olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, bir çöküşün yaklaştığını biliyordum. Bu, gelecekteki benim için bir sorundu. Şimdiki ben, zihinsel sağlığımı görmezden gelip iki metrelik bir canavara güvenerek ortaya çıkabilecek tüm sorunlardan mutlu bir şekilde habersizdim.

Drym'le, tanıdığım herhangi bir insandan daha rahat hissediyordum. Dördüncü gece, bir dizüstü bilgisayarla geldi. BioSynth'ten çaldıklarını söyledi. Şirketin sahibi ve kaçtıkları yer hakkında bilgi bulmak için verileri taramasına yardım etmeyi teklif ettim.

"Kardeşlerim bunu araştırıyor." dedi kanepenin diğer ucundan.

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. "Peki sen ne arıyorsun?"

Klavyeye basmaya devam ederken başını kaldırmadan cevap verdi: "Seni kaçırınlar."

Şok içinde kanepeye geri düştüm. Gözlerim ona ve onun saçma görüntüsüne takıldı. Dizüstü bilgisayar, kocaman ellerinin altında minicik görünüyordu, pençeleriyle her tuşa yavaşça ve dikkatlice basıyordu.

"Neden beni kaçırınları arıyorsun?"

Kulakları ileri geri hareket ediyordu, kuyruğunun ucu ahşap zemine vuruyordu. "Onları öldürmek için."

Sesinde büyük bir kötülük vardı, kararlı bir ifadeyle tuşlara basmaya devam etti. Vücudumu ateş bastı. Parlayan gözleri benimkilere yükselmeden önce burnunun kıpırdadığını gördüm. Benim tahrik olduğumu koklamasına utanmam gerekirdi, ama bu beni daha da ıslattı.

Birbirimize bakarken nefesim hızlandı. Dudaklarımı yaladım ve gözlerinin onlara kaydığını gördüm. Derin bir nefes aldım. "Sana ihtiyacım var."

Dizüstü bilgisayarı kapattı ve dikkatlice yere koyduktan sonra bana döndü. "Benden ne istiyorsun?"

Cildimde yükselen kızarıklığı görmezden geldim ve utancımı bastırdım. Nasıl hala utanabilirdim? "Seninle sevişmek istiyorum."

O irkildi ve parmaklarının kasıldığını gördüm. "Nasıl sikmemi istiyorsun?"
Başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

Burnunu indirdi, sırtını kamburlaştırdı ve gözlerimin içine bakmaya başladı. "Yavaş ve nazik mi istersin, dayanamayana kadar yükselen bir crescendo mu, sonunda boşalmak için yalvarana kadar? Yoksa sert ve hızlı mı istersin, seni sikip, vücudunu parçalayana kadar kullanmamı mı?"

Nefes nefese göğsümden kelimeleri çıkarmak zordu. "Evet," diyebildim sadece.

O başını salladı ve bir şekilde ne demek istediğimi anladı. Dizlerim bükülmüştü, sırtım kanepenin karşı koluna yaslanmıştı. Elleri ayak bileklerimi kavrayıp çekince sıçradım ve sırt üstü düz bir şekilde yere düştüm. Pijama gömleğim karnımın üstüne kadar sıyrıldı, şortum belime kadar toplandı.

Tek bir hareketle şortumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan çıkardı. Bacaklarımı ayırdı, bir ayağım yerde, diğeri sırtına dolanmıştı. Soğuk, ıslak burnu iç bacağımdan yukarı doğru kayarken aldığım nefes, çatallı diliyle klitorisime saldırdığında iniltiye dönüştü.

Saniyeler içinde onun altında kıvranıyordum, daha yakınlaşmaya çalışıyordum, şehvetle dilini sürüyordum. Elleri kalçalarımı kavradı, beni yerinde tutarken ziyafet çekiyordu. Gerginlik arttı ve birdenbire başladığı gibi çekildi. Soğuk hava tenime değince inledim.

Penisinin girişime değdiğini hissettim ve onu karşılamak için kalçalarımı kaldırmaya çalıştım, ama o beni sabit tuttu. Tek bir yumuşak itişle içimi doldurdu, penisinin üzerindeki dikenler duvarlarımı lezzetli bir şekilde sıyırdı.

Sonuna kadar girmiş halde, yarıklarının üstündeki büyüyen şişliği klitorisime sürttü. Çekildi, itti, küçük düğümünü klitorisimin üzerinde tekrar tekrar daireler çizdi. Sabit, acı verici bir ritim tuttu. Ellerini kalçalarımın çekmeseydi, kanepenin ucuna kadar kayardım. Her çekildiğinde beni kendine doğru çekti.

Dişleri boynumu, göğsümü, göğüslerimi ısırdı, dili kulağımı yaladı. Her yerdeydi ve söz verdiği gibi vücudumu ele geçirdi. Parmaklarımı omuzlarındaki kalın kürke geçirdim ve sırtımı eğdim. Kuyruğu uyluklarımın etrafına dolandı ve sıkarak beni imkansız bir şekilde genişletmeye başladı. İtme açısı değişti ve sinir demetleri boyunca kayarken rahmime çarparak inledim. Hızı acı verecek kadar arttı.

. O kadar tahrik olmuştum ki içimden sıvı akmaya başladı ve onun itişleri erotik bir ses çıkararak ıslaklık yarattı.

"Gel. Şimdi," diye kulağıma fısıldadı, dişleri boynumla omzum arasındaki boşluğu sıyırdı.

Vücudum itaat etti ve çığlık attım. Dünya karardı, tek hissettiğim onun vücudunun içinde hareket etmesi idi. Yere düştüm, sarsıntılar bacaklarımı titretti.

Yere kaydı ve beni kanepeye oturttu, bacaklarımı vücuduyla zorla ayırdı. Dilini yarıklarımın içine sokup klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde neredeyse kendimden geçiyordum. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Seninle işim daha bitmedi."

On sekiz

Söylediğim şeyin doğru olup olmadığından emin değildim. "Durmamı mı istiyorsun?"

İstiyordum. Tek bir kelime söylemesi yeterliydi. Onu kollarımda tutup, uyurken nefes alıp verişini dinlemekten çok mutluydum.

"Hayır, durma."

Onun amını sanki kurtuluşummuş gibi saldırdım. Öyleydi, ama değildi. Kurtuluşum onun tümüydü. Kalbim göğsümde çarpıyordu, ona olan aşkım şişiyor ve vücudumun her hücresini istila ediyordu. Bu mantıksız olmalıydı. İnsanların ilişkilerini yeterince dinlemiştim, aşkın bu kadar hızlı gelişmemesi gerektiğini biliyordum.

Yeterince dinledim, duygularımı yüksek sesle söylersem onu korkutacağımı biliyorum.

Onu dehşete düşüreceğimi.

Bu, şekil değiştirenlerin bahsettiği eş bağıyla ilgili bir şey olmalıydı, ama bu konuda yeterince bilgim yoktu.

O inanılmaz derecede travmatik bir şey yaşamıştı. O travmaya daha fazla yük bindirmek istemedim. Onun için bir güvenlik kaynağı olmak istedim. Kaygısının eriyip yerini sıcak duygulara bıraktığı tek yer olmak istedim.

Kanalı dilimin etrafında titriyordu ve ben daha hızlı hareket ettim. Onu kollarımın arasında tutarak önümde yaydım ve orgazm olmasını izledim. Uylukları omuzlarıma bastırdı, kuyruğumun tuttuğu ayak bileği titriyordu. Elleri boynunun altındaki yastığı sıkıca kavradı ve sırtını kaldırarak orgazm oldu.

Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Vücudu başka bir zirveye ulaşamayacak kadar yorgun düşene kadar onu tekrar tekrar boşalmasını izlemek istedim.

Artçı sarsıntılar dinince dilimi ondan çektim ve kuyruğumun tuttuğu yerden bacağına yaladım, karnından boynuna kadar. Onu ısırma dürtüsü duyularımı ele geçirdi. Ağzım sulandı ve dişlerimi sıkarken dişlerim birbirine vurdu.

Bu içgüdünün ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç hissetmemiştim. Ama içimden bir ses bunun geri dönüşü olmayan bir adım olduğunu söylüyordu. Onun açık rızası olmadan atamayacağım bir adım.

Ciğerlerimi burnumdan boşalttım ve baştan çıkarmadan uzaklaşarak oturdum.

Gözleri vücudumda gezindi ve hala dik ve gergin olan penise takıldığında büyüdü.

"Sen...?"

Kafamı salladım, konuşmak için ağzımı açarsam dişlerimin boynuyla omuzu arasındaki yumuşak noktaya çarpıp kan akıtacağından korkuyordum.

Bana uzandı, yumuşak eli penisimin başını okşadı, ama ben ondan uzaklaştım. Gözlerim yuvalarından fırladı ve ıslanmış gibi kendimi silkeledim.

"Bu gece senin içindi."

Kanepeye geri yığıldı, onu yorgun düşürmek istediğim kadar yorgun değildi, ama yayılmış halde kalmayı umursamayacak kadar yorgundu. Sağ bacağı kanepenin arkasına sarkmış, sol ayağı yerdeydi.

Derin bir nefes aldı ve ben de onu taklit ettim. Üç nefes daha aldıktan sonra, gözleri nihayet açıldı. "Kalabilir misin?"

Başımı salladım ve onu kucakladım. Onu yatağa taşıdım ve üstüme yatırdım, başı göğsümde, vücudunun çoğu bacaklarımın arasında.

Onu uyurken izledim, mümkün olduğunca hareketsiz kaldım. Dizlerimdeki ve ayak bileklerimdeki krampları, anatomik olarak sırt üstü pozisyonun rahatsızlığını görmezden geldim.

Güneş gökyüzünü tozlu bir pembeye çevirdi ve gitme zamanı gelmişti. Dizüstü bilgisayarı ve kaçırانların evinden aldığım birkaç şeyi topladım. Soğuk burnumla cildine dokunmamaya dikkat ederek burnumu saçlarına gömdüm.

Uykulu bir ses çıkardı ve bana doğru döndü.

"Şafak yaklaşıyor, ufaklık. Gitmeliyim."

Kollarını üzerime örttüğüm battaniyeden çıkardı ve boynuma doladı.

"Dikkatli ol."

Kıkırdandım. "Bunu sana ben söylemeliyim."

Gözlerini açmadan gülümsedi.

Diğer odadan, kapısının altından kağıt kaydırıldığına dair açıkça anlaşılan bir ses geldi. Kulaklarım dikildi ve o beni bıraktı, gözleri fal taşı gibi açılmış, benim bakışlarımı takip ediyordu.

"Ne var?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Burada kal."

Başını salladı ama tüm vücudu gerildi. Onun korkusundan nefret ediyordum. Onu kaçırın adamları öldürmek bana yetmemişti. Onların öldüğünü bilmesi gerekiyordu. Bir daha ona zarar veremeyeceklerini.

Kapı hala kilitliydi, pencereler kapalıydı. Her şey normal görünüyordu. Katlanmış bir kağıt parçası yerin ortasında duruyordu. Onu aldım ve ona götürdüm. Okumak istedim, dostça bir şey olduğundan emin olmak için. Apartman yöneticisinden bir bildiri, bir yemek menüsü. Kendime bunların herhangi biri olabileceğini söyledim, ama içimden bir ses başka türlü diyordu.

Hâlâ onun önünde okumak istemiyordum. Mahremiyetin olmadığı bir ortamda büyümüştüm. Sürekli izleyen gözlerden kaçmanın imkânı yoktu. Yaptığımız her şey ortadaydı.

Bu not bana yazılmamıştı, o yüzden o aksini söylemedikçe okumayacaktım.

Notu ona uzattım. "Kapının altından atılmış."

Gözleri ön kapıya açılan kapıya kaydı ve tekrar bana döndü. "Sence ne olabilir?"

O almaya hiç niyetlenmedi. Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Sen okudun. Dernek konseyinden gelmiş olabilir."

Omuzlarım birkaç santim düştü ve dikkatlice kağıdı açmadan önce nefes verdim.

Kaçırınların pes etmediklerine inanmak için nedenlerimiz var. Güvenliğiniz için her türlü önlemi alın. -Zeus

Parmaklarım gerildi ve pençelerim kağıdı yırttı. Kendal

gergin bir kahkaha attı. "O kadar mı iyi?"

Gözlerim bulanıklaştı. "Benden olmadan bu daireden çıkmanı istemiyorum."

Dizlerini büküp bacaklarını kollarıyla sardı. "Çalışmam gerek, Drym. Ödemem gereken faturalar var."

Sesi titriyordu ve doğal olmayan bir şekilde tizdi. Dişlerimi sıktım. "Biliyorum. Biraz daha izin alabilir misin?" O pislikleri bulup içlerini deşene kadar. Bunu kendime sakladım. Mesajın içeriğini bilmesine gerek yoktu.

Tepkimden durumun kötü olduğunu anlamıştı.

Başını salladı. "Bir iki gün daha, belki."

"Benimle eve gelir misin?" Mağarada, kardeşlerimin arasında daha güvendedi.

Yutkunurken boğazı titredi. Hala karanlık ormana girmeyi düşündüğünü biliyordum.

İsteksizce başını sallaması, ormandan çok benim ona söylemediklerimden korktuğunu gösterdi. Kalbim parçalandı. Korkmamalıydı. Bir daha asla korkmamalıydı.

Onu koruyacaktım. Bunun için kendimi dünyaya ifşa etmem gerekse bile.

On dokuz

KALBİM göğsümden çıkacak gibi atıyordu ama Drym karar vermem için bana zaman tanıdı. O kağıtta ne yazarsa yazsın, onu çok öfkelen-dirmişti. Altın rengi gözleri kırmızıya dönmüş, karanlık yatak odamda ikiz el fenerleri gibi parlıyordu.

Kaçıranların gönderdiği olmalıydı. Karanlık ormana tekrar girmekten ölümüne korkuyordum ama burada kalmak da söz konusu olamazdı. Nerede yaşadığımı biliyorlardı.

"İki gün yetecek kadar eşyalarını topla. Gün ağarana kadar bekle. Ben ormanın kenarında nöbet tutacağım, oraya vardığında seninle buluşuruz."

O kadar açıkta kalarak kendini tehlikeye atıyordu. Bencilce, umurumda değildi. O ağaçların arasına tek başıma giremeyeceğimi biliyordum. Boğazım Sahra Çölü gibi kurumuştı. Yoksa Sonora Çölü müydü? Hangisi daha kurak ise.

Başımı salladım.

"Her adımını izleyeceğim. Bir aracı bile yakalayacak kadar hızlıyım. Seni benden alamazlar."

Nefes aldım ve yine başımı salladım, hala konuşamıyordum.

Arkasını dönüp gitti, kuyruğunun ucu heyecandan titriyordu.

Beni terk etmiyordu. Bekleyecekti. Ormanın kenarında benimle buluşacaktı. Küçük bir çantaya birkaç parça giysi ve tuvalet malzemesi koyana kadar planı kafamda tekrar ettim. Hafif yürüyüş botlarımı giydim. Yürüyüşçü değildim, ama bir yıl boyunca yürüyüşçü olmak istiyordum. Botları bana satan kişi, botların mükemmel tutuşu olduğunu söylemişti.

Koşmam gerekirse mükemmel tutunma özelliğine ihtiyacım olacaktı.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Koşmam gerekmeyecekti. Drym beni ağaçların hemen içinde bekliyordu.

Kanepenin kenarına oturup pencereden dışarı baktım. Gökyüzü mor, kırmızı ve turuncu tonlarında birkaç kez renklendikten sonra sonunda bulutlu bir maviye büründü. Patronumu aradım, birkaç gün daha izin almam gerektiğini söyledim, o da anlayışla karşıladı.

Son işi de hallettikten sonra, kendimi toparlayıp yola çıkmam gerektiğini düşündüm. Güneş bugün artık yardımcı olmayacaktı.

Başımı omuzlarıma gömdüm ve park yerinden hızlıca geçtim. Gözlerimi sağa sola çevirip tehlike var mı diye bakarken neredeyse başım dönüyordu. Yirmi fit, on dokuz, on yedi, on beş fit kaldı, ağaçların kenarına.

Ormanda bir gölge hareket etti. Drym, gözlerimin onu görebilmesi için sallanıyordu. Orada olduğunu bana bildiriyordu.

Kan kulaklarımda gümbürdüyordu, arkamda açılan araba kapılarının sesini bastırıyordu. Drym'in gözleri karanlıkta kırmızı parladı ve "Koş" diye homurdandığını duydum.

Tereddüt etmedim. Roket gibi fırladım, onun durduğu yere doğru koştum. Adrenalin beni hiç olmadığım kadar hızlı yapmıştı, ama arkamda asfaltta yankılanan ayak sesleri her saniye yaklaşıyor gibiydi.

Drym'in kollarına ulaştım ve kolları beni sardı, hızlıca sıktıktan sonra beni nazikçe arkasına itti. Omzunun üzerinden bana baktı. "Gözlerini kapat, ufaklık. Bakma. Kıpırdama."

Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Beni ondan almaya çalışan herkesi parçalayacağına dair verdiği sözü tutacağından emindim. Gözlerimi kapattım.

Havanın hareket etmesi, onun hareket ettiğini gösteren tek işaretti. Hareketsiz durdum. Geçen sonbaharda düşen yaprakların üzerine ayakların basma sesini duydum, ardından bir kayma sesi ve imkansız bir şekilde kesilen bir çığlık.

"Ne oluyor lan?"

O sesi tanıdım. Beni sokaktan kaçırان adamlardan biriydi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve açma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Çantamı göğsüme sıkıca bastırdım, askısı sırtımı kesiyordu.

Solumdan koşma sesleri geldi. "Bill! Onu buldum!"

"İsim söyleme, seni aptal!"

Artık onun adının Bill olduğunu biliyordum. Bunun bana ne faydası olacaktı ki? Neden Moonbeam ya da başka bir benzersiz isim değildi ki?

İki çift ayak sesi yaklaşıyordu. Gözlerimi sıkıca kapalı tutarak, kontrolsüz titremelerim dışında, ayaklarımın üzerinde sabit durdum. İki adamın sesleri yaklaştıkça kaçma isteğim arttı, ama yerimden kıpırdamadım.

Küçük bir tıklama sesi duyuldu, ardından bir hırıltı geldi ve hemen ardından Bill, "Hay siktir!" dedi.

Sözü aniden kesildi. Düşük bir uluma sessizliği deldi. Sanki tüm orman dinlemek için durmuştu. Ses yavaş yavaş azaldı ve hemen ardından Drym'in güçlü ve yumuşak sesi geldi.

"Dön ve ters yöne bak." Gözlerim titredi.

"Hayır, gözlerini kapalı tut."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ve döndüm. Ormanın derinliklerinden bir şey bana doğru koşuyordu. Büyük ve hızlı bir şey çalılıkların arasından geçerek ilerledi. Vücudumdaki tüm kaslar gerildi, ta ki Drym'in sırtımın alt kısmındaki sıcaklığını hissedene kadar.

"Quin geliyor."

Başımı yana çevirdim ama gözlerimi kapalı tuttum. "Neden?" Göğsümde panik hissettim. Drym neden beni Quin'e verecekti? Neden kendisi almıyordu?

"Hayatta bıraktığım kişiyi taşımak için." "Diğer ikisi?"

"Öldüler."

Sesinde hiçbir duygu, hiçbir tonlama yoktu. Sadece basit bir gerçek. "Görmek istiyorum."

Hareketsiz kaldı. İsteğimi açıkça reddetmediği için minnettardım. Ne kadar korkunç olursa olsun, görmem gerekiyordu. Beynimin, onların bir daha peşimden gelemeyeceğini gerçekten anlaması için.

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan."

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Ormana bakıyordum; güneş ışığı yere düşen yerleri beneklendiriyor, hafif bir esinti yüksekteki dalları hışırdatıyordu. Sessizlik hakimdi. Hatta huzurluydu.

Yavaşça döndüm.

Sağımda iki ağaç arasında bir adam yatıyordu. Daha doğrusu, gövdesi yatıyordu. Kafası birkaç metre uzaktaydı. Sanki vücudundan koparılmış gibiydi.

Hiçbir şey hissetmedim. Pişmanlık, üzüntü, mide bulantısı bile. Tek hissedebildiğim şey, hafif bir rahatlama duygusuydu.

Başımı sola çevirdim. Bir adam yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Kan içinde değildi ve hiçbir uzvu eksik değildi, bu yüzden onu hayatta bıraktığını düşündüm. Diğerinin boğazı yoktu. Kesilmemişti, ezilmemişti, sadece yoktu. Sanki bir şey onu önden tutup temiz bir şekilde koparmış gibiydi.

Hayır, bir şey değil. Drym.

Gözlerine baktım, artık normal altın rengini almıştı. Bana uzandı, sonra geri çekildi.

"Teşekkür ederim." Bu iki kelimenin ne kadar içten geldiğini ona gösterdim.

Bana tekrar uzandı, ben bir adım geri çekildim. Sırıttım ve kollarını işaret ettim. "Bana dokunmadan önce banyo yapmalısın."

O da başladı ve aşağıya baktı, pençelerinin ucundan pazılarına kadar kan ve kanla kaplı vücuduna bakakaldı. Burnunu çektirdi. "Tamam."

Quin önümüzde durdu ve ıslık çaldı. "Bir dahaki sefere, eğlenenin birazını da bize bırak." Beni baştan aşağı süzdü. "İyi misin, Kendal?"

"İyiyim. Beni mağaralara götürür müsün? Drym, hayatta bıraktığı kişiyi taşısa iyi olur, çünkü beni taşımasına izin vermeyeceğim."

Gülerek eğildi ve elini gösterişli bir hareketle uzattı. "Benim için zevk."

Drym, yol boyunca homurdanarak hemen arkamızdan geldi.

Yirmi

HİÇBİRİMİZ ıslanmayı sevmiyorduk, bu yüzden mağaralarda banyo yapabileceğimiz bir yer bulmamış ya da yapmamıştık. Ormanın uzak tarafındaki buz gibi göle daldığımda Kendal'ın düşünü gerçekten özledim.

Kendal'ı tutmanın her türlü rahatsızlığa değdiğini kendime hatırlattım.

Ana odaya geri girdim ve kardeşlerimin esirimizin üzerinde eğildiğini gördüm.

Roul beni görünce irkildi. "Islanmışsın."

Başımı salladım. "Banyo yaptım."

Çenesi düştü ve kulakları seğirdi. "Banyo mu yaptın?"

Başımı salladım ve elimi omzuna koydum. "Burada o kadar da kötü değil.

Kendal bana iyi geldiğini gösterdi."

Bana inanamıyormuş gibi baktı ama birbirimize hiç yalan söylememiştik. Roul burnunu çekip hala baygın olan adayı işaret etti.

"Ona ne kadar sert vurdun, Drym?" Roul pençelerini birbirine vurdu. Kan dökme fırsatını kaçırdığı için muhtemelen Quin'den daha üzgündü. Kaçışımızdan sonra karanlık bir ruh haline girmişti ve ne ben ne de kardeşlerim onu rahatlatılabilmıştık.

Adamın yüzüne eğildim ve belirgin bir irkilme gördüm. "Onu bu kadar uzun süre baygın tutacak kadar sert vurmadım. Numara yapıyor."

Hiçbirimiz tepki veremedi, Roul pençelerini adamın yan tarafına kaydırıp ve dört düzgün kan izi bıraktı. Kesikler yüzeyseldi, ama amaçlanan etkiyi yarattı.

Adam, onu tutan iplere karşı bir hırıltıyla "Siktir!" diye bağırarak sarsıldı.

Roul geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Canavarlardan saklanmaktansa yüzleşsen daha iyi, aptal."

Kragen başını eğdi. "Ee, Bill..."

Adamın — görünüşe göre Bill'in — cildi soldu, tabak gibi gözleri Kragen'in çenesine yapıştı. "Sen... gerçek misin?" Basit kelimeler boğazından çıkıverdi.

Kendal, beni ve Kragen'in arasına girdi ve onu geri itmek için tüm gücümü kullanmama rağmen yerinde durdu.

"Ne, onların kostüm giymiş adamlar falan sandın mı?" Gözlerini devirdi. "Kimse fark etmeden sokaktan kadınları kaçırarak kadar akıllısın, ama bunu anlayamadın mı? Arkadaşının ikiye bölündüğünü görmedin mi?"

"Maskeler... bıçaklar..."

"Kılıçlar sadece filmlerde insanları keser, aptal. Tabii iki elle kullanılan geniş kılıçtan bahsetmiyorsan, o daha çok..." Elini düzleştirip omuz hizasından aşağı doğru salladı. "...aşağı doğru sallanan bir şeydi."

Bill, ona şüpheyle bakan tek kişi değildi. Omuz silkti. "Kılıç dönemim vardı."

Dikkatimi tekrar Bill'e çevirdim. "Artık varlığımız açıklığa kavuştu, devam edebilir miyiz?" Kragen'e kaşlarımı kaldırarak baktım.

Quin pençeleri üzerinde zıpladı. "Bilmiyorum. Normal birinin bizim varlığımızı öğrenmesini görmek eğlenceli. Daha fazla çılgılık ve koşuşturma olacağını sanmıştım."

Thurl omzuna yumruk attı. "Nereye kaçacak, aptal? Bir mağaradayız. Bir dakika öncesine kadar baygındı. Başından beri bizim gerçek olduğumuzu bilseydi, çılgılık atardı."

"İstersen sen bağır."

Öfke dalgası beni vurdu. Zaten pazarlık aşamasına girmişti, bu da onu istediğim kadar incitemeyeceğim anlamına geliyordu. Bu adam Kendal'ı avlamıştı. Onu korkutmuştu. *Ona elini sürmüştü.* Ölmeden önce acı çekmesini istiyordum.

"Evde miydi?" Kendal'ın yumuşak yanağına parmağımın ucuyla dokundum. Kendal'ı mı sakinleştirmeye çalışıyordum, yoksa kendimi mi?

"Evet. Beni kaçıranlardan biriydi. Sonra bodrumda bize yiyecek ve su getiren düzenli adamlardan biri oldu."

Hırıldadım ve kolumu geri çektim, Roul'un önceki hareketini daha derin ve boynuna nişan alarak taklit etmeye kararlıydim.

Kragen, vurmadan önce bileğimi yakaladı.

"Önce cevap ver, kardeşim."

Üç titrete nefes aldıktan sonra geri adım atabildim. Kendal sağ kolunu belime doladı ve kokusu beni sakinleştirdi. Bill'i görmezden gelmeye çalışarak burnumu saçlarına gömdüm.

"Evde bulunan insanların isimleri ne?" Cavi, önünde açık bir dizüstü bilgisayar bulunan uzun masanın başından sorgulamayı devraldı.

Bill başını salladı. "Bilmiyorum."

"Saçmalık!" Kendal tükürdü.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Bill, etrafını saran canavarları süzdü. "Yemin ederim! Hiç soru sormadım."

"Ödemeyi nasıl aldın?" Kragen onun önüne geçti.

"Nakit. Bakın, çok dikkatli ve paranoyaktılar. Asla gerçek isimlerini kullanmadılar, sadece kod adları kullandılar. İşe alınan yardımcılar etrafta iken hep maske takarlardı. Asla aynı arabayla gelmezlerdi, yanlarında kişisel eşyalarını getirmezlardı."

"Hiç soru sormayan biri için çok fazla ayrıntı." Roul dişlerini Bill'in boynuna yaklaştırdı.

Adamın kasıklarında koyu bir leke belirdi. İdrar kokusu mağarayı doldurdu. Kendal'ı tiksintiyle bir adım geri çektim.

"Ben ve Sam..." Bill zorlukla yutkundu.

Sam'in ormanda bıraktığımız cesetlerden biri olduğunu tahmin ettim.

"Aylarca onları takip ettik. Zengin olmalılar, değil mi? Hiçbir zaman aynı arabayla gelmiyorlardı, pahalı ekipmanları ve süslü silahları vardı. İçlerinden birinin izini bile bulabilirsek, hayatımız garantiye girer diye düşündük. O kadar süslü biri, hobisinin ortaya çıkmasını istemezdi."

"Kod adlarından bahsetmiştin?" Cavi dizüstü bilgisayarda notlar alırken klavyeye basıyordu. Aramızda en hızlı yazan oydu, ama yine de yavaştı.

Kendal kolumun altından kayarak onu kenara itti ve onun yerine geçti. Parmakları tuşların üzerinde uçarcasına hareket etti ve birkaç saniye içinde Bill'e gözlerini kısarak baktı. "Kod adlar, Bill."

Bill irkildi ve ona bakmak için dönmeye çalıştı, ama Kendal çok geride kalmıştı. "Renkler ve sayılar. Sanırım renkler kurucu üyelerdi ve

sonra sayılar eklendi. Başka bir grup adamdan bahsediyorlardı ve onlara harflerle hitap ediyorlardı."

"Önce renkleri listele." Kragen adamın önüne çömeldi, sesi sakindi.

Bill başını salladı. "Evet, evet. Bay Kırmızı, Bay Mavi ve Bay Sarı vardı."

Kendal yazmayı bıraktı ve ben ona bir şey olup olmadığını kontrol etmek için baktım. Başı eğikti ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ana renkler."

Bill başını salladı. "Evet! Sam ve ben bu yüzden ilk renkler olduklarını düşündük."

"Peki ya sayılar?" diye sordu Kragen.

"Birden beşe kadar." Bir sonraki listeyi sormasına gerek kalmadı. "Harflerden sadece bir kez bahsettiklerini duydum, ama Bay E'nin katılmasını tartışıyorlardı. Çoğu onu sevmiyor gibi geldi."

"Teşekkürler, Bill." Kragen ayağa kalktı ve adamın botundan bir bıçak çıkardı.

Bıçağı avucunda çevirdikten sonra, kabzası önde olacak şekilde Kendal'a uzattı.

Yirmi Bir

Bıçağa bakakaldım, beynim Kragen'ın bana neden bıçak uzattığını anlamak için çok uzun süre uğraştı. Wyrfanglar bıçağa ihtiyaç duymazdı.

Nedenini anladığımda tereddüt etmedim. Bill'in beni izleyip bıçağı aldığımı ve onun önüne geçtiğimi gördüm. "Bu Sarah için." Bıçağı onun yan tarafına sapladım. "Bu Grace için." Bıçağı onun uyluğunun üst kısmına sapladım.

Onu tutan iplere şiddetle vurması sandalyenin ileri geri sallanmasına neden oldu. Drym öne çıktı ve kocaman elini omzuna koyarak tüm hareketlerini durdurdu. Gözleri yuvarlandı ve başı öne düşene kadar inledi.

Roul, Bill'in kulağına pençesini geçirdi. "Bayılmak yok."

Bill inledi.

"Bu Catherine için." Bıçağı karnına sapladım. "Ve bu da benim için." Bıçağın sapı kanla kayganlaşmıştı, bu yüzden avucumu Bill'in pantolonuna silip göğsüne sapladım. Bıçağı çekip çıkardım ve açtığım yaralardan kanın akışını izledim. Yerde büyük bir kan gölü oluşmuştu.

Bill her bayıldığında, wyrfanglardan biri pençesini vücuduna saplayarak onu uyandırmaya çalışıyordu.

Drym'in eli ön kolumdan aşağı kaydı ve bıçağı parmaklarımdan nazikçe çıkardı. "Bunları ben atarım." Bıçağı Bill'i de içine alacak şekilde salladı.

"Aslında, onu saklamak istiyorum." Altı canavar hareketsiz kaldı. "Bıçağı demek istedim. Cesedi kesinlikle yok edin."

Toplu iç çekişlere gülerek karşılık verdim. Eğer isteseydim Bill'i o mağarada çürümeye terk ederlerdi, ama ben mazoşist değildim ve kan kokusu

zaten dayanılmazdı. Üstüne bir de çürüme eklenmesine gerek yoktu.

Roul, Bill'in sandalyesinin arkasını tutup onu ve Bill'i odadan sürükledi.

Mağaranın ortasında durup Bill'in cesedinin karanlıkta kaybolana kadar izledim. Drym'in arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Dönüp ona baktım, gözlerim yaşlarla doldu. Ne yapmıştım?

"Az önce bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüm."

Drym başını salladı ve ellerimi tuttu. "Öldürdün."

Gözlerimi kırptım ve gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Ben bir canavar mıyım? Beni eğlence için avlayan adamlar gibi miyim?"

Önümde çömeldi, gözleri kırmızı çerçeveli parlak altın renginde parlıyordu. "Beni canavar mı sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Seni esir alan insanlar canavar."

"O zaman sen de benden daha canavar değilsin, Kendal. O adamları ormanda öldürdüm çünkü seni esir tutuyorlardı. Aynı sebepten Bill'i de öldürdüm."

Ayağa kalktı ve beni sıkıca kucakladı. Yanağımı göğsündeki yumuşak kürke sürttüm ve iç geçirdim.

"Bıçağı aldığın için pişman mısın?"

Onun sıcak avuç içi sırtımda yatıştırıcı daireler çizerken uzun uzun düşündüm. Kragen'den bıçağı aldığım için pişman mıydım? Öylece durup wyrfanglardan birinin onu öldürmesini izleyebilirdim. Bu kadar karışmam gerekmezdi.

Catherine'in yüzü hafızamda canlandı, onu bodrumdan çıkarırken sert duruşunda şiddetli bir kararlılık vardı. Grace'in ağlayarak bırakılması için yalvarışının anısı, Sarah'nın küçük sesi ve çekingen hareketleriyle birleşti. "Hayır. O da öldürülenlerin bir parçasıydı. Onlar için ayağa kalkabilecek tek kişi benim. Onlar da bunu yapmamı isterdi. Hepimizden aldıkları gücün bir kısmını geri almak için."

Sert sesi göğsünden titreyerek çıktı. "Aferin kızım." Beni kol mesafesine itti ve parmağıyla çenemi kaldırdı. "Hadi seni temizleyelim."

Elimin kanla kaplı olduğunu ve gömleğimin ve pantolonumun da kanla lekелendiğini görünce kafam karıştı. Titreyerek onun beni yuvasına götürmesine izin verdim.

Çantamı ve bir leğen su buldum. Ellerimi temiz hissedene kadar ovuşturdum, duygusal olarak da daha önce yaşadığım travmanın bir kısmını yıkadım.

Terapistim bununla çok eğlenecekti.

Kıyafetlerimi değiştirdim ve kanlı gömleğimi ve pantolonumu top haline getirdim. Drym, diğer beş wyrfang'ın hararetli bir tartışma içinde olduğu ana salona beni geri götürmek için girişin hemen dışında bekliyordu. Roul ve Thurl, adamların böyle bir yeri terk etmeyeceklerinden emin oldukları için eve dönmek istiyorlardı.

Kragen, çok fazla değişken olduğunu, en önemlisinin de zaman olduğunu savunuyordu. Adamların geri dönmesi günler, hatta haftalar sürebilirdi ve bu süre boyunca açıkta kalamazlardı.

Ben öne çıktığımda hepsi sessizleşti. "Kragen haklı. Benim için kendinizi böyle tehlikeye atamazsınız." Birkaç homurtu havayı doldurdu, ta ki ben elimi kaldırıncaya kadar. "Onları hala arayabiliriz. Mülkiyet kayıtları halka açık olmalı. Siz BioSynth'in müdürü hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırken ben oradan başlayabilirim."

"Kendal, seni güpegündüz tekrar kaçırmaya çalıştılar." Drym'in hırıltısı, Roul ve Thurl'un başını sallamasına neden oldu.

Ona dokunmak için elimi göğsüne koydum. "Kirli işlerini yapacak yeni adamlar bulmaları zaman alacak. Zamanımız var."

"Ya onların tek 'gorilleri' onlar değilse?"

"O zaman onlarla da ilgileniriz." Mağarada sürekli duyulan hırıltı yeni bir ses seviyesine ulaştı. Her bir wyrfang'a baktım, dikkatlerini çektiğimden emin oldum. "Yalnız olmayacağım. Sizinle birlikte olacağım." Gülümseyerek ekledim. "Ve altı canavar korumayla, kendimi yenilmez hissediyorum."

"Bizden biri gölgen gibi peşinde olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin." Drym, bu düzenlemeden rahatsız olduğu belli bir şekilde ayaklarını oynattı.

"Gitmeyeceğim. Ölmek istemiyorum ve onların öfkeleri yüzünden beni başka bir ava salmayacaklarını çok iyi biliyorum." İç geçirdim. "Ayrıca, ormandaki adamlara ne olduğunu öğrenmişlerdir. Beni hala kolay bir av olarak göremezler."

Biraz rahatlamış görünüyorlardı, ama Drym hâlâ endişeliydi. Göğsüne sokuldum ve ona sıkıca sarıldım. Onu bıraktığımda gözlerine baktım ve gülümsedim. "İşe koyulalım."

Yirmi İk

Kendal'ın peşindekileri aramayı ertelemekten MUTLU DEĞİLDİM, ama bunun mantıklı olduğunu kabul etmeliydim. Gün geceye dönerken rahatlayabildim. Çalınan dizüstü bilgisayarlardan birinde yazarken, kardeşlerimle gülüşüp şakalaşırken onu görmek, bana daha önce hiç yaşamadığım bir huzur verdi.

Dizüstü bilgisayarın kapağını kapattığında saat geç olmuştu. Diğerleri irkildi, ama o eliyle işaret etti. "Üzgünüm, sinirleniyorum. Aramalarım sonuç vermiyor." Gözlerini ovuşturdu. "Sanırım bu gecelik bu kadar. Sabah yeni bir başlangıç yaparız."

"Evet, dinlenmelisin." Ona doğru yaklaştım. Ona dokunmak için kendimi tutamıyordum. Onunla mümkün olduğunca fiziksel temas kurmaya ihtiyacım vardı. Bu dürtüyü anlamıyordum, ama ona boyun eğmek zor değildi.

Yuvama doğru yürürken içini çekti ve bana yaslandı. "Sanırım dairemi kontrol etmeliyiz, Süper İnsan Güvenliği'nden bir not yoksa tekrar onlara ulaşmalıyız."

Başımı salladım. "Tamam." Değişkenlere güvenebileceğimizden emin değildim, ama korkularımın tek çözümü zamandı. Onlarla ne kadar çok etkileşim kurarsak, onları o kadar iyi yargılayabilirdim.

Kaçışımızdan beri odak noktam değişmişti. BioSynth'in sorumlularını bulup yok etmeye kararlıyım ve bu görevde kardeşlerimle aynı safta yer alıyordum. Şimdi ise bu ikinci planda kalmıştı. Mantıken hala önemliydi, ama kalbim Kendal'a odaklanmıştı. Onun güvende olduğundan emin olmak her şeyden önemliydi.

Laboratuvar sonrası eğitimimiz hızlıydı, ancak öğrendiğimiz bir şey vardı ki, her şeyin temelini oluşturuyor gibiydi. Mal ve hizmetleri elde etmek için para gerekiyordu. İşler normal insanlara bu parayı sağlıyordu, ancak bu bizim yeteneklerimizin ötesinde bir şeydi.

. Değişim geçirenler, normal insanlarla bütünleşemeyenlerin Toplum tarafından bakıldığından bahsetti.

Bu durumun bu tür yaratıkların eşlerine de uzanıp uzanmadığını merak ettim.

Kendal çalışmak zorunda olmasaydı, her zaman onun yanında olabilirdim.

Ben yanındayken ona hiçbir şey zarar veremezdi.

O haklıydı. Değişkenlerden daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı. Eğer onlar bize ulaşmamışlarsa, biz onları tekrar aramalıydık.

Doğaüstü Toplum hakkında da merakım artmıştı. Elbette bir tür bilgi deposu, nesiller arasında bilgiyi paylaşmanın bir yolu olmalıydı.

Düşüncelerime dalmış, Kendal'ın yatmaya hazırlandığını fark etmemiştim. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü kıkırdadı ve yanındaki yuvayı okşadı.

"Ben uyuyana kadar yanıma gel. Kalmayacağını biliyorum, sizler çok az uykuya ihtiyaç duyuyorsunuz ve geri dönüp yardım etmek isteyeceksiniz. Ama biraz beni sarılmanı istiyorum."

"İstersen kalırım."

Uykulu bir gülümsemeyle bana baktı. "Sana yardım etmelisin."

Onu kendime doğru çekip göğsüme yasladım. Sanki büyük bir dişli yerine oturmuş gibiydi. Burnuma gelen kokusu, teninin tenime değmesi. Ruhum için bir panzehir gibiydi. O kollarımda olduğunda dünya düzgündü.

Bu beni korkuttu.

Bana karşı sahip olduğu güç mutlak idi. Onu kaybetme düşüncesi bile büyük bir acı veriyordu. Bunu atatabileceğimden emin değildim.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi onun sıcak teninin kokusuyla doldurdum. Nefesi düzenli ve sabitti, bu yüzden onu dikkatlice battaniyeyle örttüm ve odamdan çıktım.

Kardeşlerimin yine tartıştığını gördüm. Kragen, içeri girdiğimde elini kaldırdı. "Drym'in fikrini alalım."

Diğerleri başlarını salladı. Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diye başladı Kragen. "Dış dünyayı gezmek bizim için çok zor. Kalan BioSynth çalışanlarını bulmanın kolay olacağını düşünmüştük, ama teknoloji ve dış dünyayı gezme konusunda bizi karanlıkta bıraktılar."

İçini çekti. "Kendal'ın yardımı paha biçilemez, ama bilgisi bizim ihtiyacımız kadar geniş değil."

Ben de başımı salladım. "O uykuya dalmadan önce bunu konuştuk. Dairesini kontrol etmek istiyor. Eğer şekil değiştirenler ona ulaşmışsa, daha fazla yardım isteyebiliriz. Ulaşmamışlarsa, biz onlarla iletişime geçmeliyiz."

"Asıl sorun bu." Kragen, Cavi, Roul ve Thurl'u işaret etti. "Onlara güvenmiyorlar ve kendi başımıza devam etmemiz gerektiğini düşünüyorlar."

"Ben de onlara güvendiğimden emin değilim, ama korkularımızı gidermenin tek yolu onlarla daha fazla etkileşim kurmak. Herhangi bir noktada onları tehdit olarak görürsek veya güvenilmez bulursak, ilişkilerimizi kesebiliriz. Mümkün olduğunca kendimize sakladığımız sürece onlara bir şans vermenin bir zararı yok." Pazımı kaşıyarak devam ettim. "Bizi tuzağa düşürmelerine fırsat vermeden, yardım etmeleri için yeterli bilgiyi vermek zor olacak, ama bence başarabiliriz."

Ayağa kalktık ve birkaç dakika boyunca sessizce seçeneklerimizi değerlendirdik. Roul aniden ellerini havaya kaldırdı. "Tamam! Değişkenlerle devam ediyoruz. Ama ilk sorun belirtisinde hepsini yakarız."

Birkaç kişi onaylayarak ses çıkardı, ama biz sebepsiz yere onları mahkum etmeye hazır değildik. Bu iyiydi. Bu, aramızdaki en şüpheli olanların bile ihtiyacımız olan yardımı almanın değerini anladıkları anlamına geliyordu.

Geriye kalan tek soru, bizim istediğimiz bilgileri bizimle paylaşıp paylaşmayacaklarıydı.

Cevabı çok geçmeden öğrenecektik.

Yirmi Üç

Süper İnsan Güvenliği karargahındaki uzun konferans masasının etrafında wyrfanglar tarafından çevriliydim. Bu sefer hepsi gelmekte ısrar etti ve onları suçlayamazdım. Bugün burada öğrenecekleri çok şey vardı.

Drym ve Kragen yanımda oturuyordu, geri kalan dördü ise arkamda gargoyle gibi duruyordu. Hepsini oturtmaya çalıştım ama reddettiler. Roul tam arkamda duruyordu. Artık ondan korkmuyordum. Yaralı olduğunu fark ettim. Kaçarken, arkadaşı olduğunu düşündüğü kadının onlara katılmayı reddetmesinden dolayı incinmişti.

Asla yumruk tokuşturan arkadaşlar olamazdık, ama onu grubun huysuz ağabeyi olarak görüyordum.

Toplum temsilcisi Zeus, bu sefer de yanında daha fazla kişi getirmişti. Önceki seferki iki şekil değiştiren de oradaydı: Behemoth ve Russia —ama daha önce tanışmadığımız başkaları da vardı.

Biz önce gelmiştik ve Zeus, diğerleri gelene kadar konferans odasında rahat etmemizi söyledi. Gelenleri tek tek tanıttı. "Russia ve Behemoth'u tanıyorsunuz. Bunlar ekibimin geri kalanı: Wasp, Ghost, Bull, Slick, Titan ve River. Kalabalık için özür dilerim. Evde kalmalarını istedim ama meraklılar."

Çoğu ilgiyle bakıyordu. Sanırım onlara wyrfanglardan bahsetmişti, ama onları şahsen görmek bambaşka bir şeydi.

Ben de biraz şok olmuştum. River bir kadındı. Neden bu doğaüstü varlıkların mağara adamı, kadın düşmanı alfa erkekler olacağını düşündüm bilmiyorum, ama öyle düşünmüştüm. O çok güzeldi, ama kendini savunabilecek kadar da güçlüydü. Bir bakışta onun sert bir kadın olduğunu anladım. Büyüyünce onun gibi olmak istedim.

Bana baktığını fark edince göz kırptı ve neredeyse bayılacaktım.

Masamızın ucuna doğru yürüdü ve Kragen'in yanına oturdu. "Vay canına, siz gerçekten etkileyicisiniz." Onun yanından eğilip elini bana uzattı. "River. Ben bir kara ayı şekil değiştirenim ve bu adamları medeni tutmaya çalışıyorum, ama kolay değil."

Elini sıkmak için uzandım ve diğerlerinden birinin mırıldandığını duydum. "Az önce gözleri patlatmayı sevdiğini mi söyledi?"

Omuz silkti. "Sevdiğimi hiç söylemedim, Wasp de konuşacak kişi değil, o patlamalara meraklı ciddi bir ateşböceği."

"Ne?" Gözlerim odanın içinde dolaştı, Wasp'ın hangisi olduğunu hatırlamaya çalışıyordum.

Kragen öne eğilip düşüncelerimi böldü. "İki takımın da burada olması iyi." Pençesini masaya vurdu ve bıraktığı küçük çukurdan yüzünü buruşturdu. "Beklediğimizden daha fazla yardıma ihtiyacımız var. Esaretimiz sırasında dış dünyadan bizi büyük ölçüde habersiz tuttular ve şimdi bu dünyada yolumuzu bulmakta zorlanıyoruz. Mümkünse, topluma entegre olmamıza yardımcı olacak daha fazla bilgi edinmek istiyoruz."

Yeni gelenlerden biri masanın ortasına oturdu ve bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Neredeyse bir wyrfang kadar uzun boyluydu, zayıftı ama açıkça güçlüydü. Kalın, kıvrımlı çizgilerden oluşan bir dövme kolunu sararak gömleğinin kolunun kenarından kayboluyordu.

Gözleri ürkek, hareketleri yavaş ve zarifti. Dizüstü bilgisayarın tuşları üzerinde uçan parmakları hariç.

"Zeus bana BioSynth'i bulma görevini verdi. İzlerini saklamakta iyiler," diye gülümsedi, "ama ben daha iyiyim. Onları bulacağım."

"Bu arada..." Zeus kapıya döndü ve odaya bir kişi daha içeri çağırdı. "Sizi Amelie Dumont ile tanıştırmak istiyorum."

Küçük bir kadın içeri girdi, ardından neredeyse yarısı kadar büyüklükte bir tavuk. Kadın ağzı açık kalarak aniden durdu.

Tavuk bacaklarına çarptı, geri sıçradı ve odadaki herkesin irkileceği kadar yüksek sesle "Siktir!" diye bağırdı.

Amelie arkasını döndü ve kuşu parmağıyla işaret etti. "Sana bu kadar yaklaşma demiştim. Hak ettin." O odaya dönünce, tavuk başını sağa sola salladı ve gagasını şaklatarak onu taklit etti. "Gördüm. Uslu dur yoksa tüm tüylerini yolacağım."

Tavuk nefesini tutunca odada kıkırdamalar yükseldi.

Amelie, tavukla tartışmayı bırakmış gibi görünüyordu ve bize sakın bir gülümseme attı. "Lütfen bana Bacon deyin. Herkes öyle diyor. Sinir bozucu arkadaşımın adı Meanosaurus."

"Senin ataların fakirdi, ben ise büyük canavarlardan geliyorum!" "Sen dinozorlardan çok uzaksın Meanosaurus."

Tavuk homurdandı ama sessiz kaldı.

Etrafımdaki hayvanlara baktım ve hepsinin yüzünde aynı şaşkın ifade vardı. Az önce yaşanan sahnenin onlara da benim kadar anlamlı geldiğini tahmin ediyorum. Tabii laboratuvar da konuşan tavuklar yoksa. Tam sormak üzereydim ki Zeus dikkatimi çekti.

"Amelie'yi çağırdım çünkü o, konsey tarihçisiyle yakın akrabadır ve Toplum hakkındaki sorularınıza cevap verebilir."

"Sıkı tutunun." Uzun, düz saçlarını omzunun üzerinden attı ve kalçasındaki çapraz çantayı çekerek omzuna astı. Omzuna kadar tüm kolu çantanın içinde kayboldu. Çanta, kolunu tamamen içine alabilecek kadar derin değildi, ama az önce bir tavuğun konuştuğunu görmüştüm, bu yüzden bu noktada her şeyin mümkün olduğunu düşündüm.

Kolu, avucunda mükemmel bir şekilde dengelenmiş altı adet farklı renkteki klasörle tekrar ortaya çıktı. En alttakinin kenarını masaya koydu ve itti. Klasörler ayrıldı, daireler çizerek masanın üzerinde kaydı ve önümüzde düzgün bir sıra halinde durdu.

Drym kulağıma eğilip fısıldadı, "Neden kışımızı tutmamızı istiyor?"

"Bir film den alıntı yapıyor. Hazır ol anlamına geliyor."

Soğuk burnu boynuma değdi ve ben titredim.

"Bu haksızlık." River kollarını kavuşturdu ve sandalyesine yaslandı. "Yıllardır eşimi arıyorum ve bu adamlar laboratuvar dan ne kadar çıktı? Bir ay mı? Ve içlerinden biri şimdiden eşini buldu."

Bana şaka yaptığını belirtmek için göz kırptı, ama gözlerinde kıskançlık gördüm.

Bacon boğazını temizledi ve masanın üzerine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve bir eliyle masaya dayandı. "Önünüzde duran şey bir tür giriş kitabı. Toplumun tarihinin çoğu sözlü olarak nesilden nesile hikayelerle aktarılmıştır. Bilinçli olarak, atalarımız kağıt üzerinde iz bırakmayı sevmezlerdi. Yavaş yavaş bir tür veri tabanı oluşturuyorum ve senin için önemli olanları seçtim. Altı klasörün her biri farklı bir tür grubunu kapsıyor.

Okuduktan sonra soruların olacaktır. E-posta adresim her birinin başında yazıyor.

"Normal dünyada yolunu bulmak ise en iyi gözlem ve zamanla öğrenilir. Öğlen vakti şehir meydanında dolaşmayacağın belli olduğu için bu biraz zaman alacaktır, ama sonunda öğreneceksin. Google senin dostun. İnternet sadece porno için değil."

Koyu renk saçları öne doğru sallanarak masadan atladı. Hala dizüstü bilgisayarında hızla yazan adama başıyla selam verdi. "Saçmalık."

Adam ona bakmadan "Bacon" diye cevap verdi.

"Tamam, ben gidiyorum. Zeus, davet için teşekkürler. Onları görmek için buraya gelmeye geldi." Bize dönüp gülümsedi. "Konseyin sizi görmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Sonra o ve tavuğu kapıdan kayboldu.

Yirmi Dört

BAŞIM DÖNÜYORDU. Esaret altında bizi pek çok şeyden korumuşlardı ve bir anda gelen insanlar ve konuşan tavuklar benim için çok fazlaydı. Kardeşlerimin de zorlandığını biliyordum. Bize yaklaştımlardı, masada oturan beni, Kendal'ı ve Kragen'ı sıkıştırıyorlardı.

Çocukken, rahatlamak için birbirimizin üzerine yığılırdık ve yetişkin olarak da bu içgüdü hala içimizdeydi. Birbirimize sokulup, grubumuzu korurduk.

Kendal bunu hissetti. Kaslarının gerildiğini ve omuzlarının yükseldiğini fark ettim. "Zeus?"

"Evet, Kendal?"

Onun ona bu kadar samimi hitap etmesi beni rahatsız etti, ama çoğu normal insanın bizim esir alanların gösterdiği resmiyete ihtiyaç duymadığını öğrendim.

"Bence bu biraz fazla. Belki ara vermeliyiz, erkekler Bacon'ın getirdiklerini okusunlar, sonra tekrar bir araya geliriz?"

"Tabii ki. Özür dilerim. Bu durum çok yeni, kendimi biraz aciz hissediyorum. Gelecekte daha dikkatli olmaya çalışacağım."

"Onlar bunaldılar mı?"

Zeus'un Ghost dediği kişi, ilk karşılaşmamızdan tanıdığım Behemoth'un arkasından mırıldandı. Behemoth dirseğini geri çekerek Ghost'u eğilip inlemesine neden oldu.

"Dostum, sadece çok sakın göründüklerini kastettim. Keşke onların sakinliğinin birazı bende olsaydı."

"Kapa çeneni, Ghost."

Ayı şekil değiştirene teşekkür ederek başımı salladım, o da başını sallayarak karşılık verdi.

Kragen ayağa kalktı, Kendal ve ben de onu takip ettik. "Yardımanız için teşekkür ederiz. Minnettarız."

Dosyaları topladım ve ayrılmak için döndük, ama Kragen hala duruyordu.

"Son görüşmemizde konsey bize sığınak sağlayabilir demiştin?" Sesi yavaşça kesildi ve soru havada kaldı.

"Evet. Anladığım kadarıyla hala nasıl hareket edeceklerine karar vermeye çalışıyorlar, ama şunu bilmenizi isterim ki, kararınız ne olursa olsun, Supe Sec sizinle ilgilenecektir."

"Boş laf mı?"

Dizüstü bilgisayardaki adam yazmayı bırakıp Zeus'a baktı, Zeus da başını bizim yönümüze çevirdi. "Ah, evet. Evet, wyrfang kampı için uygun birkaç mülk belirledik. Konseyin kararını bekliyoruz ve tabii ki siz de teklif vermeden önce görmek isteyeceksiniz. Üçü de en az yüz dönüm ve çoğunda zaten ev var."

Kendal kolumu tuttu ve neredeyse klasörleri düşürüyordum. "Yüz dönüm mü dediniz?"

"Evet, hanımefendi."

"Ve bunları onlar için satın alacak mısınız?"

Zeus güldü. "Kendal, Toplum kendi üyelerini korur. Maliyet konusunda endişelenme. Aslında Bull'a her biriniz için banka hesabı açtırdım. Biraz başlangıç parası yatırdım, ama konsey muhtemelen önemli bir miktar ekleyecektir."

Bull çantasından bir yığın zarf çıkardı ve klasörlerin üzerine koydu. "Kimlikler, banka kartları ve cep telefonları, ayrıca tüm evraklar. Her zamanki şeyler. Her kimlik yeni, ama dijital izleri var, bu yüzden sorun yaşamazsınız. Zaten çoğu insan her şeyi internetten hallediyor, bu yüzden hiçbir yerde görünmemeniz şüphe çekmez.

"Oldukça yaygın isimler seçtim, umarım beğenirsiniz." "Eminim beğeneceksiniz."

"Hangi wyrfang'a hangi ismin yakışacağına karar verdikten sonra, isimleri değiştirmeyin. Bir isim seçin ve o isimde kalın."

"Anladım."

Kragen'in anladığına sevindim. Kendal'ın yanımda durması, sinirden masayı parçalamamı engelleyen tek şeydi. Roul'un elleri sıkı bir şekilde yumruk haline gelmişti, Cavi kendi içine kapanmıştı ve diğerleri de pek iyi durumda değildi.

Odayı tek sıra halinde terk ettik, Kendal kapıda durdu. "Sen ve kardeşlerin klasörleri incelemek için ne kadar zamana ihtiyacınız olacak?"

"Dört gün."

Cevabım onu şaşırtmış gibiydi ama sorgulamadı. Kapıdan Zeus'a seslendi. "Beş gün sonra aynı saatte mi buluşalım?"

"Olur." Takımına baktı. "Çoğunun evde kalmasını sağlarım."

Gülümsemi ve kıskançlık hissi karnımı deldi.

"Teşekkürler." Başını salladı ve sonra başını kaldırıp bana baktı.

Gülümsemesi genişledi ve gözleri parladı, kıskançlığı tamamen silip süpürdü.

"Hadi eve gidelim."

Binadan çıkarken elimi belinin altında tuttum. Mağaraya vardığımızda, klasörleri ve zarfları masanın üzerine koydum ve onu kollarıma aldım.

O çılgılık attı ve şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. Burnumu saçlarına gömdüm ve birkaç kez uzun ve derin nefes aldım. Dünya yeniden düzeldi ve tekrar düşünebiliyordum.

Kendal'ı ayağa kaldırdığımda kardeşlerim zarfları açmaya başlamıştı bile.

Kragen zarfları rastgele dağıttı. "Eğer aldığınız isme ciddi olarak karşıysanız, değiştirebiliriz."

Roul ilk açan oldu. "Butch Fisher. Beğendim." Kendal

kıkırdadı. "Butch sana yakışır."

Kardeşim homurdandı, ama biraz daha dik durduğunu gördüm. Diğerleri de tek tek zarflarını açıp resmi isimlerini okudular. Değiştiren iyi bir seçim yapmıştı ve herkes takma isimlerinden memnun kalmıştı. Tabii bunları normal dünyada kullanmayacaktık.

Kimliklerde bir fotoğraf da vardı. Bull bu fotoğrafları nereden buldu bilmiyorum ama iyi seçimler yapmış. Güçlü, asker tipi adamlar gibi görünüyorlardı. Aramızdan biri laboratuvardaki sıksa bilim adamlarına benzeseydi çok garip olurdu. Hiçbirimizin uysal ya da yumuşak başlı birini oynayabileceğini sanmıyordum.

Dikkatimizi Bacon'ın klasörlerine çevirdik ve Thurl boynunu ovuşturdu.

"Kendal, benim yerime okur musun?"

"Tabii ki." Elini uzattı ve Bacon klasörü nazikçe avucuna bıraktı.

Onun rahatladığını gördüm.

"Teşekkür ederim."

Kendal, neden okumak istemediğini sormadı ya da onunla alay etmedi. Sadece gülümsedi ve kitabı açtı.

O geri çekildi, ona hayranlık dolu bir bakış attı ve kalbim onun için kabardı. O, Bacon'ın yıllar önce bir gözünü kaybettiğini bilmiyordu. Onun ne kadar utangaç olduğunu bilmiyordu.

Sadece yardım etmek için içeri girmişti.

Onu tutup sevinçle havaya kaldırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Eşim mükemmeldi. Nazikti, cesurdu ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeye sahipti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve klasörümü açtım. Kragen bana şekil değiştirenler hakkında bilgi vermişti ve düzgünce yazılmış içindekiler sayfasında "Kader ve Kader Eşleri" başlığını buldum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne kadar istesem de, doğrudan o bilgiye geçemedim. Dosyalarımızdaki konuları birbirimize özetlemeye karar vermiştik, böylece kimse istemediği sürece tümünü okumak zorunda kalmayacaktı.

Kragen ve ben her şeyi okuyacaktık, ama diğerleri her birinden ilgilerini çeken konuları seçecekti.

Kendal'ın bir seçeneği olmasını istedim. Olumsuz bir etki olmadan ayrılabilmesini istedim. Bu, olmasını istediğim en son şeydi, ama önemliydi.

İstemediği halde benim gibi bir canavara bağlanmamalıydı.

Yirmi Beş

Çene kemiğim çıkacak kadar esnedim. Masadaki birkaç kişi başlarını kaldırdı, başlarını yana eğip kulaklarını dikti.

"Üzgünüm çocuklar, biraz yorgunum."

Cümlemi bitirmeden Drym beni kollarına aldı ve ana salondan uzaklaşarak odasına doğru yürüdü.

Hâlâ buna alışamamıştım. İhtiyacım olan her şeyi hemen getirmeye çalışması. Aklımı okuyabildiğini söyleyebilirdim, ama yapamayacağını biliyordum. Ona sormuştum. Diğerleri hâlâ dosyalarıyla uğraşırken ayrılmak istemiyordum, ama tartışmanın faydasız olduğunu biliyordum. Denersem, diğerleri Drym'in tarafını tutup beni yatağıma gönderirlerdi. Kabullenmeyi öğrenmiştim.

Gerçekten, bu kadar az uykuyla yetinmeleri şaşırtıcıydı. Bu kadar uzun süre uyanık kalabilmeleri onları daha iyi askerler yapıyordu, ama benim açımdan, mağarada yankılanan alçak sesleri dinlemek çok rahatlatıcıydı. Güvenlik ve rahatlık veren bir ninni.

Drym sırtıma sokuldu, sıcaklığı beni daha da uykulu hale getirdi.

"Thurl neden okumayı sevmiyor?"

Çenesinin altını başımın üstüne sürttü. "Bir gözünü tamamen kaybetti, diğerini de okumaya çalıştığında zorlanıyor. Onun görevini sorgulamadan üstlenmen çok nazikçe."

"Gözünü Roul'un yaralarıyla aynı şekilde mi kaybetti?"

O gülünce göğsünün sırtımda titrediğini hissettim. "Hayır. Thurl bir görev sırasında bir gözünü kaybetti. Başarısızlıkla nasıl başa çıktığımızı görmek için bize kusurlu ekipman verdiler ve bir flaş bombasının erken patlaması

gözüne şarapnel parçaları saplandı. Roul'un kulaklarında ve yüzündeki izler başka bir savaşta kaldı. Ona Teksas'ı anlatmasını istemelisin."

Sanırım onaylayarak bir ses çıkardım, ama çoktan yarı uykudaydım. Koştuğumu gördüm rüyamda.

Zamanlarını ve paralarını insan avına harcamaktan başka işi olmayan zengin pisliklerden değil, laboratuvar önlüğü giymiş sıksa ineklerden kaçıyordum. Soğuk terler içinde, kafam karışık bir şekilde uyandım.

Mağara sistemi her zaman küçük seslerle doluydu. Yeraltının derinliklerinden damlayan su ve tünellerde yankılanan wyrfangların fısıltılı sesleri genellikle yatıştırıcıydı, ama rüyamın yarattığı korkuyu atamıyordum.

Ayağa kalkmaya çalışarak Drym'in bana bıraktığı küçük feneri aldım. Tüm sistemi tek başıma gezemezdim, ama Drym'in odasından ana odaya giden yolu öğrenmiştim.

Altısı sıkış tıkış bir şekilde açık bir klasöre bakıyorlardı. Ayak parmağım gevşek bir çakıl taşına takıldı ve altı çift parlayan gözün bana dikildiğini fark ettim.

Bu çok sinir bozucuydu.

Onları tanıdığım ve bana karşı nazik ve kibar davrandıklarını bilmeme rağmen, ne kadar yıkıcı ve ölümcül olduklarını da bizzat görmüştüm. Omurgamdan bir ürperti geçti ve Bill'in altına işemesinin tamamen abartılı bir tepki olduğu düşüncesini yeniden değerlendirdim.

Roul'un kuyruğunun ucu yerde ileri geri sürükleniyordu, çıkardığı ses bir şekilde uğursuzdu.

"Ne oldu?" Sesim istediğim kadar sağlam değildi.

Drym titriyordu, tüm vücudu sudan kurtulan bir köpek gibi titriyordu. "Bizce..."

Beş kardeşine baktı ve duraksama o kadar uzadı ki, ben patlamak üzereydim.

"Söyle gitsin!"

Herkes benim bağırmaamla irkildi. Cavi bir adım geri attı. Quin diğerlerinin önüne geçti.

"Avcılarınızın laboratuvarımızla bağlantısı olduğunu düşünüyoruz. Ya da en azından birinin. Ve Toplum Konseyi'nin onların faaliyetlerinden iddia ettikleri kadar habersiz olup olmadığı da belli değil."

Roul onun omzuna yumruk attı, bu da onu birkaç adım yana sendeletti.

"Bu ne için?"

"Çok kaba konuşuyorsun. Drym daha nazik bir şekilde söylerdi."

Quin homurdandı ve ağrıyan pazısını ovuşturdu. "Kolay ne demek bilmeyen biri konuşuyor."

"Kesin şunu, ikiniz de."

Drym'in onları azarladığını duydum, ama gözlerim odaklanamıyordu, kafam sisle kaplıydı. Sıcak, pürüzlü avuç içleri kollarımın dışını yukarı aşağı okşadı.

"Kendal, iyi misin?"

Başımı salladım. "Az önce bir rüya gördüm, kabus. Beyaz önlüklü adamlardan kaçıyordum." Boynumu geriye doğru uzatıp gözlerine baktım. "Laboratuvar önlüğü."

O homurdandı ve beni göğsüne bastırdı. "Sana dokunmayacaklar."

Kollarından kurtuldum ve dehşetle ona baktım. "Endişelendiğim ben değilim. Ya sizi yakalarlarsa?" Diğerlerini görebilmek için yana çekildim. "Ya hepinizi yakalarlarsa?"

Roul'un yumrukları sıkılmıştı, Cavi odadan neredeyse tamamen çıkmıştı ve diğerleri doğaüstü bir şekilde hareketsizdi. Birkaç saniye sonra Kragen, "Yakalayamazlar. Geri dönmeyeceğiz. Ne pahasına olursa olsun." dedi.

Tam da korktuğum şey buydu. Bağlantıları olsun ya da olmasın, bu pislikleri bulup onları sonsuza kadar durdurmamız gerekiyordu. Drym'e baktım ve başımı salladım. "Tamam o zaman, planımızı hızlandırmalıyız. Bu pisliklerin balıklarla yatma zamanı geldi."

Altı kişi şaşkınlıkla başlarını eğdi ve ben elimi salladım. "Onların ölme zamanı geldi demek."

Quin sevinçle bağırdı. "Onlara balık yatak yapmak pek hoşuma gitmemiştir, ama bunu kabul edebilirim."

Kıkırdandım. "Supe Sec ile iletişime geçmeliyiz. Umarım bir şey bulmuşlardır."

"Daha bir gün bile olmadı, Kendal. Onlarla bir sonraki toplantımız hafta sonuna kadar yok." Drym yanıma yaklaştı ve gerginliğim biraz azaldı.

"Biliyorum, ama onlara yardımcı olabilecek yeni bilgilerimiz var." Derin bir nefes aldım. "Ve konseylerinin sandıkları kadar masum olmayabileceğini bilmeleri gerekiyor."

Birkaç dakika sonra, mağara girişindeki parlak güneşe karşı gözlerimi kıptım. Gözlerim alışana kadar hiçbir şey göremedim ve o anda bile bir

Bir çift güneş gözlüğü için canımı verirdim. Cep telefonumu arka cebimden çıkardım ve sinyali kontrol ettim. İki çubuk.

"Medeniyete yaklaşmalıyız. Onlara olan biten her şeyi anlatmadan telefonun kesilmesini istemiyorum."

Drym başını salladı ve her zamanki gibi avucunu belime koyarak yürümeye başladı.

Umurumda değildi.

"Klasörünü bitirdin mi? Şekil değiştirenler hakkındaki mi?" "Tamamen değil."

"Ama kader eşleri hakkında öğrendin mi?" "Evet."

Hızı ve tavırlarında hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ sakın ve rahat görünüyordu, ama tek kelimelik cevaplar ona yakışmıyordu.

"Ne oldu? Bana söylemekten neden çekiniyorsun?"

Bana söylemesi sekiz adım sürdü. Bağarmamak için saydım.

"Bunda, benimle olan her şeyde olduğu gibi, gücün sende olduğunu bilmelisin."

Başımı salladım, ama o bana bakmıyordu. Dümdüz önüne bakıyor ve adımlarını sabit tutuyordu.

"Kader eşleri tam da senin dediğin gibidir. Şekil değiştirenler için, ruh ikizi olan tek bir kişi vardır.

"Yıllar önce, üç kader tanrıçası, şekil değiştirenlerin babası sayılan Fenrir'e kızmış ve eşlerini onlardan esirgemişler. Ancak kısa bir süre önce eşlerini yeniden bulmaya başladılar."

Aklımdan milyonlarca soru geçiyordu ama bir şekilde sessiz kalmayı başardım.

"Eş bağı bir kez kuruldu mu kırılmaz."

Durdu ve önümde çömelerek göz hizasına geldi.

"Anlıyor musun, Kendal? Beni eşin olarak kabul edersen ve bağ kurarsak, bu asla bozulamaz."

Yirmi Altı

Ormanın içinde donmuş gibi dururken gözlerimi onun gözlerine dikmişim. O başını sallayana kadar nefes almadığımı sanıyorum.

"Anlıyorum."

"Bu senin kararın ve kararını vermeden önce iyice düşünmeni istiyorum. Karar vermeden önce her şeyi gözden geçir."

O başını salladı ve bir süre sessizce yürüdük.

"Beni eşin olarak istemiyor musun?"

Sesi küçüktü ve tereddütlüydü, bundan nefret ettim. Dönüp onu kendime doğru çektim. Eğilmem ve bükülmem gerekti. O kadar küçüktü ki, çok kırılğan görünüyordu, ama onun gücünü görmüştüm.

"Başka bir şey istemiyorum."

Onun yutkunduğunu duydum. "*Bir 'ama' hissediyorum.*"

Ağızlığımdan hava emdim ve boynunun yanını yaladım. Dişlerimi nazikçe etine sürttüm ve kollarımda titrediğini hissettim. "Ama ben bir canavarım ve senin bana sonsuza kadar bağlı kalarak nasıl mutlu olabileceğini anlayamıyorum."

Göğsümü itti ve ben onu bıraktım.

"İlk tepkim sana bağırıp bunu benim için karar veremeyeceğini söylemek, ama sen bunu zaten söyledin, o yüzden kendimi tutacağım. Bence gelecek ikimiz için de çok belirsiz, şu anda büyük kararlar alamayız." Gözlerini kaçırdı ve iç geçirdi. "Önümüzdeki sorunları halledelim, sonra nasıl birlikte olabiliriz ve ikimiz de mutlu olabiliriz karar verelim."

Beynim, sözlerinin "biz" kısmına takıldı. Sevinçten çılgılık atmak istedim, ama henüz çok erkendi. Beni seçmemişti... henüz. Ama bana bir şans veriyordu. Belki bir canavarla yaşamayı öğrenebilirdi. Hatta onu sevmeyi bile öğrenebilirdi.

Telefonuna baktı ve "Buraya kadar yeter" dedi.

Şoförün numarasını aradı ve telefonun çaldığını duydum.

"Kendal, her şey yolunda mı?" Zeus'un sesi netti.

Resepsiyonist veya sekretere bağlanacağını sanmışım. Neden onun direkt numarası vardı?

"Hayır, pek yok. Yeni bilgiler bulduk ve paylaşmamız gerekiyor."

"Anladım. Bu gece gelir misin?"

Bana baktı, ama gözlerindeki soruyu anlamadım. "Aslında, bu sefer sen bize gelmelisin."

Kabul ederek başımı salladım. Saklandığımız yeri onlara göstermek riskliydi, ama bu görüşme için kendi sahamızda olmak da bir avantajdı. Şekil değiştirenlerin güvenilir olduğunu düşünüyordum, ama onları kendi mekanımızda görmek bu duyguyu pekiştirebilirdi.

Ve eğer bize ihanet ederlerse, cesetleri saklamak daha kolay olurdu.

Kendal ona yerimizi verdi ve güldü. Konuşmanın akışını kaçırmışım, bu yüzden neyi komik bulduğunu anlamadım.

"Bence en iyisi bu. Ama Bacon'ı da getirmek isterseniz, sorun olmaz. Arkadaşların ona sormak istedikleri şeyler var."

"Şimdiden mi?"

"Evet. Meğer pek uyumuyorlarmış. Ağaçların içinde seni bekleyecekler ve yolu gösterecekler."

"İyi. O zaman akşama görüşürüz."

Telefon kapandı ve bana baktı. "Akşamüstü burada olurlar. O zamana kadar ne yapalım?"

"Şey..." Onun ne tür aktivitelerden hoşlandığını bilmiyordum, ayrıca benim görünüşüm seçeneklerimizi kısıtlıyordu.

"Kaçarsam, peşimden gelir misin?"

Anında sikim sertleşti ve pantolonumun arkasına bastırdı. Elimi üzerine bastırarak gizlemeye çalıştım ama nafile.

"Bu fikri beğendin."

"Bu fikri çok beğendim," diye onayladım, "ama seni tetiklemeinden korkuyorum."

"Ya da köpekler ve silahlar yerine, beni kovalayanın benim canavarca koruyucum olduğunu bilmek, bazı travmalarından kurtulmama yardımcı olabilir."

Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı gözlerini parlatıyordu. Kendal'ı ormanda kovalama düşüncesi dilimi bağladı.

Bir anda sırtıttı ve koşmaya başladı. Ağağların arasında rastgele koşuyor gibi görünüyordu, ama genel olarak mağaramıza doğru ilerliyordu. Ona biraz avantaj sağlamak için yirmiye kadar saydım.

Kaslarım gerildi ve koşma dürtüsüne karşı direndi, ta ki sonunda kendimi bırakana kadar. Dört ayak üstüne çöktüm ve yer karnımın altında hızla kaydı. Omzunun üzerinden baktı ve beni görünce çığlık attı, ama çok geçti. Onu yakalamıştım.

stne atladım ve yuvarlandım. Onu kollarımın arasında sıkıca koruyarak sırt üstü yere düştüm ve o gülerek üstümde yatarken onu üstümde tutmaya devam ettim.

"Bu haksızlık," dedi somurtarak. "Bu kadar hızlı olduğunu unutmuşum."

Onu altıma yuvarladım ve bacaklarının birleştiği yerdeki sıcaklığa tüm vücudumu bastırdım.

Nefesini keserek gözlerini kapattı ve bana doğru bastırdı.

"Seni yakalamak söz konusu olduğunda, asla adil olmayacağım."

şok içinde bakarken, pantolonunun bel kısmını tutup itti.

"Bizi mağaraya götürebilirim."

Başını bir yandan diğer yana çevirdi. "Sincaplar izlesin, umurumda değil, burada başka kimse yok. Olsaydı duyardın, değil mi?"

Ağzım kurudu ve zorlukla yuttum. "Evet. Duyardım."

Pantolonunu ve külotunu çıkarmayı başardı ve kendini bana bastırdı. "Beni yakaladın. şimdidlm istiyorum."

İnledim ve sikimi onun ıslak kıvrımlarına sürttüm. Burnumu saçlarına gömdüm ve sırtım, onun ne kadar ıslak olduğunu hissedince kavis yaptı. "Kendimi kontrol edebileceğimden emin değilim. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum ve bana zarar vermeyeceksin."

Gözlerinde tereddüt var mı diye baktım ama bulamadım. "Ne istiyorsun?"

"Canavarımın beni ormanda sikmesini istiyorum."

Yirmi yedi

"Ne dilediğine dikkat et" deyimini bilir misin? Bu durumda bu deyim saçmalıktı. Tam olarak istediğimi aldım ve her saniye muhteşemdi.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Drym'in kontrolü birdenbire kopmuş gibi oldu. Omuzlarımı sertçe iterek içime girdi. Çekilirken, penisinin üzerindeki dikenlerin bana en zevkli şekilde sürtündüğünü hissettim.

Gözlerim geriye devrildi ve orgazmım tüm vücudumu titretacak kadar şiddetli bir şekilde geldi. Uzuvarım gevşedi, ama o güçlü vuruşlarla içime girerken neredeyse hemen tekrar dönmeye başladım.

Her seferinde en dibime vardığında, düğümü klitorisime çarpıyor ve damarlarımdan yeni bir ecstasy dalgası geçiyordu. İkinci orgazm daha da şiddetli bir şekilde geldiğinde inledim. Kan kulaklarımdan akıyordu ve vücudumdaki her sinir yanıyordu, bu hem çok fazlaydı hem de yetersizdi.

Ön kolları beni sert zeminden korumak için altıma dolanmıştı. Bir eli omzumu sarmış, diğeri ise kalçamı kavırıyordu. Pençelerinin etime batmasıyla minik iğne batması hissettim ve acı, bir başka zevk dalgasına yol açtı.

Ritmi düzensizleşmeye başladı ve içimde derinlere gömüldüğü sırada yaptığı duraklamalar uzadı, yaklaştığını anladım.

Uzun, çatallı dili dudaklarımı yaladı ve ben ona açıldım. Dili ağzıma girip benimkini sararak wyrfangların öpücüğüyle geriye doğru kaydı.

Kuyruğunun baldırımı sardığını ve bacağımdan yukarı kayduğunu hissettim. Birbirimize bağlı olduğumuz yeri sardığında ve sonra küçük deliğime bastırıldığını hissettiğimde nefesim kesildi. Ucu içeri girdi ve kendimi o kadar dolu hissettim ki

paramparça oldu. Dili boğazımda, kuyruğu kıcımda ve sikini amımı talan ediyordu. Beni bedenen ve ruhen ele geçirmişti.

Üçüncü orgazmım beni mahvetti. Sıkılmış ve kemiksiz kalmıştım. Beni tamamen doldururken kollarımı bile ona saramıyordum. Boşaldığında zafer ve sevinç dolu bir sesle uludu.

Sırt üstü yattığında bizi bir arada tuttu.

Hareket edemiyordum. İkimizin de nefes almaya çalıştığımızı, onun menisinin içimden akıp karınlarımıza bulaştığını fark ediyordum, ama bedenlerimizin oluşturduğu balonun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Sanırım uyuyakalmışım. O beni kovalarken güneş gökyüzünde yüksekti, ama şimdi ormanı büyüdü bir karanlığa boğacak kadar alçalmıştı.

"Gün batımı yaklaşıyor."

Anlamsız bir ses çıkardım.

Beni bir bebek gibi kaldırdı ve göğsüne yaslayarak göle doğru yürüdü. Beni doğrudan suya taşıdı, vücut ısısı en şiddetli soğuğu uzak tuttu. Beni yere indirmeden elleriyle temizledi.

Beni giydirirken ağırlığımı destekledi, sonra beni mağaraya taşıdı. Beni odasına götürmek niyetinde olduğunu anladığımda canlandım.

"Toplantı ana mağarada." Sesinde uykuluydum ama değildim.

"Dinlenmelisin."

"İhtiyacım olan şey," dedim, onun ağzını tutup bana bakmasını sağladım, "o toplantıya katılmak."

Gözleri kapandı, ikiz altın parıltılar söndü. Birkaç nefes sonra gözleri yeniden açıldı ve büyük odaya döndü. Düşünmeden göğsünü okşadım ve "Aferin oğlum" dedim.

O burnunu çekti. "Kuyruğumu sallayıp yere vurmamı bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Kıkırdandım.

Bir virajı döndük ve odaya girdik. Bu sefer sekiz çift göz bize çevrildi. Zeus ve Bull hemen bakışlarını dizüstü bilgisayara çevirdiler, ama masanın üzerine çapraz bacaklı oturan Bacon ısıklık çaldı.

Wyrfang'lara baktı, daha doğrusu, onların kasıklarına baktı. "Nereye sakladıklarını bilmiyorum, ama nasıl kullanacaklarını biliyor olmalılar."

Masadan atladı ve başının üzerine avucunu koyarak yanımıza geldi.

Ben güldüm ve Drym beni yere indirene kadar onu ittim. "O kadar belli mi?"

"Belki herkese değil, ama ikinizden yayılan enerji, steroid almış seksi anlar gibi."

Küçük cadıyla el çakıştım ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bu mağarada böcek yok. Bana mağara böcekleri olacağına söz verilmişti." Meanosaurus böceklerin olmamasına duyduğu hoşnutsuzluğu ciyaklayarak ifade etti ve masanın altında yürüyerek gururla dolaştı.

Bacon ve ben yine kahkahalara boğulduk.

Sanırım seks sarhoşluğundaydım. Böyle bir şey var mıydı? Birden fazla, dünyayı sarsan, kasları eriten orgazmdan sarhoş olunabilir miydi?

Öyle bir şey olmalıydı.

Eş bağı olsun ya da olmasın, Drym dışında kimse için mahvolmuştum.

Detayları sonra konuşurduk, ama onu terk etmem imkansızdı. Birlikte olmak zor olacaktı, ama iki grup kötü adamı takip etmek ve muhtemelen yozlaşmış bir sisteme karşı savaşmak kadar zor olmayacaktı.

Bacon ve ben ayıldığımızda, masanın etrafına yayılmış wyrfanglara döndüm. "Onlara şimdiye kadar ne anlattınız?"

Kragen cevapladı. "Hiçbir şey. Daha yeni geldiler."

Başımı salladım ve birinin konuşmasını bekledim. Herhangi biri. Uzun dakikalar boyunca hepimiz birbirimize baktık. Ne olduğunu anlamıyordum, ama durum çok garipti. Tüm wyrfanglar eğilmiş ve gergindi, neredeyse poz veriyorlardı.

Bacon gerginliği bozdu. "Eğer onları çıkarıp ölçmeniz gerekiyorsa, yapın gitsin. Yoksa, birbirimizin sikişinin hangisinin daha büyük olduğunu merak ederek bakışmak yerine konuşmamız gereken şeyler var."

Güldüm ve Kragen ile Zeus'un gülümsediğini fark ettim.

"Başkalarını kendi alanımıza kabul etmek bizim için zor. Özür dilerim," dedi Kragen Bacon'a.

Bacon sadece elini salladı. "Anlaşıldı. Devam edin."

"Kendal, paylaşman gereken acil yeni bilgiler olduğunu söyledi." Zeus başını Bull ve dizüstü bilgisayarına doğru eğdi. "Biz de birkaç şey bulduk."

Kragen başını salladı. "BioSynth'in müdürü Kendal'ın avcılarından biri olabilir. Bacon'ın verdiği dosyaları inceledikten sonra, konseyinizle bağlantılı bir Bay Blue adında birinden bahsedildiğini gördük. Bay Blue,

Kendal'ı kaçıran ve avlayan grubun liderlerinden biri. Bu bölgede iki Bay Blue'nun faaliyet göstermesi çok tesadüfî görünüyor."

Zeus başını salladı. "Eğer bu doğruysa, en azından bir konsey üyesi onun neyin peşinde olduğunu biliyor olmalı. Hiçbirinin böyle bir şeyi hoş göreceğine inanmak istemiyorum, ama Toplum da normal insanlar kadar acımasız olabilir."

Bacon büyük sırt çantasını karıştırıyordu, eli omzuna kadar girmişti. Sonunda küçük bir defter çıkardı ve ortalarına doğru bir sayfaya geldi.

Herkesin sessizleştiğini fark edince başını kaldırdı. "Tamam. Çeşitli nedenlerle konsey üyelerini takip edebilirim, bunların hiçbirini Jackal Division dışında konuşmam, bu yüzden sorma. Her zaman kıyafetinde mavi bir şey olduğu için genellikle Bay Blue olarak anılan bir adam, fae konsey üyesiyle bağlantılı."

"Fae neden bir kurt adam/ejderha melezi yaratmakla ilgilensin ki?"

Drym konuşurken diğer tarafıma geçti ve farkında olmadan kardeşleriyle saf tuttu.

Bacon, Zeus ve Bull birbirlerine baktıktan sonra Bacon cevap verdi. "Çünkü fae her zaman yönetimin kendilerinde olması gerektiğini düşünmüşlerdir."

Yirmi Sekiz

"ANLAMİYORUM." Kardeşlerimin kafası karışık görüldüğü için hepimiz adına konuşuyormuşum gibi hissettim.

Zeus açıkladı. "Konseyde bir tür hiyerarşi var. Ejderhalar her konuda son kararı verir ve nihai barış gücü olarak hareket ederler. Aramızda en uzun ömürlü olanlar, uzun ömürlerinden gelen deneyimleri ile tüm toplumu yönetmek için en uygun kişiler olarak görülürler. Küçük konularda genellikle daha geniş konseye danışırlar, ama sonunda onların sözü kanundur.

"Ve periler bunu takdir etmiyor. Her zaman kendilerinin yönetmesi gerektiğini, ya da en azından eşit güce sahip olması gerektiğini düşünmüşlerdir."

Bacon devam etti: "En güçlü doğaüstü varlıklara karşı bir darbe yapmak istediğini hayal et. Onlara karşı şansın yok, bu yüzden onlara karşı koyabilecek bir şeye ihtiyacın var."

"O zaman kurtadamlar ve ejderhaların karışımı bir yaratık yaratırsınız." Zihnim, bizim siyasi bir darbe için yaratıldığımız anlamına gelen bu sözler karşısında şaşkınlık içinde dönüyordu.

"Aynen öyle," dedi Zeus.

"Neden kurtadamlar? Neden daha güçlü bir doğaüstü varlık değil?" Hemen ekledim, "Alınma."

Zeus güldü. "Almadım. Bull, bu konuda bir şey söylemek ister misin?"

Shifter yazmayı bırakıp başını kaldırdı. "Sanırım bizim iyileştirme yeteneğimizi istediler. Ejderhalar dayanıklıdır, ama pullarını delerseniz savunmasız kalırlar. Biz hemen hemen her yarayı hızla iyileştirebiliriz. Ejderhalar da insanlar kadar hızlı iyileşir. Ayrıca, fae'ler insanlara hepimizi yok edebilecek kadar güçlü bir silah vermeyecek kadar akıllıdır, ama yarattıkları her yaratığın üzerinde kontrol sahibi olabileceklerini düşünecek kadar da egoisttir.

yaratılan tüm canlılar üzerinde kontrolünü koruyabileceklerini düşünmek için. Ejderhaları tehdit edecek ve insanların silaha olan ihtiyacını giderecek bir şeye ihtiyaçları vardı, ama toplumun tamamını ele geçirebilecek bir şeye değil."

Kragen başını sallıyordu. "Hala ejderhalara karşı nasıl etkili bir silah olabileceğimizi anlamıyorum. Bacon'ın verdiği bilgilere göre, pulları neredeyse delinmez."

Bacon başını sallayarak masanın üzerine geri sürünerek çapraz bacaklı oturdu. Elini uzattı, bileğimi yakaladı ve beni masaya doğru çekerek masaya yasladı.

Elimi kaldırdı ve pençelerimi gösterdi. "Sanırım cevap burada." Parmak ucunu pençemin ucuna bastırdı ve delikten kan aktı. "Bunlar şekil değiştirenlerin veya ejderhaların pençelerine benzemiyor. Çok kavisli ve keskin kenarlı." İşaret parmağımı alıp masanın yüzeyinde hafifçe sürükledi, derin bir iz bıraktı. "Pençeler daha yumuşaktır, eti kesebilir ama kırılabilir. Ejderha pençeleri biraz daha güçlüdür ama ejderhanın derisini delip geçecek kadar değil. Seninkiler sertleştirilmiş çelik gibi. Ejderha pullarını tereyağı gibi kesebileceğini sanıyorum."

"Haklı." Cavi, duvarın kenarındaki yerinden yaklaşarak dedi. "Pençelerimiz sadece aşırı baskı altında kırılır ve test ettiğimiz tüm yüzeyleri zarar verecek kadar keskindir."

Bilim adamlarının vücudumuzun her parçasının ne kadar dayanıklı olduğunu ölçmek için ne kadar uğraştıklarını hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

Cavi uzanıp kırık boynuzunun ucunu okşadı ve onun da hatırladığını anladım.

"Altı kişilik bir ekip tüm bir türü yok edemez, değil mi?" Bacon'dan elimi dikkatlice çektim ve o bana gülümsedi.

Zeus iç geçirdi. "Hayır. Konsey bağlantısını öğrenmeden önce bile, deneyleri istedikleri sonuçları verdiği için çok daha fazla wyrfang yaratma planları olduğuna inanıyorduk. İnsan ordusu, birden fazla takım elde edebilecekken tek bir takımla yetinmezdi."

"Kahretsin."

Bu, dikkat çekici bir şekilde sessiz kalan Quin'den geldi.

Kendal yanıma eğildi. "O zaman bu piçleri durdurmamız çok önemli. Daha hızlı çalışmalıyız."

Bull, Bacon'a baktı. "Sanırım bunu yapabilecek bir eser yok."

—."

"Hayır. Hayır. Olmaz." Elini havada salladı. "Olmaz, imkansız."

Bull içini çekti. "Peki." Dizüstü bilgisayarının ekranına geri döndü. "Bay Blue'nun gerçek kimliğini ortaya çıkarmanın bir yolunu buldum, ama kimse bundan hoşlanmayacak."

Derin bir nefes alıp kardeşlerime baktım. Roul her zamankinden daha fazla somurtuyordu, Cavi mağaranın kenarına çekilmişti ve Quin heyecandan neredeyse zıplıyordu. Thurl kollarını kavuşturup neredeyse hiç kıpırdamadan duruyordu. Kragen ve ben birbirimize boyun eğmiş bir bakış attık.

Plan Kendal'ı içermediği ve ona zarar verme fırsatı vermediği sürece, bunu kabul edebilirdik.

Kragen başını salladı. "Dinleyelim."

"İkisini de dışarı çekmeliyiz, faeleri ve Bay Blue'yu." Bize baktı. "Onlara reddedemeyecekleri bir şey teklif etmeliyiz."

Kendal'ın yanımda nefesini tuttuğunu duydum. "Hayır. Bu olmaz. Bay Blue'yu beni yem olarak kullanarak dışarı çekebiliriz, faeleri nasıl yakalayacağımızı sonra düşünürüz."

Hırıldadım ve dişlerimi gıcırdattım, kuyruğum heyecanla sallanıyordu. "Kesinlikle olmaz."

O dönüp göğsüme dürttü. "Onun ne önerdiğini biliyor musun?" Sesi alçak ve öfkeliydi. "Sizden birini yem olarak kullanmamızı öneriyor."

Ben başımı salladım. "Öyle daha iyi."

"Kimin için?" Dönüp odadaki herkese baktı. "Hayatlarının tamamını esaret altında geçirdiler. Onları tekrar oraya geri dönme riskine sokamayız."

"Riski azaltabiliriz. Her türlü önlemi alacağız..."

"Bu yetmez!" diye bağırdı ve masaya vurdu. "Bu adamlar beni avladılar. Gün ortasında, halka açık bir otoparkta kaçırdılar! İstedğini elde etmek için her şeyi yaparlar. Bu fae konseyi üyesinin tüm ekibini katletmekten çekineceğini mi sanıyorsun?"

Zeus'u işaret etti. "Çünkü ben öyle olacağını sanmıyorum. 'Dişleri' geri almak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Birini geri almak, hepsini geri almak anlamına gelir, çünkü kardeşlerini asla geride bırakmazlar."

Yine bana döndü. "Yanıldığımı söyle."

Kafamı salladım, kulaklarım başıma yapıştı. "Yanılmıyorsun." Ona uzandım ama o geri çekildi.

Yirmi Dokuz

"BU SAÇMALIK!" Martı gibi bağıırıyordum ve umursamıyordum. Gözyaşları yüzümden süzölüyordu ve öfkeyle silerek sildim.

Drym tekrar bana uzandı ve bu sefer onu kendime çekmesine izin verdim. Çenesinin altı başımın arkasına bastırdı ve sıcaklığı içime işledi. Öfkem yerini umutsuzluğa bıraktı.

Onu seviyordum.

Bu farkındalık, dodgeball oyununda vurulmuş gibi beni vurdu. Ona aşık olmuştum ve onu geri alabilecekleri ya da öldürebilecekleri düşüncesi kalbimi minicik bir bilyeye dönüştürdü.

Kulağımı göğsüne sıkıca bastırmıştım, sözlerini duymaktan çok hissediyordum. "Her şey yoluna girecek. Her ihtimale karşı plan yapacağız." Neşe olmadan güldü. "Sonuçta bizi bunun için yarattılar."

"Ben gideceğim."

Herkesin başı Roul'a döndü. O, sert bir duruşla yere bakıyordu, elleri yumruk halindeydi.

Kragen başını sallıyordu. "Yapamayacağını biliyorsun. Bir şey ters giderse sana ihtiyacımız olacak." Zeus'a baktı. "Aynı şey Thurl, Cavi ve Quin için de geçerli. Ya ben ya da Drym gitmeliyiz."

Karar verilmeden önce, Drym'in seçileceğini biliyordum. Kragen komutanın başıydı, en stratejik zekalıydı. Drym de fena değildi, ama o bile Kragen'in birinci, kendisinin ikinci olduğunu kabul etmişti.

Kollarımı Drym'in beline doladım ve sıkıca sarıldım. Mantıksızdı, ama zihnim bana, bir şekilde ona tutunursam, ona hiçbir şey olmayacağını söylüyordu. Onun gitmesini engelleyebilirdim.

Sonunda beni kollarının arasına aldı ve ağırlarken bana sıkıca sarıldı. Diğerlerinin planlarını dinlemedim. Drym, ben hala kollarında kıvrılmış halde çömeldi ve ben ağlayarak uykuya daldım.

O ayağa kalktığında uyandım. Diğerleri, Bacon bile, somurtkan yüzlerle bakıyordu. Bull dizüstü bilgisayarını topluyordu, toplantının bittiğini işaret ediyordu. "Ona takip cihazı takabilir miyiz?"

Diğerleri uyanmış olduğuma şaşırmış görünüyordu. "Her ihtimale karşı?"

Cavi başını sallıyordu. "Onu baştan aşağı tarayacaklar. Bunu bekliyor olacaklar."

Zeus doğrudan bana baktı. "Eş bağı varken onu takip edebilirsin. Bu bağ, kurtadamlar ve ejderhalar için farklı işliyor. Kurtadamlar genellikle eşlerinin duygularını, çok uzak mesafelerden bile hissedebilirler. Ejderhaların bağı ise, anladığım kadarıyla daha çok bir bağ gibi. Eşleri dışında kimse tarafından görülemeyen, onları birbirlerine bağlayan ve dünyanın öbür ucunda bile birbirlerini bulabilmelerini sağlayan bir ip gibi."

Drym'in altımda sertleştiğini hissettim. Bunu bilmiyor muydu? Bunu istemiyor muydu? Kollarından sürünerek çıktım ve ona bakarak, o anda bağ kurmasını söylemeye hazırdım, ama yüzündeki ifade beni durdurdu.

Onu hemen o anda götürmeye niyetleri olmadığı sürece, zamanım vardı. Yalnız kalana kadar bekleyecektim ve sonra bu fikre neden bu kadar direndiğini öğrenecektim.

Elbette, daha önce karar vermeden önce hayat boyu eş olmanın sonuçlarını düşünmemi istediğini söylemişti, ama zaman bizim en değerli şeyimizdi.

Çözülmesi gereken sorunlar vardı, ama bunlar daha sonra halledilebilirdi.

"Peki plan nedir?"

Zeus ve Kragen birbirlerine baktılar ve Zeus, bir deliyi ve bir periyi tuzağa düşürme planlarını anlatmaya başladı. "Yarın akşamüstü bir peri tanıdığım ile görüşmek için randevu alacağım. Sık sık bilgi paylaşıyoruz, bu yüzden bu şekilde görüşmemiz olağan dışı bir şey değil. Ben onunla konuşurken Drym kendini tesadüfen ortaya çıkaracak.

Bu, peri konseyi üyesi ve Bay Blue'nun dikkatini çekmek için yeterli olmalı. Ondan sonra tek yapmamız gereken, ikisinden birinin, tercihen ikisinin de ortaya çıkmasını beklemek."

"Ya fae, toplantı sırasında gördüklerini konsey üyesine söylemezse?" Gömleğimin eteğini çektim, ama beni rahatsız eden giysilerim değildi.

Zeus güldü. "Oh, söyleyecektir. Sır tutamama konusunda ünlüdür."

Konuşmaya çalışırsam yine ağlayacağımı bildiğim için başımı salladım.

Bacon ve Bull bilgisayarlarını topladılar. Masadan atladı ve odayı taradı, tek mobilyanın altına ve diğer 'dişlilerin' etrafına bile baktı. Ayağa kalktı ve iç geçirdi.

"Cluck, cluck, Meanosaurus! Gitme zamanı!"

Birkaç 'dişli', sesinin yüksekliğine irkildi. Bull burnunu çekti. "O kuşu ne sıklıkla kaybediyorsun?"

Bacon, "Yeterince sık değil" gibi şüpheli bir şey mırıldandı.

Bir gıdıklama ve çılgınca çırpınan kanatlarla, söz konusu kuş tünelden çıktı. Gagası, üç sıra ve iki kat yüksekliğinde istiflenmiş böcekleri sıkıca kavramıştı. Yüzünden sadece kıvrılan bacakları ve geniş, uzamış gagasının ucunu görebiliyordum.

Quin dehşetle geri çekildi. "İğrenç!" Meanosaurus anlaşılmaz bir şey söyledi.

Bacon gözlerini devirdi. "Ağzın doluyken konuşmak kötü bir tercedir."

Tavuk *homurdandı*, bu da benim için yeni bir deneyimdi. Roul önden giderek onlara mağara sisteminden çıkış yolunu gösterdi.

"Saat sabahın üçü. Son hazırlıklar için öğleden sonra üç civarında geri döneceğim." Zeus son çıkan oldu ve karanlığa kaybolmadan önce bana son bir kez ağır bir bakış attı.

Stres miydi, yoksa akıllara durgunluk veren orgazmlar sırasında harcadığım enerji miydi bilmiyorum, ama bitkin düşmüştüm. Küçük fenerimi alıp Drym'in odasına geri döndüm. Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmış, parmak uçlarım yere sürtünüyordu. Beynim metal peletlerle dolmuş, her ses sönük *bir uğultuya* dönüşmüştü.

Drym'in beni takip ettiğini, sırtımın alt kısmındaki elinin sıcaklığından anladım.

Odaya vardığımızda, battaniye yığınının üzerine yığıldım. Ona bakmadım. Başım boynumun kaldıramayacağı kadar ağırdı.

"Bağ kurmak istiyorum."

Otuz

BUNUN NE DİYECEĞİNİ BİLMEME RAĞMEN, yine de tüylerim diken diken oldu. Heyecandan mı, korkudan mı, bilmiyordum.

Kafamı salladım. "Bu koşullar altında böyle bir karar verilmemeli."

O burun kıvırdı. "Ne gibi koşullar isterdin? Yaşlanıp saçlarımız ağardığında ve önümüzde tek şey ölüm kaldığında mı? Korkuyor musun, yoksa benimle bağ kurmak istemiyor musun?"

Sızlanmamı bastırdım. "Bana baskı hissetmeni istemiyorum."

Başını kaldırdı ve yorgun gözlerle bana baktı. "Bunun için çok geç."

Ben homurdandım ve başka yere baktım. "Hayır, değil. Bilinçli bir karar vermek için istediğin kadar zaman alabilirsin. Aceleye gerek yok."

Yatağımdan fırladı ve bana doğru ilerlerken ben geri çekildim.

"Aceleye gerek yok mu? Dalga mı geçiyorsun benimle?" Küçük elleri yumruk oldu. "Yarın gece kendini, seni yaratan araştırmaya fon sağlayanlardan biri olan patronuna koşacak birine ifşa edeceksin! Laboratuvar müdürüne söyleyecek birine!"

Omuzlarımı silktim. "Bu kolay kısmı."

"Kolay mı?"

O çığlık attığında yüzümü
buruşturdum. "Eğer bu
kolaysa, zor olan ne?"

Derin bir nefes aldım ve başımı eğdim. "Sonrasında gelen bekleyiş." Tüm vücudu çöktü ve battaniyenin üzerine yığıldı. "Benim korktuğum şey bu. Seninle bir bağ kurmadan bu bekleyişi atlatabileceğimi sanmıyorum"

hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Ben iyi olacağım."

"Bunu söyleyemezsin. Ne olacağını bilmiyorsun."

Boğazımdan düşük bir homurtu çıktı. "Her zaman sana geri döneceğim. Senin yanına dönmek için ne kadar ileri gideceğimi söylemek için sahte bir eş bağına ihtiyacım yok. Senin güvende olman için binlerce ömür boyu esaret çekebilirim."

"Anlamıyor musun?" Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Senin iyi olduğunu hissedebilecek bir yolum yoksa, cehennemde yaşarım."

Onun önünde çömelip yanağını yaladım. Benden yüzünü çevirdi ve ben milyonlarca parçaya ayrılmak istedim. "Seni bir canavara bağlı bir ömür boyu baskı altında tutmuş gibi hissedemem."

"Seni canavar olarak görmüyorum. Bacağını çarptığım andan itibaren beni korudun, bana baktın. Beni güvende hissettirdin. Beni asla küçümsemedin, aptal hissettirmedin." Göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Bir canavara aşık olmadım. Sana aşık oldum."

Kulaklarım, damarlarımdan akan kanın sesiyle doldu. Zihnim boşaldı, kaslarım kaskatı kesildi. Fısıltıyla sordum, "Beni sevdiğini mi söyledin?"

"Evet, Drym. Seni seviyorum."

Ağzım sulandı. "Benimle bir eş bağı kurmak mı istiyorsun?" Bunun nasıl olabileceğini tam olarak anlayamadan ellerimi vücudumun önünde salladım. Nasıl bu kadar şanslı olabilirdim ki, kaderimdeki eşi bulmakla kalmamış, onun da beni sevdiğini söylemişti? Ölüm için tasarlanmış, laboratuvarda yetiştirilmiş bir yaratık nasıl sevgiye layık olabilirdi?

Dört ayak üzerinde ona doğru yaklaştım. Burnum yüzüne o kadar yaklaşıp kadar bekledi ki, nefesini hissettim.

"Evet. Seninle bir eş bağı kurmak istiyorum." Bir saniye

daha beklemek istemedim ve pantolonunu yırttım. O

güldü. "Oh, seksle mi kuruluyor? Bonus!"

Bana soyunmamda yardım etti. Tamamen çıplak kaldığında, vücudunun her çizgisini hafızama kazımak istercesine dört ayak üstüne oturdum. "Çok güzelsin."

Cevabını beklemedim. Onun uyarılmasını koklayabiliyordum, bacaklarını açtığında benim için ne kadar ıslandığını görebiliyordum. Üzerine eğildim, burnumu omzuna doğru eğdim. Penisimi onun lezzetli sıcaklığına sokarken, sert ve hızlı bir şekilde ısırdım.

Coşku beni sardı. O orgazm oldu ve ben çekilirken amcığı beni mengene gibi sıktı. Ben tekrar ittim, o inledi. En tatlı şarap gibi kanının tadı dilimi kapladı.

"Kahretsin, beni ısırdın."

Dişlerim hala omuzu ile boynu arasındaki yumuşak şişkinliğe gömülüydü ve bırakmak istemiyordum. Bacon'ın verdiği bilgide, bağın tamamlanması için ısıriğın ne kadar sürmesi gerektiğı yazmıyordu, sadece onu ısırmam gerektiğı yazıyordu.

Kendal'ın dediğı gibi, seks bir bonusdu.

Kollarını ve bacaklarını bana doladı ve ben onu battaniyeye vururken beni teşvik etti. Kendimi ele geçirilmiş gibi hissettim. Durduramadığım için zevk dolu inlemeler çıkardığı için tüm kutsal şeylere şükrettim.

Başka bir orgazm onu sarstı ve ben gözlerimi kapatıp etrafımı saran duvarlarının hissini, hareketlerimle birlikte ileri geri bükülen dikenlerimin hissini tatmak için gözlerimi kapattım. Kendimi daha derine zorlamaya çalışırken arka pençelerim kayaya tırmandı, ama ben çoktan onun vücudunun sınırına gelmiştim.

Garip bir his kulaklarımda patladığında nefes nefese kaldım ve kendimi bıraktım. Tüylerim diken diken oldu ve havada statik elektrik dolmuş gibi hissettim. Garip bir altın parıltı bizi sardı.

"Bunu görüyor musun?" Nefes nefeseydi ve kalçaları hala benimkilere karşı hareket ediyordu, ama gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Evet, görüyorum."

Bacon'ın notlarında bununla ilgili hiçbir şey yoktu. Onu alırken ışık bizimle birlikte nabız gibi atıyordu. Işık giderek parlaklaştı, ta ki ikimiz de gözlerimizi kapatmak zorunda kalana kadar. Onun üçüncü boşalmasını hissettiğimde artık kendimi tutamadım. Kendimi onun içinde boşalttım, göz kapaklarımda arkasındaki ışık inanılmaz parlaklıkta parladıktan sonra söndü.

Sırt üstü yattım ve onu göğsüme yasladım. İkimiz de etrafımızda dans eden minik altın ışık parçacıklarına hayranlıkla baktık.

O bir tanesine uzandı ama ışık, aralarında bir baloncuk varmış gibi uzaklaştı. "Çok güzeller."

"Sence bunlar bizim bağımız mı?" diye mırıldandım, sanki yüksek sesle konuşsam büyüün bozulacağından korkarak.

Kıkırdadı. "Bilmiyorum. Kimsenin göremediğı dans eden ışıklar, konuşan tavuk kadar garip değil, yani mümkün olabilir."

Elini göğsümde ve boynumda gezdirdi. "Beni ısırdın." Başımı salladım. "Bu ısırık aramızdaki bağı kurdu."

"Peki, seks nasıldı...?"

Gülümsedim. "Bonus."

Otuz Bir

Uyandığımda minik dans eden altın ışıklar hâlâ oradaydı. Ama şimdi odanın kapısına kadar uzanmışlardı.

Valizimi karıştırdım ve temiz bir kot pantolon ve tişört buldum. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama henüz akşam olmamıştı. Drym veda etmeden gitmezdi.

Fenerle uğraşmadım. Sallanan ışıklar yolu gösteriyordu. Ana mağaradan sesler geliyordu, ama kimse bağırıyordu ya da üzgün görünmüyordu.

Ayakkabı giymediğime pişman oldum, çünkü büyük ayak parmağımı gevşek bir kayaya çarptım. Lanetimi bitirmeden Drym köşeden koşarak geldi.

Beni kollarının arasına aldı ve odaya geri taşıdı. Zeus ve diğer 'dişliler' masanın üzerinde dağılmış kağıtların üzerine eğilmişlerdi.

"Cavi, ilk yardım çantasını getir. Kendal ayak parmağını incitmiş." "Ayak parmağımı incittiğimi nasıl anladın?"

Sırıttı ve pençesinin ucuyla kolunu dürttü.

Kolumun aynı yeri acıdı. "Ah!" Anlamam bir dakika sürdü. "Oh..." Zeus'a baktım. "Ama kurtadamlar duyguları hisseder, fiziksel şeyleri değil sanıyordum."

O da başını salladı. "Hiçbir kurt eşinin yaralanmasına ikinizin az önce yaptığı gibi tepki verdiğini görmemiştim."

Cavi ilk yardım çantasını getirerek yaklaştı. "Biz iki tür şekil değiştirenin karışımı olduğumuz için, bağlarımızın her iki türün bağlarından farklı davranması normal."

"Bu, ip gibi bir bağ yerine dans eden ışıklar görmemizi açıklayabilir, değil mi?"

Cavi düşünürken başını eğdi. "Evet, en olası açıklama bu." "İkisini de aldığınıza inanamıyorum." Zeus başını sallıyordu. "Neredeyse kıskanıyorum, ama eşimin aldığı her kağıt kesiğini hissetmek istediğimden emin değilim." "Lafı açılmışken..." Cavi parmağıma antiseptik dökerken ben nefesimi tuttum. "Ne zaman senin eşlerinle tanışacağım?"

Hızla ellerini kaldırdı. "Oh, benim eşim yok. Takımımdan sadece ikisi bu kadar şanslı." Başını başka yere çevirdi ve boğazını temizledi. "Emin değilim, ama üçünüzü yakında bir araya getireceğimize söz veriyorum."

"Sözünü tutmanı bekliyorum. Özellikle de onlar yemi yerse."

"Anlıyorum." Bana anlayışla gülümsedi ve dikkatini, artık benim de görebildiğim bir haritaya çevirdi.

Kragen, apartmanımın arkasındaki otoparkı ve ağaç sınırını işaret etti. "Zeus, perilerle burada buluşacak." Pençesini ormana doğru bir santim kaydırıldı. "Drym burada olacak. Sen perilerle konuşmaya başladıktan sonra, buraya gelecek" — pençesi otoparka yaklaştı — "ve ağaç sınırına paralel olarak birkaç metre yürüyecek."

"Eğer bağlantım onu görürse, Drym'e geri çekilmesi gerektiğini belirtmek için 'turuncu' kelimesini kullanacağım. Eğer görmezsem, Drym geri dönüp yanımızdan tekrar geçecek ve o yönde ilerleyecek." Sırıttı. "Perilerin görme yeteneği insanlardan daha iyidir. Geri dönmemize gerek olacağını sanmıyorum."

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Hepsi çok sakın göründükleri için kendimi teselli etmeye çalıştım, ama işe yaramadı. Panikleyen tek kişi bendim.

Ben bunun için yaratılmamıştım. Süper insan güvenlik görevlisi (kelime oyunu kasıtlı) ya da genetik olarak tasarlanmış bir ölüm makinesi değildim. Ben sadece bir insandım. Drym olmasaydı o gece ormanda ölecek olan bir kadın.

Özel bir becerim yoktu. Bir parça ip veya benzeri bir şeyle haftalarca hayatta kalamazdım. Damruck'un yazlarını klima sonuna kadar açık halde zar zor atlatıyordum. Ana marketimde istediğim marka diş macunu kalmazsa üç farklı markete giderdim.

Kötü bir insan olmaktan çok uzaktım. Neden onlara yardım edebileceğimi düşündüm ki?

"Kendal, sorumlu adamları gördün mü? Tanıyacak kadar iyi gördün mü?" Kragen'ın vücudu gevşek ve rahatı.

Benimki ise o kadar gergindi ki her an parçalanacak gibi görünüyordu. Başımı sallamayı başardım. "Sanırım üç önemli adam, beni bodrumdaki kafese koyduktan kısa bir süre sonra gelenlerdi."

Bizi bodrumdaki kafese koyduktan sonra aşığı indiler. Her birimizi incelediler ve sonra bize numaralar verdiler. Dördüncü bir adam notlar aldı." Yutkundum. "O dördünü Bill'i tanıdığım gibi tanırım."

Kragen başını salladı, ama Zeus'un kaşları çatıldı.

"Bill kim?"

Drym benim için cevap verdi. "Kendal'ı geri almaya çalışan adamlardan biri." Zeus başını salladı. "Kaç kişi vardı?"

"Üç." Sesim şaşırtıcı derecede güçlüydü ve bu bana biraz güven verdi. Zeus'un gözlerinin içine baktım. "Hayatta kalan yok."

O da başını salladı. "Gerektiğinde temizlik ekibimiz var. Sana onların iletişim bilgilerini vereceğim."

Drym'in sıcak eli sırtımda yukarı doğru kaydı. Teselliye ihtiyacım yoktu. O adamların ölmesine üzölmüyordum. Onlar korkunç insanlardı. Belki bu beni kötü bir insan yapıyordu, ama o anda umurumda değildi.

"Bunu benim apartmanımın otoparkında yapıyorsunuz, apartmanıma gidebilir miyim?"

Drym'in sırtımda çıkardığı homurtu alçaktı, ama normalde olması gerektiği gibi ensemdeki tüyleri diken diken etmek yerine, beni ona doğru eğilmeye itti.

Bağımızın dans eden ışıkları daha parlak bir şekilde yanıp sönüyordu. Ben tamamen bitmişim.

Ona aşık olacağımı biliyordum. Direndim çünkü nasıl bir geleceğimiz olabilirdi ki? Artık birbirimize bağlıydık, neden ilk başta endişelendiğimi merak ettim. Bunu başaracaktık. Birbirimiz için yaratılmıştık. Kader böyle yazmıştı.

Her şey olması gerektiği gibi olacaktı. Kendime bunu söyleyip durursam, belki gerçekten inanırdım.

Zeus, Drym'e başını salladı. "Kendal'ı dairesine kadar götürebilirim, sonra ben yerime geçerim."

Drym'in eli sırtımda kasıldı.

Dönüp göğsüne hafifçe vurdum. "Roul her şeyi izliyor. Daireme kilitli kalsam da bir şey olmaz. Benim için endişelendiğim sensin."

Göğsü elim altında inip kalkıyordu. Gözlerini kapattı ve saçlarıma burnunu sürttü. Dikleşti ve Kragen ile aralarında anlamadığım bir bakışlaştı. Kragen başını salladı.

Neden onların benim hiç hoşuma gitmeyecek bir anlaşma yaptıklarını düşündüm?

Otuz İki

Ağaçların sınırının hemen dışında, ormanda dolaşıyordum. Gözlerim, siyah bir SUV'ye yaslanmış Zeus ile Kendal'ın penceresi arasında gidip geliyordu. Kendal benim için lambayı yakmıştı. Ona sormayı düşünmemiştim, ama onu ara sıra geçip giderken görebilmek bana huzur veriyordu.

Kragen'ın, bir sorun çıkarsa önce Kendal'ı kurtaracaklarına dair verdiği güvence de içimi rahatlatıyordu.

İçgüdülerim bir şeylerin ters gideceğini söylüyordu. Thurl'un görme yetisini kaybettiği görevden önce de aynı şeyi hissetmiştim. Nedenini tam olarak anlayamıyordum, ama bir şeyler yolunda değildi.

Planımızın her yönünü defalarca gözden geçirmiştik. Küçük değişiklikler yaptık ama sonunda ne ben ne de Kragen planımızda bir kusur bulamadık.

Öyleyse neden bu kadar tedirgindim?

Kendal ile aramızda ince bir çizgi halinde parlayan noktalar uzanıyordu. Onları görmek için bakmam gerekiyordu ve yan görüşümde kayboluyorlardı. Tamamen kaybolmadıkları sürece sorun yoktu.

Kendal bağlanmak istediğinde bunun benim için de aynı derecede hoş olacağını bilmiyordum. Onu bulabileceğimi, yaralandığında hissedebileceğimi bilmek, bana hiç mümkün olmadığını düşündüğüm bir güven verdi.

O iyi olduğu sürece, bana ne olacağı önemli değildi.

Farlar etrafımdaki ağaçları aydınlattı ve kulaklarım dikildi. Alçak bir spor araba Zeus'un yanına yanaştı ve uzun boylu, sırık gibi bir adam indi.

Kısa sarı saçları, yataktan kalkmış gibi görünmesi için ustaca dağınık hale getirilmişti, ama muhtemelen bu görünümü elde etmek saatler sürmüştü. O

Arabasının kaputunun etrafından dolanarak yuvarlak adımlarla yürüdü ve Zeus'a elini uzattı.

"Aymar."

"Zeus. Beni bu ıssız yere neden getirdin?" Sesi yumuşaktı, ama sert bir ton vardı.

"Dediğim gibi, sana vermem gereken bilgiler var."

Fae etrafına bakındı ve yüzünü buruşturdu. "Peki, söyle o zaman. Burada uzun süre kalmak istemiyorum."

Zeus başını salladı. "Her zamanki gibi sabırsızsın." Zeus'un sesi sertleşti. "Karşılığında senden bir şey istiyorum."

"Elbette." Aymar elini havada daireler çizerek salladı.

"Damruck'ta var olan yeni bir yaratık hakkında bazı bilgiler edindim."

Bunu gizlemeye çalıştı ama faenin tavrının canlandığını görebiliyordum. "Ne tür yeni bir yaratık?"

"Ejderhalarla savaşabilecek bir yaratık."

Aymar'ın eli boynunun etrafında titredi, ama şoku sadece rol içindi. "Bu, gerçekten değerli bir haber."

"Söylentilere göre bu yaratıklar bir insanla bağlantılıymış."

Bu benim işaretimdi. İki adamın durduğu yere yaklaştım. Bir çam kozalağını tekmeledim ve seyrek çam ağaçlarının arasından geçerken önümde yuvarlanmasını sağladım.

Burnumu ormanın derinliklerine doğru çevirdim. Gözlerim konumumu çok fazla ele verebilirdi.

Belki on beş metre ilerlemiştim ki Aymar'ın nefesini kesildiğini duydum. "Gördün mü?"

"Turuncu bir ateşböceği gördüm."

"Hayır, o değil."

Görüldüğümde emin olarak ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Düşük bir uğultu dikkatimi gökyüzüne çekti. Küçük ayın loş ışığı görmek zorlaştırıyordu ama başımızın üzerinde uçan nesne, pek çok görevde bizi takip etmişti, tanıyabilmek kolaydı.

"Drone!" Yakınlarda bekleyen kardeşlerime seslendim. Başka bir şey yapmaya vaktim yoktu. Yumuşak ısıklık sesleri, üzerime yağmur gibi yağan yüzlerce okun habercisiydi. Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve öfkeyle bağırdım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Geri çekilin! Yeniden toplanın. Kendal beni nerede bulacağını bilir."

Taktik teçhizatlı, silahlarını kaldırmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış adamlar bana doğru koştu. Görüşüm bulanıklaştı. Çömelip avuçlarımı öne uzattım. Ciddi bir yara almadan yakalanmaktan kurtulabilirsem, kurtarma operasyonu sırasında şansım artardı.

Üç yönden ağlar vücudumu sararken Kendal'ın penceresini aradım. Elleri cama bastırılmış, yüzü solmuştu. Gözlerindeki korku, uyuşturucu beni etkisi altına almadan önce gördüğüm son şeydi.

Uyuşturulduğum ilk sefer değildi ve etkisinin çabuk geçeceğini biliyordum. Ayrıca, mümkün olduğunca uzun süre baygın gibi davranarak hareketsiz ve sessiz kalmayı da öğrenmişim. Durumumu değerlendirmek için zaman çok değerliydi.

Bilim adamları her zaman sakinleştiricilere gereğinden fazla güveniyorlardı.

Yavaş yavaş sesler birbirinden ayrıldı ve netleşti. Bir nakil aracının içindeydim, bileklerim ve ayak bileklerim bağlıydı. Arkada benimle birlikte iki gardiyan vardı, önden bir şoför ve bir bilim adamının seslerini duyuyordum.

Muhafızlar, konuşmalarını fark ettirmemek için fısıldaşıyorlardı. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun? O şey de ne?"

"Bilmiyorum, ama umarım tesise varmadan uyanmaz. Onunla uğraşmak istemiyorum."

"Hadi ama Carl. Savaşmadan pes etti. Belki onu kontrol edebiliyorlardır."

"Ya da uyuşturucunun onu bayılacağını biliyordu ve zamanını beklemeyi tercih etti."

"Bence onu halledebiliriz. Yakın mesafeden ateş edilen bir tüfek kurşunundan kimse kurtulamaz."

Ona, merminin beynime girdiğinden emin olması gerektiğini söylemek isterdim. Ve reflekslerimin o kadar körelmiş olmasını umardım ki, tetiği çekmeden onu deşmem.

Onları dinlemeyi bırakıp aracın önüne odaklandım. Bilim insanının sesi tanıdık geliyordu ama nereden tanıdığımı çıkaramadım. Sessizce şoföre talimatlar veriyordu, şoför de homurdanarak yanıt veriyordu. İkisi de benim iki korumam kadar konuşkan değildi.

Önemli değildi. Akıllı olanın dediği gibi, zamanımı bekleyecektim. Bir hata yapacaklardı. Her zaman yaparlardı.

Otuz Üç

HAVAYI HIZLI HIZLI SOLUYORDUM. Ben biliyordum, Zeus biliyordu, diğer 'dişliler' de biliyordu. Cavi nefesimi yavaşlatmam için çaresizce uğraşıyordu. Quin onun arkasında durmuş, normalde kayıtsız tavırları yok olmuştu.

"Cavi, bir şey yap."

"Ne yapmamı bekliyorsun, Quin?" "Bizi öldürecek."

Quin arkama geçti ve elleri yükseldiğinde bir fısıltı duydum. "Ne yapıyorsun?"

"Bayılırsa onu yakalamaya hazırlanıyorum. En azından travmatik bir beyin hasarı yaşamamasını sağlayabiliriz."

Buna gülmek istedim ama yeterince oksijen alamıyordum. Ciğerlerim bilye kadar küçülmüştü, hem de büyük bilye değil.

Görüşüm kenarlardan kararmaya başladı. En azından Quin kafamı vurmamı engelleyecekti. Drym'in benim beyin sarsıntısı geçirdiğimi görmesini istemedim.

Dar görüş alanımda büyük, karanlık gözler belirdi. Bacon neden benim dairemdeydi? Buz gibi elleri yanaklarımı kavradı ve değerli nefesimi daha da kesintiye uğrattı. Cildi buz gibiydi.

Elleri boynumun yanlarından aşağıya doğru kayarak köprücük kemiklerimin üzerine geldi. Omurgamdan bir enerji dalgası geçti ve aniden tekrar nefes alabildim. Görüşüm netleşti ve ciğerlerim genişledi.

Gözlerimi kapattım ve vücudumun tekrar kontrolüm altında olduğuna emin olana kadar nefes alıp verdim.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle küçük kadına söylemeyi başardım.

Ellerini havada salladı. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Parmak uçlarına üfledi, kızarmış ve kızgın görünüyorlardı. "Önemli değil."

"Ne oldu?"

Quin bana bir şişe su uzattı. "Panik atak."

"Benim yanımda değil." Gözlerimi devirdim. "Panik atak geçirdiğimi biliyorum. Bacon'a demek istedim."

"Oh, peki." Cavi ellerine krem sürerken yüzünü buruşturdu. "Ben bir enerji cadısıyım, vücuduna biraz sıfırlama düğmesi bastım."

"Ellerin yandı mı?"

Burnunu çektim. "Evet, şey, sorun da o. Şok olmadan yeteneklerimi kullanamıyorum. İçimden akan enerjiyi ne kadar düzenlemek istersem, o kadar fazla zarar veriyorum."

Dehşete kapılmış gibi görünüyor olmalıyım ki hemen beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Gerçekten sorun yok! Yeteneğimi sık kullanmıyorum ve her şeye rağmen elektrik yanıkları oldukça hızlı iyileşir."

Quin başını onun seviyesine eğdi, neredeyse ikiye katlandı. "Bunun bir faydası olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." P'yi çıkardım. "Aslında kendimi daha kötü hissettiriyor."

Zeus ön kapımdan içeri girdi, saçları her yöne dağılmıştı. Bacon'a başıyla selam verdi, sonra parmaklarını saç derisine geçirerek normal saç stilinin nasıl dağınık hale geldiğini gösterdi. "Ne biliyoruz?"

"Daha büyük bir eve ihtiyacım var."

Herkesin gözleri bana çevrildi ve ben omuz silktim. Beynim tam olarak çalışmıyordu, Drym'in görüntüsünden daha güvenli konulara odaklanmayı tercih ediyordum. Drym, tamamen siyah taktik giysiler giymiş dört adam tarafından bir minibüsün arkasına tıklılmıştı.

Sadece iki wyrfang'ın küçük dairemi doldurduğunda, altı kişiyi birden sığdıramayacağımı düşünmek çok daha iyiydi.

Cavi, beni rahatsız edici bir süre izledikten sonra daha uygun bir cevap verdi.

"Drone kullandılar. Sakinleştirici oklar ve ardından ağlarla onu etkisiz hale getirdiler." Gözleri bana kaydı.

"Savaşmadan teslim oldu. Onların sonunda ona vereceği fırsat için gücümüzü saklamayı uzun zaman önce öğrendik."

Kafamı sallıyordum. "Hayır, beklemeyeceğiz. Onun peşinden gideceğiz." Kanepeye çöküp botlarımı giymeye başladım.

"Bu sonucu planlamıştık, Kendal."

Zeus "sakin ol küçük hanım" sesini kullanıyordu ama ben hiç dinlemiyordum.

"Toplantıdan haberdar olmalarını planladın mı? Hayır. Planlamadın. Peri sadece onu görmeliydi. Bu bir tuzaktı! Bunu nasıl ayarladılar? Lanet olası bir drone ile nasıl hazırlıklıydılar?"

Herkesin gözleri benden Zeus'a çevrildi.

"Aymar onların varlığından ve kaçtıklarından haberdardı. Onunla iletişime geçtiğimde, ona onlardan bahsedeceğimi tahmin etti ve üstlerine buluşmayı haber verdi." Başını salladı. "Wyrfangların varlığı gizli tutulduğu için, onları ancak görmüş ya da hakkında bilgi almış olabilirdim. Beni sana yönlendireceğimi umarak ekibi gönderdiler. Daha iyi bilmeliydim, ama artık önemi yok. Olan oldu."

"İçeri girip onu kurtaracağız."

Ağır eli omzuma düştü ama kimseye dokunmak istemediğim için omzumu silktim.

"Evet, gidiyoruz. Ama bu gece değil. İhtiyacımız olan bilgileri toplaması için zamana ihtiyacı var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne kadar zaman?"

Zeus, Cavi'ye baktı, Cavi de Quin'e baktı, Quin ise gözlerini devirdi. "Bir hafta istedi."

"Bir hafta mı?"

Bacon bile benim çılgılıma irkildi.

"Hayatta olmaz. O cehennem gibi bir laboratuvarda işkence görürken ben bir hafta boyunca oturup beklemeyeceğim."

"Onlar ona işkence yapmazlar." Herkes Cavi'ye baktı. "Bizi cezalandırmadan önce hepimizi yakalamak isteyecekler." Sesi alçaldı. "Birbirimizin acı çekmesini isteyecekler. Başka bir kaçma girişiminin umutsuzluğunu kafamıza sokmak için."

"Bu asla olmayacak! Drym'i yakalamaları yeterince kötü. Geri kalanınızı da yakalayamayacaklar." Ayağa fırladım ve oturma odamda bir ileri bir geri yürüdüm, her adımda ağır *bir gürültü çıkıyordu* çünkü botlarımdan sadece birini giyebilmişim.

Zeus'un sert göğsüne işaret parmağımı batırdım. "Bu nasıl oldu ki? Bağlantın yalnız gelmesi gerekmiyor muydu?"

O, hırpalanmış göğsünü ovuşturdu. "Geldi. Onu takip ettiler. O da bizim kadar şok oldu. Muhtemelen sonuçlarından korktuğu için. Faeler, sınıf dışında sırları paylaşmasını hoş karşılamazlar."

"En azından BioSynth ile işbirliği yapan bir fae olduğunu biliyoruz." Yeniden oturdum, eski kanepemin yıpranmış sırtına gömüldüm. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hoşuna gitmeyecek."

Cavi'ye gözlerimi dikip baktım. "Zaten nefret ediyorum."

"Bekleyeceğiz." Zeus, itiraz etmeden önce elini kaldırdı. "Ve hazırlanacağız. Kragen ve diğer wyrfanglarla görüşmek için birkaç uzman ekip üyesini buraya getirmem gerekiyor."

"Bu arada, en azından bir sorunu çözebilirim." "Hangi sorun?" Kurt adamı yan gözle baktım.

"Dairenizin çok küçük olmasıyla ilgili olan. Bull mükemmel bir yer buldu. Sözleşmeyi imzalamadan önce senin ve kardeşlerin onayı gerekiyor."

"Sonunda iyi haberler." Neşelendim ve diğer botumu giydim. Onların peşimden gelmediklerini fark etmeden kapıya varmıştım. "Ne bekliyoruz?" Parmaklarımı şıklattım. "Emlak kimseyi beklemez. Ne erkeği, ne kadını, ne de wyrfang'ı."

Otuz Dört

HİÇBİR ŞEY HİSSETMEDİM, sadece beni kilitledikleri hücrenin soğuk beton zemini. Hala uyuyormuş gibi yapıyordum, ama bu numara daha fazla işe yaramayacaktı. Gardiyanlar beni bu binaya sürüklerken hareketsiz kalmak yeterince zordu.

Oturup, uyandım gibi titreyerek uyandım. Kaçarken laboratuvarı iyi bir şekilde tahrip etmiştik, ama onlar bizim tahmin ettiğimizden daha hızlı bir şekilde yenisini inşa etmişlerdi.

Tasarımda hiçbir yaratıcılık yoktu. Altı hücreden en soldan ikinci hücredeydim. Hücre içinde iki kamera ve dış alanda da bir düzine kamera, gözlerini benden ayırmadan beni izliyordu.

Hücrelerin karşısındaki odayı boydan boya kaplayan büyük bir gözetleme penceresi vardı. Ayna gibi görünüyordu, ama tek yönlü camdı. Müdür şu anda orada durmuş beni izliyor mu diye merak ettim.

Hücrenin içi boştu. Yatak, lavabo, tuvalet yoktu. Beklememiştim de. Böyle lükslere ancak başarılı bir görevden sonra hak kazanırdık. Çoğu zaman, uydurma bir suçtan dolayı kısa süre sonra elimizden alınırdı.

Çömelip sırtımı duvara dayadım. Başımı kollarımın üzerine koyup, hareket eden ışık noktalarının çizgisine baktım. Işıklar güçlü ve sabitti. Vücudumda yeni bir acı yoktu.

Kendal güvendeydi.

Şimdiye kadar kardeşlerim ona yakalanırsam ne yapacağımızı anlatmış olmalıydılar. Çok kızmış olacaktı. Birbirimizin duygularını hissedemediğimize sevindim.

Dışarıdan ne kadar sakın görünsem de, bilim adamlarının kontrolü altına geri dönmenin beni çok korkuttuğunu inkar edemezdim. Şimdi daha da kötüydü.

Onların neler yapabileceğini biliyordum ve her şeyin böyle olduğuna inanmak yerine, özgürlüğü tatmışım. Şefkat. Umut.

Sevgiyi.

Kendal'a ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum, ama ilk gece bacaklarımın arasına düştükten kısa bir süre sonra olduğundan eminim. Böylesine küçük bir şeyin içimde bu kadar büyük duygular uyandırması beni şaşırtmış ve bu durumun bir ipucu olduğunu anlamam gerekirdi. Onu korumak için hissettiğim saldırganlık ve ihtiyaç, hatta kardeşlerimden bile, başka bir işaretti.

Kendimi tuttum, onu bir canavarla bir ömür boyu birlikte yaşamaya zorlamak istemedim. Özellikle Bacon'ın, şekil değiştirenlerin bağlarının ömür boyu sürdüğünü yazan bilgisini okuduktan sonra.

Benden kaçtığında, onu yakaladığımda parıldayan gözleri ve kahkahaları bunu inkar edilemez hale getirdi. Kalbim ona aitti. Vücudum onun emrindeydi. Ruhum onun dilediği gibi kullanabileceği bir şeydi.

Kardeşlerimi seviyordum, ama Kendal'a olan duygularımın derinliği bunun çok ötesindeydi.

Buradan gitmem gerekiyordu.

Ve bunu ancak ihtiyacımız olan bilgiyi elde ettiğimde yapabilirdim. Bir perinin, konseyin isteğine aykırı olarak bir insanla yasadışı deneyler yaptığına dair somut kanıt. Bir darbe planladıklarına dair kanıt.

Bunu nasıl elde edeceğimi bilmiyordum, ama sadece bir haftam olduğunu biliyordum. Anlaştığımız süre buydu. Bana bir hafta süre vermişlerdi, bulabildiğimi bulmam için. Sonra kardeşlerim ve Süper İnsan Güvenliği'nin tamamı peşimde olacaktı.

Dış laboratuvarın tek kapısı açıldı. Bir bilim insanı odaya girdi. Topukları beton zeminde staccato ritmiyle vurdu. Hücremin önüne o kadar yakın durdu ki, yana döndüğünde klipsi hücreye çarptı. Uzun, düz kahverengi saçları, ensesindeki sıkı topuzdan yüzüne doğru uzanıyordu ve yüzünü gergin gösteriyordu.

Çenem açıldı, sonra hızla kapattım. Burada, beyaz laboratuvar önlüğü giymiş, göğüs cebinde kimliği takılı, görmek isteyeceğim son kişi Isabelle Blackwell'di.

Saklanıyor olması gerekirdi. Sonuçta kaçmamıza yardım etmişti.

Kulaklarım çınladı ve titredim. Hızlıca konuştu. İkimizin üzerine koyduğu büyü uzun sürmeyecekti.

"Üzgünüm. Kurban rolü yaptım. Sizin birinizi yakalayacaklarını hiç düşünmemiştim." Gözleri hücremin köşelerindeki kameralara kaydı. "BioSynth'te kalmak zorundaydım.

BioSynth'te kalmak zorundaydım. Siz olsanız da olmasanız da araştırmalarına devam edeceklerini biliyordum. Kanıt arıyordum, önemli hissedarların kimliklerini, onları ifşa edebilecek her şeyi."

"Bulabildin mi?"

"Hayır. Henüz değil."

"Birlikte arayacağız."

O başını salladı ve kulaklarımda hissettiğim basınç azaldı. Büyüsü tamamen etkisini yitirmeden önce, "Roul?" diye sordu.

"Beklediğim gibi."

O çekindi, bu yüzden anladığını anladım. Hayır, o hiç iyi değildi. Onun bizimle gelmeyi reddetmesini bir ihanet olarak gördü, ama öyle değildi. Onların yeniden bir araya gelmesi iyi olurdu.

Sesi değişti, emirleri verirken sesi kesik ve profesyoneldi. "Ayağa kalk ve dön."

Onun talimatlarını yavaşça ama yerine getirdim.

Oda genelinde beni değerli bir eşya gibi katalogladı.

"Denek iki, sağlık ve durum iyi görünüyor. Belirgin bir yara yok. Pulları ve kürkü parlak ve ışıltılı. Gözleri normal şekilde parlıyor." Kalemimi klipsli tahtanın kenarına vurdu. "Ağzını aç."

Çenemi düşürdüm ve izleyenler için performansıma bir hırıltı ekledim.

"Dişler sağlam."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Ölüm sessizliği hakimdi. Ses geçirmez odada tek canlı ben vardım. Kalbim Kendal'ı özlüyordu. Aramızdaki bağı düşünmeye odaklandım; ışıklar dikkatimi çekiyordu. Umarım ışıkların titrediğini görmüştür. Umarım ona sevgimi ve rahatlamasını dilediğimi anlar.

İkisini de hissetmedim. Hayatımda ilk kez yalnızdım.

Yalnızlık, berbat bir duyguydu.

Otuz Beş

BAĞIMIZIN IŞIKLARI PULSLADI ve bir şekilde onun Drym olduğunu anladım. O iyiydi. Biraz rahatladım ve önümdeki ihtişamı içime çekmeye başladım.

Mülk, Damruck'un çok uzak olmayan bir yerinde küçük bir koruma alanıydı. Yoğun ormanın ortasından çakıllı bir yol geçiyor ve toplantılar için kullanılan uzun bir yapıya varıyordu.

İçerisi kullanılmadığından tozlu ve havasızdı, ama her iki taraftaki pencereler çalışıyordu. Karşı tarafta dev bir şömine vardı. İçeride altı wyrfang'ın rahatça oturabileceği kadar yer vardı, ayrıca birkaç başka doğaüstü varlık ve (bir gün umarım) insanlar da sığabilirdi.

Zeminler güzel, geniş kalp çam tahtalardan yapılmıştı. İyi bir temizlik ve bir kat boya ile nasıl olacağını kolayca hayal edebiliyordum.

Mükemmeldi.

"Ev var mı?"

Zeus başını salladı. "Hayır, ama haritalanmış ve avantajları test edilmiş inşaat alanları var. Her birinin kendi kat planını ve mimari stilini seçmek isteyeceğini düşündüm."

"Bu muhtemelen akıllıca. Onlara seçenekler sunmamız gerekecek. Mevcut ev planlarının sayısı çok fazla olur. Her tarzda üç seçenek olabilir mi? Oradan seçim yapabilirler."

"Yani, onaylıyorsun?"

"Kesinlikle onaylıyorum. Ama bunu nasıl karşılayacağımızı bilmiyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, masrafları konsey karşılayacak, kalanını da ben ödeyeceğim. Kendi adamlarımızı biz koruruz."

Rahatladım ve neredeyse çöktüm. Birçok yönden hayallerim gerçek olmuştu. 'Dişliler'in koşup özgürce yaşayabilecekleri bolca arazi. Her birinin ihtiyaçlarına ve kişiliklerine uygun

her birinin ihtiyaçlarına ve kişiliklerine uygun ev planını seçebilme imkanı. Rahatsız edilmeyecek kadar uzak, ama gerektiğinde şehre gidebilecek kadar yakın.

Yavaşça dönerek Zeus'a tekrar döndüm. Gülümsedim. "Kabul ediyoruz." Sonra nefesimi tutarak elimi ağızıma kapattım. "Yani, bir saniye!" Başım dönerek dışarı ıktım. "Ee... ne dersiniz ocuklar?"

Beş kişi birbirlerine baktılar. Kragen onların adına konuştu. "Sence uygun mu? İhtiyalarımıza uygun mu?"

Ben başımı salladım. "Evet, anlıyorum."

"O zaman anlaştık. Bu konularda referans noktamız yok. Sana güveniyoruz Kendal."

Bu dört kelime gözlerimi yaşarttı. Daha önce kimse bana güvendiğini söylememişti. Ailem kesinlikle söylememişti, ruhları şad olsun. Yanlış anlamayın, onları seviyordum, ama onlar asi bir kız bekliyorlardı ve ben öyle değıldim. Notlarım iyiydi ve eve dönüş saatine her zaman uyardım. Yine de nerede olduğumu ve kiminle olduğumu sorarlardı.

Ergenlik ve gençlik yıllarımda çok sıkıcı bir hayat sürmüş olmamın önemi yoktu. Onlar bir trafik kazasında öldükten sonra kendimi biraz salıverdim. Bir yıl boyunca her gece şehirdeki barlarda sarhoş oldum. Ne kadar sefil yerler olursa o kadar iyi.

Ta ki her gün akşamdan kalma olmaktan bıkana kadar.

Mutlu bir orta yol bulduğumu düşünmek istiyorum. Keşiş gibi değıldim, ama artık motosiklet çeteleriyle takılmıyordum.

Sanırım motosiklet ve deri yerine krk ve boynuzlara ilgi duymaya başlamıştım.

Thurl elini çekinerek omzuma koydu. Kulakları sarktı ve sızlanmaya başladı. "Neden zgnsn, Kendal?"

"zgn değılim, mutluyum. Bunlar mutluluk gözyaşları."

Kardeşlerine baktı, başını eğıdi. "Burası seni mutlu ediyor mu?"

Kafamı salladım. "Hayır, beni mutlu eden sensin. Beni önemseyen arkadaşlarımın olması uzun zaman oldu. Ailemin olması ise daha da uzun zaman oldu."

Quin, Cavi ve Thurl başlarını geriye eğıp uludular. Kragen'in yüzünde hoşgrl bir gülümseme vardı.

"Ne oluyor?"

"Sen de bizi mutlu ediyorsun. Bunlar mutluluk ığılıkları."

Gölmekten gözyaşlarım durmuyordu. Thurl beni kaldırdı, etrafımda döndürdü, sonra neredeyse yere atacak gibi yaptı ve geri çekildi. "Üzgünüm."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Önemli değil."

Bull bir yerden ortaya çıktı, uzun boylu, sırık gibi vücudu ve her yere dizüstü bilgisayarıyla gitme alışkanlığı, sessizce hareket etme yeteneğini engellemiyordu. 'Dişler' onu duydu, kafaları balık sürüsü gibi dönüyordu.

"Teklifimiz kabul edildi ve hemen anlaşmayı imzalamaya hazırlar. Anlaşılan mülk yeterince uzun süredir boş durduğu için elinden çıkarmak istiyorlar." Dizüstü bilgisayar sol elinin avuçlarında tutarken, gözleri ekrana kilitli, sağ eliyle klavyeye basıyordu. Birkaç dakika sonra nihayet başını kaldırdı. "Anlaşmayı imzalamak için bir temsilci göndermemiz gerekecek. Wyrfang'ın vekili kim olmak ister?"

Kragen öne çıktı. "Kendal gitmeli."

Zeus başını o yöne çevirdi. "Giden kişi, mülkün sahipliğini almak için belgeleri imzalayacak. Ekip üyelerimden biri, senin yeni kimliklerinden birini kullanarak vekil olabilir."

Elimi Kragen'in koluna koydum ve parmaklarımın altında gerildiğini hissettim. Sevgi dolu dokunmalara alışkın olmadıklarını hatırladım ve içim parçalandı. Her gün bir kez hepsine sarılmaya karar verdim.

"Kragen, beni tapuya yazmayı teklif ettiğin için minnettarım ve istersen giderim, ama sen veya kardeşlerinden biri de tapuda olmalı. Böylece resmi olarak mirasçıları belirleyebilirsin, böylece birinize bir şey olursa, diğerleri evlerinin elinden alınacağından endişelenmek zorunda kalmazlar."

"Bizi mirasçı yapamaz mısın?" Tanımadığı kelimeye takıldı.

Başımı salladım. "Yapabilirim, sanırım." Zeus'a onay için baktım. Daha önce mirasçı atayacak kadar değerli bir şeyim olmamıştı.

"Evet. Bu olur. Toplum konseyinin gözünde, sen ve Drym birbirinize bağlısınız, bu yüzden otomatik olarak birbirinizin mirasçısı oldunuz. Bazen zorluk çıkarabilen normal kurallar ve düzenlemeler. Karmaşık işlemleri halledebilecek bir peri avukatımız var."

"Peki o zaman." Ellerimi kot pantolonuma silerek "Evrakları imzalayayım. Ben imzalarken Zeus, 'dişlilere' her bir konutun yerini gösterir misin, böylece kim nerede kalacağına karar verebilirler?"

"Tabii ki."

Bull'un SUV'sinin yolcu koltuğuna kayarken, başarılı emlak gezisinin sevinci kayboldu. Bağ ışıkları başımın etrafında süzölerek uzaklara uzandı. *Umarım iyisindir.* Vücudumda yeni bir ağrı veya sızı var mı diye kontrol ettim ama yoktu, ama yine de sevdiğim canavarın korkunç insanlarla birlikte berbat bir yerde olduğu hissini bir türlü atamadım.

Ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım.

Otuz Altı

KENDAL'IN DÜŞÜNCELERİ beni kendime acımaya kapılmaktan alıkoydu. Bu ve Isabelle'in ara sıra yaptığı ziyaretler, laboratuvardaki monoton hayatın tek eğlencesiydi.

Bir ziyaretinde, benim varlığımın dikkatini o kadar dağıttığını ve bu sayede suçlayıcı kanıtları bulma sürecinin önemli ölçüde hızlandığını söyledi.

En azından yakalanmamın bir iyi yanı vardı.

Henüz hiçbir nedenle hücremi açmamışlardı, bu da ona hiç yardım edemediğim anlamına geliyordu. Kendal'ın bu bilim adamlarının ulaşamayacağı bir yerde kardeşlerimle güvende olduğunu biliyordum, ama Isabelle onların arasında gizli görevdeydi. Onun için endişeleniyordum. Ona bir şey olursa Roul çıldırırdı.

Thurl zaten o kadar utangaç ve içine kapanık biriydi ki, neredeyse vahşi sayılırdı. Bir kardeşimi daha içe kapanık bir şekilde kaybetmek istemiyordum.

Roul, kaçışımızdan sonra Roul ortadan kaybolduğunda çok üzülmüştü. Karakteri gittikçe kötüleşince, kardeşlerim ve ben ona Roul'u aramak isteyip istemediğini sormayı bıraktık. Onun hissettiği acının çok büyük olduğunu biliyordum. Özellikle de hiçbirimiz Roul'un neden bizimle gelmeyi reddettiğini bilmiyorduk.

Artık biliyordum. O bizi asla terk etmemişti. Bizi korumak için bildiği tek yolu seçmişti: BioSynth'e gizlice geri dönmek. Kelimenin tam anlamıyla hayatını riske atıyordu.

Kanıtımız olsun ya da olmasın, buradan çıktığımda o da benimle gelecekti. Kardeşimin mutluluğunu riske atamazdım.

O, onun eşi olmalıydı. Kardeşim ona benim Kendal'a davrandığım gibi davranıyordu.

Kendal.

Yüzü hafızama kazınmıştı, kokusu burnumu dolduruyor, tadı ağzımı salya ile dolduruyordu.

Dış kapının açıldığını duydum ama başımı kaldırmadım. Ekşi, yanık bir koku, Kendal'ın tatlı kokusunu burnumdan silip attı ve beni mantıksız bir şekilde öfkeliendirdi. Başımı kaldırdığımda, tek bir adam gördüm ve şaşırdım.

Genellikle çiftler veya gruplar halinde gelirlerdi.

Saçlarında ve bıyığında gri teller olduğu için orta yaşlı olduğunu tahmin ettim. İnce çerçeveli gözlükleri burnunun ucuna kadar inmişti, bu yüzden gözlüklerin gerçekten gerekli mi yoksa sadece daha akıllı görünmek için mi taktığını merak ettim.

Aşırı kilolu olmasa da hamur gibi görünüyordu. Her yeri yumuşaktı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve aşırı kıllı ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Dudakları ince bir çizgiye büzülmüştü.

"Kaçmaya çalışarak bana çok zaman ve para kaybettirdin."

Ayağa kalktım ve aramızdaki bariyere o kadar yaklaştım ki nefesim camı buğulandırdı.

"Benden özür dilememi mi bekliyorsun?"

Geri çekilmedi, korkmadı. Bu adam gerçek güce sahipti. Sahip olduğu nüfuz ve para sayesinde kendini yenilmez sanarak dünyayı dolaşan bir adamdı.

Burnundan soludu. "Hayır. Seni zayıf olarak yetiştirmedim. Ancak, diğerlerinin nerede olduğunu söylemeni bekliyorum. Onları çabucak geri getirirsen, hem kendin hem de onlar büyük acılar çekmez."

O anda gömleğinin mavi, pantolonunun ve ayakkabılarının temiz ve parlak olduğunu fark ettim. Bu Bay Blue'ydu.

"Sana Bay Blue dediklerini biliyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen kendini topladı. "Kim?"

"Senin hakkında her şeyi bilen tüm Toplum." Ellerimi yumruk yapıp pençelerimi avuç içlerime batırdım, böylece vurmayacaktım. Bunun faydasız olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştik. Bizi çevreleyen duvarlar birkaç kat kurşun geçirmez camdan oluşuyordu. Hepimiz oradan geçmeye çalışırken pençelerimizi kırmıştık.

"Demek Topluluk'u buldun." O içini çekti ve dilini *şaklattı*. "Keşke bunu yapmasaydın, ama bu sana aşıladığımız zeka ve stratejiyi gösteriyor. Operasyonumuzu daha karmaşık hale getiriyor, ama ortaklarımızın başa çıkamayacağı bir şey değil."

"Sen, sizinle çalışan fae konseyi üyesini mi kastediyorsun?"

Bu, kaslarını gerdi. Gözlerinin arkasında zihninin çarklarının çalıştığını neredeyse görebiliyordum. Ne kadar bilgiye sahip olduğumuzu ve bu bilgiyi bu kadar çabuk nasıl edindiğimizi anlamaya çalışıyordu.

Bildiklerimizin çok azını söylemenin onu bir hata yapmaya iteceğini umuyordum. Güçlü insanlar yakalandıklarında genellikle inkar etme ihtiyacı duyarlar.

O sadece sırttı ve gittiğinde, onun oluşturduğu tehdidi daha da artırdım. Bu adam, şüpheli işlere ve zorlu durumların üstesinden gelmeye alışık biriydi. Ortaya çıkardığımız şeyi bu kadar kolayca geçiştirebilmesine bakılırsa, gerçekten çok güçlü olmalıydı.

O ayrıldıktan sadece birkaç dakika sonra Isabelle ortaya çıktı. Bana doğru gelirken kulaklarım çınladı. Sırıtiyordu.

"Ona ne dedin bilmiyorum ama çok sinirlendi! Şu anda ofisinde birine bağırıyor, sesini tüm kat duyabiliyor."

"Göründüğünden daha çok sarsıldığına sevindim."

"Evet, onu kesinlikle sarsmışsın. Herkes onun öfkesinin hedefi haline gelmeden kaçmaya çalışıyor. Onun dikkatini yanlış giden şeye odaklamışken ofisini arayacağım."

"Ne? Bunu yapamazsın. Yakalanırsın."

"Hayır, yakalanmayacağım. Kimse onun izni olmadan oraya girmeye cesaret edemez. Helikopterini çağırdığını duydum, binadan çıkar çıkmaz içeri girip çıkacağım. Çocuk oyuncağı."

"Kolay... ne?"

Kız başını salladı ve kulaklarım tekrar çınladığında klipsli dosyasını kaldırdı. Kağıda birkaç işaret koydu, bana göz kırptı ve çıktı.

Cildim kaşındı ve ellerimi esneterek volta atmaya başladım. Onun fikri hoşuma gitmemişti. Bilinmeyen çok şey vardı, çok fazla risk vardı. Alarm sesi duymak için kulaklarımı dört açtım. Endişelenmekten başka bir şey yapmadan zaman daha da yavaş geçiyordu.

Arka duvara kayarak çöktüm, dizlerimin üzerine oturdum ve bağ ışıklarına odaklandım. Hâlâ güçlüydüler, hâlâ beni eşimin yanından uzak tutan kapı ile aramızdaki havada neşeyle dans ediyorlardı.

Nefeslerimi, yer karolarındaki çatlakları, kameraların kaç kez döndüğünü saydım... Kapının diğer tarafında neler olabileceğinden dikkatimi dağıtacak her şeyi saydım.

Birdenbire tüm sesler kesildi ve karanlığa gömüldüm.

Isabelle'in bozuk sesi, "Harekete geçmeye hazırlanın" dedi.

Hücremin kapısına doğru sürünerek ilerledim, eğik durmaya çalıştım. En son bu kadar güçlü bir büyü yaptığında, tüm hücre kapıları açılmış ve biz özgür kalmıştık. Bu sefer de farklı değildi. Kapı açıldı ve sesler içeri doldu.

Kenara çekilebilecek kadar zamanım vardı. Dış kapı içe doğru patladı, o kadar yakındı ki, yanımdan geçerken yarattığı esintiyi hissettim.

Koyu renkli, geriye taranmış saçları ve çılgın bir gülümsemesi olan bir adam içeri girdi. Onu Zeus'un adamlarından biri olan Wasp olarak tanıdım.

"Merhaba! Kurtarılacaksınız." Derin bir reverans yaptı ve kolunu bana doğru uzatarak dışarıyı işaret etti. "Bu tarafa gelin lütfen. Acele edin, bunu duymuş olmalılar." Kıkırdadı.

Kafamı salladım ve onu uzun bir koridorda takip ettim. Başımızın üzerinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu ve insanlar panik içinde odadan odaya koşuyor, arkalarında salyangoz izleri gibi kağıtlar bırakıyorlardı.

Adam elini bana uzattı. "Ben Wasp, Süper İnsan Güvenliği'nde patlayıcı uzmanı. Zeus selam söylüyor!"

"Hatırlıyorum." Elime baktım, sonra kendi parmaklarımın ucunda pençeler olduğunu gördüm. El salladım.

O sırttı. "Doğru, muhtemelen daha iyi bir fikir." "Isabelle?"

"BioSynth'in müdürü ile fae konsey üyesi arasındaki bağlantıyı kanıtlayan delilleri bulduğunda bat sinyalinin gönderdi. Ben de bir şeyi havaya uçurmak için fırsat kolluyordum."

"O güvende mi?"

Bana bir bakış attı. "Bilemem. Son mesajında işin bitmediğini ve daha fazla bilgi edindiğinde tekrar ortaya çıkacağını söylemişti."

"Siktir." Roul çıldıracaktı.

Wasp omuz silkti. "Cadılar tahmin edilemez ama sağlamdır. Eminim bir şey olmaz."

Köşeyi dönüp duvarda açılmış bir delikten geçmeden önce çim ve su kokusu aldım. Camları karartılmış bir SUV'nin arka kapısı açıldı ve Kendal'ın başı dışarı çıktı.

"İçeri gir!"

Otuz Yedi

DRYM araca atladı ve beni göğsüne sıkıştırdı. "Burada ne işin var?"

Onu tüm gücümle sıktım ve kulağımı göğsüne dayadım. Kalbinin düzenli atışlarını duymak nefes almamı sağladı. "Wasp kaçmak için yardım istediğinde en yakın araç bizdik. Bull devam edip başka birinin gelmesini istedi ama onu ikna ettim."

Sürücü koltuğundan Bull seslendi, "Yani bana silah çekti." "İşe yaradı, değil mi?"

Drym'in kolları beni sardı. "Beni dinlemeliydin. Yaralanabilirdin."

"Ben mi? Ben yaralanabilirdim?" Geri çekilip onu dürttüm. "Sen çılgın bilim adamları tarafından yakalandın. Orada sana ne yaptıklarını düşünmekten deli oldum! Elimden gelse seni bir saniye bile bekletmezdim."

SUV bir çukura girdi ve Drym beni kucağına çekti. "Bana zarar verselerdi hissederdin."

"Mantıkla konuşma. Mantiğın sırası değil." Elimini onun ağzının etrafına doladım ve başını aşağı çekerek gözlerine bakabildim. "Dört gün, Drym. Dört gün boyunca oradaydın."

Ön kolumu yaladı, dilinin iki tarafı bileğimin yanlarından yukarı doğru kaydı. "Seni özledim."

"Ne yaptığını bilmediğimi sanma. Dikkatimi dağıtıyorsun. Ben de seni özlediğim için buna izin vereceğim."

Kollarımı boynuna doladım ve ona yaslandım. Pençelerini saçlarımın arasında gezdirdi, kafa derimi çizmemek için dikkatliydi.

"Cavi'ye pençelerini çıkarmasını söyleyeceğim."

Geri çekildim. "Kesinlikle olmaz. Bir çözüm buldum, bir iki gün içinde gelirler."

Bir kulağını geriye doğru çevirdi. "Ne var?" "Görürsün." Onun homurtusuna gülümsedim.

Bull çakıllı yola girdi ve Drym'in kulakları dikleşti. "Nereye gidiyoruz?"

Ben sııttım. "Siz yeni yeni eviniz O uyku düzenlemeler geçici, ama Kragen ve Cavi'nin evlerinin inşaatı gelecek hafta başlıyor." Bull, ortak salon olarak adlandırdığımız yerin önünde durduğunda arabadan atladım. Hala arazideki tek yapı oydu, ama çok uzun sürmeyecekti. Bir duvarda paletler, battaniye yığınları ve bir şişme yatak vardı. Hiçbirini yatak almaya ikna edemedim, ama fikirlerinin değişeceğini umuyordum.

Evrak işleri biter bitmez hepimiz taşındık. Başka bir sorun çıkarsa ve onu erken kurtarmak zorunda kalırlarsa diye Drym'in kardeşlerinden çok uzak olmak istemedim.

Evrakları imzaladıktan sonraki gün, bağ ışıklarımızı takip ederek kilitli ve korunan bir kapıya kadar geldik. Drym'in içinde bulunduğu alçak, gri beton blok binayı gösterdim. Sonra eve gitmemi istediler ama artık dairem evim gibi gelmiyordu.

Mağaranın ortasında yer alan uzun, kenarları kesilmemiş ahşap masa artık ortak odanın ortasında duruyordu. Bir ucunda dizüstü bilgisayarlar, diğer ucunda ise mavi planlar yığılmıştı.

Kardeşler Drym'in etrafını sardı. Sarılmadılar, ama Kragen omzuna elini koydu.

"Yaralanmadın mı?"

"Evet. Garipti. Sadece iki bilim adamı ve sanırım Bay Blue dediğim kişi içeri girdi. Standart ölçümleri yaptılar ve standart sorular sordular, ama sanırım senin yerini söylemeni umuyorlardı. Bay Blue'yu sinirlendirmeyi başardım ve laboratuvar bir anda hareketlenmeye başladı, ama o sırada Wasp ile birlikte çıkmak üzereydim."

Kragen başını salladı. "İçerideki bağlantımız, şiddet tehdidiyle seni konumumuzu açıklamaya zorlamayı umduklarını doğruladı."

Kragen'ın Roul'a doğru hafifçe eğildiğini fark ettim. Drym arabada Isabelle'in BioSynth'te kalmaya devam ettiğini ve hiç ayrılmadığını söylemişti.

Hâlâ şirketin tüm kötü köklerini söküp atmaya çalışıyordu.

Roul'un, Isabelle'in onu terk etmediğini öğrenince sevinecek mi, yoksa onu pes etmediği için daha çok üzülecek mi, emin değildim.

Zeus, Bull ve Wasp içeri girerken hepimiz kapıya döndük. Zeus, Drym'in sırtına vurdu.

"Geri dönmene sevindim."

Drym burnunu eğdi ve beni Wasp'tan bir adım uzaklaştırdı. Şık giyimli adam sadece güldü. "Sanırım onu korkuttum."

"Patlayıcılara olan hevesin, zihinsel dengen konusunda pek güven vermiyor."

Drym'i ittim. "Bu çok kaba."

Bull kahkahayla güldü. "Ama tamamen doğru."

Hiç pişmanlık duymayan Wasp omuz silkti.

Bull, masada kalan tek boş alana dizüstü bilgisayarını kurdu. "İçeriden gönderilen verilere hızlıca göz attık. Hem BioSynth hem de fae izlerini ve kendilerini iyi korumuşlar. Bay Blue—gerçek adı Robert Willis—normal hükümetle bir işletme anlaşması ve fae konseyinden bir yaptırım emri var."

"Hiç tereddüt etmedi." Drym'in homurtusu alçaktı. "Ne demek bu?" diye sordu Zeus.

"Willis, onun sırlarını ortaya çıkardığımızı söylediğimde hiç tereddüt etmedi. O anda onun tehlikeli derecede güçlü olduğunu anladım. Kendini dokunulmaz hissediyor."

"Bu iki destek kesinlikle bunun nedeni. Toplum konseyinin önüne çıkarılsa bile, fae'lerin kendi adına konuştuğunu söyleyebilir. Normal hükümetten kimse ona soru sormaya cesaret edemez."

Zeus ve Bull birbirlerine baktılar. "Bence tüm konseyin wyrfanglarla tanışma zamanı geldi."

Otuz Sekiz

“SENİNLE GELİYORUM.”

Kendal'ı dışarı çıkardım ve sessizce ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Onun sözlerine karşı argümanlar hazırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Gerçek şu ki, onu yanımda istiyordum.

Başımı salladım. "Tabii ki."

Durdu ve bana baktı. "Karşı çıkacağını sanmıştım."

Yanaklarını avuçlarımla dikkatlice kavradım. "Risk çok büyük olmadığı sürece, her zaman benimle olmanı istiyorum."

Zeus, Bull ve Wasp saatler önce gitmişti. Toplum konseyinin bir sonraki toplantısı iki gün sonraydı. Kendal'ın bizim için seçtiği inşaat alanını görmek ve yeni evimizi keşfetmek için yeterli zaman vardı.

Gerçeküstüydü. Bu mülk, bu sığınak, bizim olacaktı. Zeus'a, bizim eşsiz yeteneklerimizi gerektiren davalarda ona yardım ederek borcumuzu ödeyecektik. Zeus bize ödeme yapmamıza gerek olmadığını söylemişti, ama borcumuzu ödemedi içimiz rahat etmeyecekti.

Şu anda bile koruma alanının çevresine güvenlik çitleri dikiliyordu. Çitler insanları dışarıda tutuyor, ama vahşi hayvanların serbestçe dolaşmasına izin veriyordu. Kendal'ın dairesinin arkasındaki orman bunun yarısı kadar bile değildi.

Hayatımın çoğunu küçük, şeffaf bir kutuda, izlenerek geçirmiştım. Mahremiyet yoktu. Özerklik yoktu.

Özgürlük çok etkileyiciydi.

Kragen ve Cavi iyi uyum sağladı. Quin her duygusunu bolca mizahla maskeliyordu, bu yüzden gerçek duygularını anlamak zordu. Thurl ve

Roul zorlanıyordu. Tek amaçları saldırganlıktı. İkisi de yeni bir yaşam tarzı öğreniyordu. Bu, onlar için kolay bir geçiş olmayacaktı.

O gece Roul'a Isabelle'den bahsedecektim. Zeus beni uyardı ama kardeşlerim ve ben sır saklamazdık. Bunun yardımcı olup olmayacağı ya da daha fazla acı vereceği henüz belli değildi. Her halükarda, onun yanında olacaktık.

Esaretten bu geniş alana çıkmak sarsıcıydı. Her an her şeyin elimizden alınacağını bekliyordum. Gökyüzünden ağlar düşecek, her yönden sakinleştirici oklar uçacaktı. Bunun gerçek gibi hissetmesi zaman alacağını biliyordum. Güvenli hissetmek ise daha da uzun sürecekti.

Kendal'ın bu süreci kolaylaştırmasını umuyordum.

Ona böyle bir yük yüklemek haksızlık olabilirdi.

"Sana güveniyorum, belki de fazla."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni bir can simidi olarak görüyorum. Özgürlük ve güvenliğin gerçekliğine bağlayan bir halat."

Beni iki koluyla sardı ve yanağını göğsüme dayadı. "Sen de benim can simidimsin. Beni kurtardın ve güvende tuttun." Nefesi titredi. "Sen benim evimsin."

Boynuna burnumu sürttüm ve o kıkırdadı.

"Burnun soğuk."

Dilimi köprücük kemiğinin kıvrımından geçirdim, çenesine kadar izledim. O içini çekti ve bana yaslandı.

"Etrafta kimse yok, değil mi? Diğerleri yakınlarda değil mi?" Kafamı eğip dinledim. "Hayır, yakınlarda değiller."

"İyi." Gömleğinin kenarını tutup başından çıkardı, sonra pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı indirdi. Sütyenini çıkardı ve önümde çıplak durdu, tıpkı bir orman perisi kraliçesi gibi.

"Muhteşemsin." Saygıyla fısıldadım ve ona yaklaştım. "Senin sevgine layık değilim."

"Ama sen zaten sahipsin."

Ellerini karnımdan aşağıya doğru kaydırdı ve şişmiş penisimi kavradı.

"Bu sivri uçları sana hangi 'ebeveyn' verdi bilmiyorum, ama ona bir meyve sepeti falan göndermem gerek."

Belinden eğildi ve ucumu ağzına aldı. Konuşmak imkansız hale gelmeden önce "ejderha" kelimesini boğuk bir sesle çıkardım.

Ağzının büyüsyyle yere batmamak için pençelerimi en yakın ağaca gömdüm. Dilinin ucunun

kıvrımlı kısa sivri uçları okşadığını ve bana tekrar tekrar zevk dalgaları gönderdiğini izledim.

Bu, lezzetli bir işkence gibiydi.

Kendimi ona gömmek için titriyordum.

Dürtüye yenik düşüp onu yere yatırdım. Burnumu bacaklarının arasına soktuğumda nefesini tuttu, burnumu hanımeli kokusuyla yıkayıp girişini yaladım.

Onu okşarken kıvranıp inledi, klitorisini ısırınca çığlık attı.

Kızın amının duvarlarının kasılmasını izledim. "Ne açsın."

Orgazmın etkisinden çıkarken yumuşak bir ses çıkardı, ben içeri girince bu ses iniltiye dönüştü. Sıcaklığı penisimi sardı ve gözlerim başımın içinde dönmeye başladı.

"Nazik olabileceğimden emin değilim."

Burnumu tutup gözlerimi kendininkilere çekti. "İyi. Canavarımın beni sikmesini istiyorum. Burada, güvende, benimle olduğunu hissetmek istiyorum."

Damarlarımda dolaşan derin duygularla titredim. Bu kadını hayatımdan daha çok seviyordum. Onun için öldürmüştüm ve yine öldürürdüm. Tüm dünyam bu küçük, yumuşak kadındı, topuklarıyla beni daha hızlı olmaya teşvik ediyordu.

Onu sahiplenme, işaretleme, bana ait olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmama ihtiyacımı tatmin edecek kadar yaklaşmıyordum.

Pençelerimi başının iki yanındaki toprağa gömdüm, keskin uçlarını ondan uzak tutmaya dikkat ederek vücudunu dövdüm.

Bir kükremeye boşaldım ve onu kollarıma aldım. Nefesimi toplayınca kulağına fısıldadım, "Seni kaybedemem."

Kollarını boynuma doladı. "Ben de seni kaybedemem." "Sana karşı olan her tehdidi ortadan kaldıracığım."

"Sen bunu yaparken yanında olacağım."

Kürkümün üzerinde gülümsediğini

hissettim. "Şu pislikleri parçalayalım."

Otuz Dokuz

DRYM VE BEN, evimizin inşa edileceği açıklıkta uyuduk. Onunla çevrili, göğsüne sıkıca sarılmış, sıcak ve güvende, tehlikenin geçtiğini düşünmek kolaydı. Kapıdan ortak salona girerken gülümsedim.

Masaya yarı yolda, tökezleyerek durdum. Altı 'dişli' uzak köşede gevşek bir daire oluşturmuş, kasları gerginlikten kaskatı kesilmişti. Roul ortada durmuş, gözleri kapalı, elleri sıkı yumruklar halindeydi.

Diğerleri alçak sesle mırıldanıyordu. Ne dediklerini duyamıyordum ama sakinleştirmeye ve yatıştırmaya çalıştıkları belliydi.

Drym bana bakınca merakla başımı eğdim.

O başını salladı ve burnunu bana doğru çevirerek, sözsüz bir şekilde gitmemi işaret etti.

Roul gözlerini açıp başını geriye eğip kükreyene kadar tereddüt ettim. O sesin içindeki acı ve öfke beni geri çekilmeye zorladı. Ona Isabelle'den bahsetmişlerdi. Mantıklı olan tek şey buydu. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim, ama olan olmuştu.

Beni görmek ona daha fazla acı verebilirdi, bu yüzden gittim. Kalbim onun için parçalandı. Isabelle'in neden öyle davrandığını anlıyordum, ama onun terk edildiğini hissetmemesi zor olacaktı.

Kısa bir süre sonra Drym dışarı çıktı ve şekil değiştirenlerin bize bıraktığı SUV'nin yanına geldi.

"O sisin içinde
kayboldu." "Sis mi?"

Drym başka yere baktı ve kulakları düştü. "Duyguların yoğun olduğu veya stresli zamanlarda, sis dediğimiz bir duruma gireriz. Odak noktamız tek bir noktaya daralır

tek bir hedefe odaklanırsınız. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak. Başka hiçbir şey algılanmaz."

İçini çekti. "Bu bizi öngörülemez, kontrol edilemez ve çevremizdeki herkes için tehlikeli hale getirir."

"Bu sis içinde ne kadar kalacak?"

"Emin değilim, ama bir süre burada kalmamanı tercih ederim."

Başımı salladım. "Tamam, şehre gideceğim. Zaten almam gereken bir paket var."

Arabaya doğru eğildi ve bana sarıldı. Yüzümü boynundaki kürküne gömdüm ve derin bir nefes aldım.

"Dikkatli ol, Kendal."

"Olacağım."

Titreyerek nefes verdi ve arabaya geri döndü.

Damruck'a giden yol, çam ağaçları ve ekilmek için bekleyen taze sürülmüş tarlaların arasından kıvrılarak ilerliyordu. Haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissederek, son pop şarkılarını avazım çıktığı kadar söyledim.

Drym sağ salım dönmüştü. Aramızdaki bağı yumuşak ışığı benimle birlikte dans ediyor gibiydi. Yerel bir kahve dükkanının bulunduğu bir alışveriş merkezine girdim ve kendime bir latte ve lezzetli bir çikolatalı kruvasan aldım.

Bir sonraki durağım postaneydi. Dairemden taşındığımda, wyrfang yerleşkesinde henüz posta kutusu olmadığı için bir kutu açmışım. Paket bildirisini görünce heyecanlandım ve çalışanlardan aldığım deli bir kötü adam gibi sııttım.

Paketi açtım ve arabaya geri döndüğümde çılgılık attım. Arkadaşım beni büyük bir iyilik yapmıştı. Mükemmeldi. Onları kutuya geri koyup eve gitmeden önce son bir durağa uğramaya karar verdim.

Yirmi dört cupcake'in bulunduğu tepsiyi kolumun üzerinde dengeleyerek mağazadan çıktım ve çantamda anahtarları aradım. Bu şekerli lezzetin Roul'un dikkatini bir iki saniye olsun da olsa dağıtmasını umuyordum.

SUV'ye vardığımda, kekleri kaputun üzerine koydum ve kendime defalarca daha küçük bir çanta almam gerektiğini söyledim.

Üç adam beni çevreleyene kadar onları görmedim. Kaçmak için döndüm, ama biri kolunu belime doladı ve burnuma ve ağzıma bir bez bastırdı. Bir minibüs yanaştı, yan kapısı açıldı.

Adrenalin vücudumu sardı ve tüm gücümle mücadele ettim, ama pek bir işe yaramadı. Uzuvarım uyuşmuştu, düşüncelerim yavaşlamıştı ve gözlerim odaklanamıyordu.

Karanlığa gömülmeden önce, minibüsün kapısının kenarına çarpan bacağımanın keskin acısını hatırlıyorum.

Kırk

Bıçak bacağıma değdiğinde nefesimi tuttum. Bacağımlı kontrol etmek için eğildim ama orada hiçbir şey yoktu.

Kendal.

Dışarı fırladım ama ortak evin önündeki açıklık boştu. Bağlarımız uzakta parıldıyordu ama dört ayak üstüne kalkamadan Kragen'in eli kolumu sardı.

"Ne oldu?"

Onun elinden kurtuldum. "Kendal'a bir şey oldu."

Dört ayak üstüne çöküp, beni eşime götürecek titreyen ışıkları takip ederek koşarken, kardeşlerimin bana bağırışlarını duyabiliyordum.

Kırk Bir

Gözlerimi açtım ve nerede olduğumu ve ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafa baktım. Beni kaçırmışlardı. Yine. Minibüse itildiğim anın hatırası bir anda geri geldi ve panik içinde oturdum.

Hemen pişman oldum. Kafam, bütün gece içki fabrikasında içmişim gibi dönüyordu. İnleyerek kanepeye geri düştüm.

Bir kapının açılıp kapanmasını, ardından birinin yanıma otururken sandalyenin gıcırdamasını duydum.

"Önüne su koydum. Yavaş hareket et. Seni taşımak için sakinleştirici vermişler ama dozunu biraz fazla kaçırmışlar."

"Nerede? Kim?" Beynim tatile çıkmıştı ve ağzım pamuk yemiş gibi hissediyordum.

Sandalye yine gıcırdadı ve ben 500 kiloluk göz kapaklarımı kaldırdım. Bay Blue, namı diğer Robert Willis, ucuz bir katlanır sandalyeye taht gibi oturmuştu. Bacakları önüne uzatılmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş, kimliğini ele veren mavi kravatı göze çarpıyordu.

Başını bana doğru eğdi. "Tanışmıştık." İnce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, onu bir çizgi film karakterine benzetiyordu.

Burun kıvırdım. "Tabii. Ormanda kadın avlamaktan zevk alan adam."

Omuz silkti. "Geçmişteki birçok hobimden biri." Küçük odaya bakındı. "Nerede olduğu önemli değil. Sanırım burada uzun süre kalmayacağız."

Yavaşça ayağa kalktım ve yerden su şişesini aldım. Etrafıma bakınırken şişenin yarısını içtim. Oda eskiden bir ofis gibi görünüyordu. Uzun bir pencere

Bir kat aşağıda beton bir alan uzanıyordu. Bir zamanlar burası bir tür üretim tesisi olmalıydı, ama şimdi boş bir kabuktan ibaretti.

Birkaç yerinden yırtılmış, içi dışarı çıkmış ve mobilyalardan işlevini çoktan yitirmiş bir kanepeye oturdum. Odada başka hiçbir şey yoktu.

Kollarım su şişesini uzun süre tutamayacak kadar ağırdı ve onları kucağıma bıraktım. "Ee, Robert, şimdi ne olacak?" Adını vurgulayarak söyledim. Kim olduğunu bildiğimi bilmesini istedim. Muhtemelen kendi ölüm fermanımı imzalıyordum, ama o anda o kadar kızgındım ki umurumda değildi.

Eğer şaşırdıysa, belli etmedi. Drym haklıydı. Bu adam hiç korkmadı.

"Şimdi, seni kurtarmaya gelecek olan asi ekibimi bekleyeceğiz." Benim şaşkınlığıma gülerek, "O gece kaçtığında ne kadar şaşırdığımı hayal et. Köpekler izini kaybettiğinde,

"Çalışanlarım, büyük bir yatırımı geri almanın anahtarının, avımdan kaçan kadın olduğunu söylediğinde ne kadar şaşırdığımı bir düşün. O gece nasıl kaybolduğun şimdi anlaşılıyor. Köpekler izini kaybettiğinde, eski bir kuyuya ya da başka bir tehlikeye düştüğünü düşündük. Sonra da dairenize geldiniz.

"Tabii ki peşine adam göndermek zorunda kaldık. Küçük hobimizin ortaya çıkması hoş olmazdı. Ama onlardan da kaçtın. İz bırakmadan ortadan kaybolduklarında anlamalıydım."

Başını salladı ve daha önce fark edemediği için kendini azarlayan bir şekilde *tsk tsk* yaptı.

"A-546, elimizdeyken tek kelime etmedi. Bunu biliyor muydun?"

Sessiz kaldım.

"Diğerlerinin yerini söylemeyeceğini biliyordum ve bu projeyi karlı hale getirmek için tek bir denek yetmez. Tüm ekibi istiyorum."

Saatine baktı. Yüksek teknolojlili saatlerden biriydi, kare şeklindeki ekranında saatten çok daha fazlası görünüyordu.

Beynim sonunda onun söylediklerini anladı. Ben yemdim. Bu bir tuzaktı. Drym'i tanırıyorsa, bu tuzak işe yarayacaktı.

Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım.

Robert saatine tekrar baktı. "O baygınken bir izleme cihazı yerleştirmek kolaydı. Ama şekil değiştirenin kaçış planının o kadar kolay olmadığını göstermek zor oldu." İçini çekti. "Saklandıkları yerin bu kadar güvenli olmasını beklemiyorduk."

Sessiz kaldım. Kötü adam konuşmasına dalmışken onu bölmek istemedim.

"İkinci kez parmaklarımızın arasından kayıp gittikten sonra, seni bırakmaya karar verdim."

Ben burun kıvırdım.

"Sana söz veriyorum, Kendal. Seni bu işe karıştırmadan wyrfangları geri almak için her yolu denedik, ama bu en iyi seçeneğimizdi."

"Sizi öldürecekler."

İnce dudakları yine o şeytani sırıtışla açıldı.

"Sen onların işbirliğini sağlamak için bir teşvik unsuru olduğun sürece olmaz."

Saatine baktı ve ayağa kalktı. "Suyunu iç. Yakında gelecekler ve onlara iyi davranmanın sana iyi bakılacağı anlamına geldiğini göstermem gerekiyor."

Kötü davranmanın bana kötü muameleyle sonuçlanacağı iması havada asılı kaldı.

"Anladığımı görüyorum. İyi." Kapı arkasından kapandı.

Düşün Kendal, düşün. Onları uyarmak için bir yol olmalı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve gözlerim bacağımdaki kanlı çiziklere takıldı. Kollarımı uyluklarımın üzerine koydum ve derin bir nefes aldım. Sonra derime bir kelime kazıdım, tekrar tekrar, ve onun anlamasını umarak.

Kırk iki

Deponun etrafındaki ağaçların hemen içinde kayarak durdum. Akıllı davranmalıydım. Kendal'ı kurtarıırken ona zarar vermemeliydim.

Bina karanlıktı. Etrafındaki otopark, toprağın hava ile buluştuğu küçük boşluklarda hayatta kalmaya çalışan yabani otlardan dolayı çatlamıştı.

Bana bakan tarafta küçük bir kapı vardı. Küçük penceresinin camı kırılmıştı, ama camların arasındaki tel, son cam parçalarını hala tutuyordu.

Kardeşlerim arkamda durmak için kayarken sağ kulağımı geriye çevirdim. Bir sıra halinde dağıldılar, Kragen sağımda, Roul solumda. Başımı önce sola çevirdim, ama Roul'un dikkati depodan hiç ayrılmadı.

Kragen başını salladı. "Bu bir tuzak, Drym."

"Biliyorum." Son birkaç dakikadır, "tuzak" kelimesi ön kolumun derisini çiziyordu. Tatlı, güzel eşim beni uyarıyordu.

"Dönüşenleri çağırmalıyız."

Başımı fiili liderimize çevirdim. "Onlara ihtiyacımız yok."

O başını salladı. "Hayır, ama onların varlığı Willis'in planını iki kez düşünmesine neden olabilir.

"Bull'un dediği gibi, iki tane hapisten çıkış kartı varken olmaz."

"İçeride bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

Boğazımdan düşük bir sesle homurdandım. "Arkadaşım bizi bekliyor." Çömelerek oturdum. "Ama plan yapmadan bu işe girişemeyiz."

Kragen derin bir nefes aldı. "İstihbarata ihtiyacımız var. İçerideki gücün büyüklüğünü ve konumunu bilmeliyiz."

Burnumu eğdim. "Zeus'a ihtiyacımız var."

Roul'un ağır eli omzuma indi. "Yoldalar. Cavi ve Quin, yolda onları bekleyin."

Pençelerinin uçları bana batarak dikkatimi çekti. "Onun incindiğini hissedersen, beklemeyeceğiz."

İçimde her şey kükrüyordu ama başımı salladım. Eşim birkaç yüz metre uzaktaydı. Vücudumun hiçbir parçası beklemek istemiyordu.

Kırk Üç

BAŞIM KANEPE YASTIKLARINA DÜŞTÜ. Suyu bitirdikten sonra tekrar uzandım. Oda hala dönüyordu, ama yavaşlamıştı. Mesajımın ulaştığına inanmak zorundaydım. Hiçbir gürültü duymuyordum ve depo zemini ilk gördüğüm gibi boştu.

Bağlarımız sıkı sıkıya birbirine kenetlenmişti. Drym yakındaydı, ama bekliyordu. 'Dişler' bunun için yetiştirilmiş, bunun için büyütülmüştü. Ne yaptıklarını bildiklerine güveniyordum.

Yüksek bir kapı çalma sesi binada yankılandı. Dünya durmuş ve nefesini tutmuş gibiydi.

Robert'ın kapımın dışında olduğunu duydum ve aceleyle kulağımı metale dayadım.

"Tabii ki açacaksın, aptal. Durumu anladılar ve teslim olduklarını varsayabiliriz."

Varsayımlarla ilgili atasözü aklıma gelince gülmek için yanağımı ısırdım.

Gözetleme penceresine geri döndüm ve karanlıkta iki siluetun benim altımdaki bir noktaya doğru hareket ettiğini gördüm. Pencere büyük, yukarıdan aşağıya açılan bir kapıya bakıyordu, bu yüzden geçit kapısının bu ofisin altında olduğunu tahmin ettim.

Birkaç saniye boyunca her şey sessizdi.

Sonra tüm alan, zeminin bir ucundan diğer ucuna geniş bir alev nehri gibi yayılan alevlerle aydınlandı. Ofisin kapısı açıldı ve Robert içeri koştu, bu yüzden alev makinesini nereden bulduklarını merak edecek vaktim olmadı.

Her yönden çığlıklar duyuluyordu, sesler metal duvarlardan yankılanıyordu.

Robert odanın diğ er ucuna koşarak beni önüne çekti ve bir koluyla göğsüne sıkıca tuttu.

Ona bu kadar yakın olmak beni neredeyse  ğ rtecekti. Drym'in sert kasları ve yumuşak kürkünün yerine, marshmallow'a batmış gibi hissettim. Silah namlusunun soğuk çeliğini şakağıma bastırđıđını hissedene kadar onu itmeye çalıştım.

"Gerekirse seni öldürürüm, kıpırdama." "Korkak," diye tısladım.

"Ben gerçekçi terimini tercih ederim. Ne yarattığımı biliyorum ve buraya kadar gelirlerse onlara karşı kazanma şansım yok."

Arkamdaki adam sakın görünüyordu, ama silahı titriyordu. Korkması akıllıcaydı.

Turuncu bir ışık odayı aydınlattı ve keşke zemini g rebilseydim. Robert beni odanın uzak köşesinde tutuyordu, bu yüzden tek görebildiğim alevlerin parıltısı ve tavanın altında kalın bir tabaka halinde yayılan dumanlardı.

Beş dakika mı otuz dakika mı geçti bilmiyorum, ama kısa süre sonra tüm gürültü kesildi ve tüm mekan ürkütücü bir sessizliğ  büründü. Gözlerimi sıkıca kapattım ve Drym ve kardeşlerinin iyi olmaları için dua ettim.

Kapı açıldığında irkildim. Baştan aşağı taktik giysiler giymiş, silahını yanında tutan bir adam ortaya  ıktı. Robert'ın arkamda gevşediğini hissettim, ta ki adam tahta gibi  ne düşene ve kapı arkasında çarparak kapanana kadar. Loş ışıkta bile sırtının omurgası boyunca yırtıldığını görebiliyordum.

Silah kafama dayandı ve ben irkildim. Robert bizi yana doğru pencereye sürükledi ve ikimiz de dışarı baktık.

Yer cesetlerle doluydu. Hiçbiri iri ve k rkl  değildi.

O gerginleşirken ben rahatladım. Daha önce hiç çekinmemişti ama şimdi çekiniyordu. Beni kapıya doğru çevirdi ve ikimiz de beş pen enin ucunun ince metali delip geçmesini izledik. Kapı gıcırdayarak geriye doğru çekildi ve yana kaydı. Roul içeri girdi.

Gülümsedim ve ona elimi salladım.

"Kendal. Yaralanmadın mı?"

" yleyim."

"Bacağın?"

"Beni minibüse iterken çizildi.  nemli bir şey değil." Roul'un gözleri müdüre döndü. "Yine de yaralanmışsın."

Silah şakağıma bastırıldı.

"Sen ve diğerleri hemen geri çekilmezseniz, onu çok daha kötü yaralayacağım."

Roul tüm heybetiyle ayağı kalktı ve kollarını kavuşturdu. Cevap vermedi.

"Duydun mu? Senin pek zeki biri olmadığını biliyorum, ama bu durumun senin için kazanılması imkansız olduğunu sen de anlamalısın."

Dudakları hırçın bir şekilde geri çekildi. "Bizi yaratacak kadar kibirliydin. Senin gibi biri, bizim kazanamayacağımız bir durum olmadığını en iyi bilen kişi olmalısın." "Onu öldüreceğim!"

Bizi bir adım öne itti ve gözümü kırpmadan silah yere düştü. Hiç vakit kaybetmeden Roul'un açık kollarına koştum. Beni yakaladı ve arkasına itti, ama ben onun iri vücudunun arkasından bakıp sııttım.

Robert'ın beni görebilmesi için yana çekildim. "Sizi öldüreceklerini söylemişim."

Omuzu neredeyse vücudundan ayrılmıştı, silahı yerde işe yaramaz halde yatıyordu. Arkasında, elini yönetmenin boğazına dolamış Drym duruyordu. Hiç yukarı bakmadığım için kendimi aptal hissettim. Ofisin tavanı alt kata açılmıştı.

"Sadece beni ve adamlarımı öldürdüler. Bu, hepinizin bildiğinden çok daha büyük bir olay."

Robert'ın kulağına alçak bir sesle Drym, "Bize zaman ver," dedi.

Sonra pençesinin ucunu adamın boğazına dayadı ve adam yere düşerken üzerinden atladı. Kendimi ona attım, o da beni yakaladı, kocaman kollarıyla sarıp sıkıca tuttu.

"Gerçekten zarar görmedin mi?"

Onun kollarının arasında güldüm. "Bana zarar verselerdi bilirdin."

"Bilge bir kadın bir keresinde bana, böyle zamanların mantıkla halledilemeyeceğini söylemişti."

Elimi onun burnuna doladım ve burnunun ucunu öptüm. "Gerçekten zeki bir kadındı."

Beni kollarına alıp, deponun zeminine inen çürük merdivenlerden aşağı taşıdı. Dışarı çıktığında ışığa gözlerimi kırptım, ama diğer dört wyrfang ve beş Süper İnsan Güvenlik üyesi, ellerini başlarının arkasına koymuş diz çökmüş bir grup paralı askerin etrafında duruyorlardı.

Drym de onlara katıldı. Beni yere indirmedi ve ben de itiraz etmedim. Bana kalırsa, beni sonsuza kadar tutabilirdi. Ya da en azından

işemem gerekene kadar.

"Onlara ne olacak?" Sorumu kimseye özel olarak yöneltmedim, ama cevap Zeus'tan geldi.

"Konsey karar verecek."

Omuzlarını silkti, sanki umurunda değilmiş gibi, ve ben de umurumda olmadığını fark ettim. Drym ve diğerlerini hapsedmeye yardım etmişlerdi, bu yüzden diğerleri kadar suçluydular.

"Sanırım alev makinesini getirenler sizsiniz?"

Şekil değiştirenler şaşkın göründüler, sonra Wasp kahkahalara boğuldu. Zeus bile güldü.

"Ne komik?"

Zeus başını salladı. "Bizim alev makinemiz yok."

Kırk Dört

Kendal'a açıklamak istemiyor gibiydiler, ben de açıkladım. "Bir ejderha getirdiler."

Kafası pazıma yaslandı ve yüzünü buruşturmadan önce gökyüzünü taradı. "Lanet olası bir ejderhayı kaçırdığımı inanamıyorum."

Herkes güldü. İçgüdüsel olarak ben de gökyüzünü taradım, ama kapıyı kırdıktan sonra o pürüzsüz siyah doğaüstü yaratığın gittiğini biliyordum. Yükleme kapısından geçseydik bile içeri sığamazdı.

Diğerlerini beklemeden, ormana geri dönüp şekil değiştirenlerin araçlarını bıraktıkları yere gittim. Kardeşlerim hayatta kalan adamları yakalamaya yardım ederdi.

Onu SUV'nin arkasına nazıkçe yatırdım ve ellerimle bacaklarını okşadım. Bacağındaki sıyrık kötü görünüyordu, ama bana iyi olduğunu söyledi. Eve vardığımızda yine de Quin'e baktırırdım.

Elini yüzüme koydu ve gülümsedi. "Ben iyiyim Drym. Beni almaya geleceğini biliyordum ama mesajımı almayacağından çok korktum."

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyorduk, ama kolumdaki çizikler beni düşünmeden ve mantıksızca içeri dalmamı engelledi." Onun dokunuşuna yaslandım. "Sis perdesini kaldırdın."

Ellerini boynumdan göğsüme doğru kaydırды. "Ve şimdi her şey bitti."

Kulaklarım kafatasıma yapıştı. "Hayır. Bizi yaratan bilim adamı hala yaşıyor. Onun emrindeki diğerleri de öyle. Willis askeri ve siyasi lider olabilir, ama bizi yaratan araştırma hala dışarıda bir yerde."

Gülümsemesi kayboldu ve bunu ben yaptığım için kalbim parçalandı.

"Ama bunlar başka günün sorunları."

Yüzümün yanlarından ellerini gezdirip alnıma kadar çıkardı, kulaklarımı avuçlayarak nazıkçe öne doğru çekti. "Hadi eve gidelim. Sana bir sürprizim var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olamaz, cupcakeler!"

Omzumun üzerinden bir şey aradı.

"Dükkana geri dönüp benim sürdüğüm arabayı almamız gerekiyor."

Bana söylemediğini anlamam bir dakika sürdü. Diğerleri gelmişti, en azından bazıları. Behemoth adındaki şekil değiştiren adamı görebilmek için döndüm. Kendal'a homurdandı ama konuşmadı.

Ghost onun arkasından çıktı ve derin bir reverans yaptı. "Sizi memnuniyetle götürürüm. Arkadaşımı takmayın. Sadece eşinin yanındayken konuşur."

Büyük ayı şekil değiştiren adam kurtun koluna yumruk attı. Diğer adam kolunu ovuşturdu ama gülümsemesi bozulmadı.

"Diğerleri hâlâ işlerini bitiriyor, ama biz bunu alıp seni kasabaya götürebiliriz." Ghost, Kendal'ı bindirdiğim araca eliyle işaret etti.

Ayı şekil değiştiren homurdandı. "Kal."

"Tamam. Sen burada kal ve diğerlerini geri götürmeye yardım et."

Araba kullanmak bizim yapabileceğimiz bir şey değildi. Bu büyük araçların arkasında rahat oturmak bile zordu, ama bacaklarımız araba kullanmak için tasarlanmamıştı. Ve kasabanın kenarındaki bu depoya koşarak geldiğimde de gördüğünüz gibi, bacaklarımıza pek ihtiyacımız yoktu. Dört ayak üzerinde de aynı hızdaydık ve yollara mahkum olmak yerine ormanda manevra yapabiliydik.

Kendal geri geri giderken ben de yanına oturdum. Adrenalinin etkisini kaybetmesiyle burnumu saçlarına gömdüm ve nefes aldım. Onu kucağıma çektim ve o da kollarını boynuma doladı. Onu bu kadar yakına çekebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bana gibi bir canavara bağlı kalmayı hak etmiyordu. Hayatının her anını elimden gelen en iyi şekilde geçireceğime yemin ettim. Kendimi güvende hissetmem, her an benden koparılabileceği hissini azalması zaman alacaktı. Akli başına gelip beni terk edebileceği hissi.

O hissini asla kaybolmayacağını biliyordum.

"Seni seviyorum." Sözlerim, göğsümdeki yanan hissi tarif etmeye yetmiyordu.

"Ben de seni seviyorum." Aniden geriye yaslandı ve göğsümü ve kollarımı inceledi, kaşlarının arasında sevimli bir kırılganlık belirdi.

"Ne oldu?" "Temizsin."

Başımı yana eğdim. "Ne?"

"Kan ve kanla kaplı değilsin."

Kıkırdandım. "Seni kucaklamak için sabredemeyeceğimi biliyordum. Yakınlarda göl olmadığı için kardeşlerimi atlatıp senin tutulduğun yere gitmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Yüzünü göğsüme gömdü. "Akıllı canavar."

Ghost mağazanın otoparkına girdi ve Kendal'ın kullandığı SUV'nin yanına park etti. Pencereden dışarı baktı.

"Hala burada olduğuna inanamıyorum. Anahtarların olduğu çantamı düşürdüm. Birinin çalmış olacağını düşünmüştüm."

Ghost koltuğunda dönüp bize baktı. "Mağazadaki biri seni kaçırıldığını görmüş. 911'i aramışlar, onlar da arabanın kayıtları Supe Sec'e geldiğinde bizi aradılar. River karakola gidip her şeyi halletti." Arkalarına yaslanıp Kendal'a bir anahtar uzattı. "Yedek anahtarı da getirdim."

Ghost diğer SUV'nin yolcu tarafına park etti, böylece Kendal kapıyı açtıktan sonra bir arabadan diğerine kolayca geçebildim. Kapıyı arkamdan kapattı ve Ghost hızla uzaklaşmadan önce ona teşekkür ettiğini duydum.

Direksiyona geçtiğinde arka koltuğa uzandı ve küçük bir kutu ile geri geldi.

"Bunlar senin için."

Ben dikkatlice kapağı açarken, o heyecandan titriyordu. İçinden düzinelerce... bir şeyin olduğu plastik bir torba çıkardım.

"Bunlar ne?" Onun duygularını incitmek istemedim, ama elime aldığım şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Torba elimden aldı ve içindekileri çıkardı. Sonra elimi tuttu ve parmağımın tırnağına taktı. Onu ve sonra tekrar ona baktım. Gözlerini bana çevirdi ve tırnağımı yanağının kenarına sürükledi.

Onun tenini yırtmadan çekmeye çalıştım ama çok hızlıydı.

"Sen... incinmedin."

"Hayır!" Çantayı bana salladı. "Bunlar silikon pençe kılıfları. Bir arkadaşım senin için yaptı." Uzağa baktı, sonra tekrar bana odaklandı. "İsteyenler için diğerlerine de yapabilir. Bunlar sadece siyah, ama her renkte yapabileceğini söyledi."

Gökuşuğı. Kalıcı değiller, ama pençelerinin uçlarını köreltiyorlar, böylece bana zarar veremiyorsun. Yani, yine de dikkatli olmalısın, çünkü pençelerin hemen her şeyi parçalayabilir, ama eskisi kadar dikkatli olmana gerek kalmayacak.

Ağzım açık kaldı. "Sana korkmadan dokunabilir miyim?" O başını salladı.

Ellerimi ona uzattım. "Gerisini de tak."

Bana güldü, ama pençelerimin her birini kaplamaya başladı ve yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

Kırk Beş

TOPLUM KONSEYİ BİNASI şehir merkezinin hemen dışında duruyordu. Daha büyük bir şehir yerine Damruck'ta toplanmalarına şaşırdım, ama Zeus, Damruck'un doğaüstü varlıkları çeken bir ley hattı üzerinde yer aldığını, bu yüzden konseyin burada toplanmasının mantıklı olduğunu açıkladı.

Dünyanın dört bir yanındaki sihir nehirlerinin üzerinde bulunan benzer binalarda toplanıyorlardı.

Üç katlı, sıradan gri beton bloklardan oluşan binada pencereler çok azdı. Zeus kiralık minibüsü yer altı otoparkına sürdü.

Drym arkadan bana yardım etti ve diğer 'dişliler' ölümcül bir hassasiyetle dışarı çıktı. Hareketleri, duruşları, çevrelerindeki her santimetreyi tarayan farkındalıkları beni yine etkiledi. Onları oldukları şey olarak tanımlıyordu. Öldürme konusunda uzmanlaşmış canavarlar.

Ve yine de, onların arasında, hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum.

Zeus, konsey odasına doğru yol gösterdi. Geniş alan, tüm üst katı kaplıyordu. Ortada, dokulu yüzeyi tavandaki ışıkları yansıtan, kalın, yuvarlak bir masa duruyordu.

Odadaki tek kişi, pantolon takım giymiş bir kadın, ilk şokunu atlatıp öne çıktı ve elini bana uzattı. Kendini tanıtırken elini sıktım.

"Merhaba, ben Corantine Bellanger. İnsan temsilcisiyim."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Merhaba Corantine. Ben Kendal McPherson, bunlar da wyrfanglar." Her birini işaret ettim. "Drym, Kragen, Roul, Thurl, Quin ve Cavi."

Drym'in elini sıkmak için uzandı ama ben kolunu tutarak onu durdurdum. "Pençeleri elmas gibi ve jilet kadar keskindir. Sıkmasan iyi olur."

"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla başını salladı. "Haklısınız. Özür dilerim, lütfen bana Cora deyin."

Kragen'in derin sesi arkamda gürledi. "Diğerleri nerede?"

"Hazır olur olmaz onlar için portallar açacağım. Wyrfangları şaşırtmak istemedik," diye gülerek, "ama şimdi anlıyorum ki kendimiz için endişelenmeliydik. Hepiniz çok etkileyicisiniz."

Drym'e gülümsedim. "Öyleler, değil mi?"

Kafasını eğdi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Onları şimdi getireceğim. Oturmak ister misiniz?"

Masadaki sandalyeleri işaret etti. Süper İnsan Güvenliği'ndekilerden farklı olarak, bunlar tek parça sandalyelerdi, sırt kısmı ile oturma kısmı arasında boşluk yoktu.

Kafamı salladım. "Otururum ama bu sandalyeler kuyruklarına sığmaz."

Gözleri rahatsız edici koltuğa kaydı ve kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Bunu düşünmeliydik."

Kragen tekrar konuştu. "Biz ayakta durmayı tercih ederiz."

Cora başını salladı, ama yine de bu dikkatsizlikten dolayı üzgün görünüyordu. Onu sevdim. Derin güney aksanı tanıdık ve gülümsemesi çabuktu. 'Dişlerin' oturamamasına gerçekten üzülmüş gibi görünmesi beni ikna etti. Konforuna bu kadar önem veren biri benim için sorun değildi.

O, bilmediğim bir dilde konuşurken avuçlarını odanın uzun yan duvarına doğru tuttu. Uzunluk boyunca eşit aralıklarla altı parlak mavi daire belirdi. Daireler genişleyip uzayarak tavandan yere kadar uzanan oval şekillere dönüştü. Dönen kenarlarından beyaz kıvılcımlar sıçradı.

Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Bireyler tek tek portallardan geçtiler. Her biri odayı taradı ve Drym ile kardeşlerini görünce durdular. İlk şaşkınlıklarından kurtulduktan sonra masaya doğru ilerlediler.

Geçitler arkalarında kayboldu ve Cora parlayan ellerini masaya doğru çevirdi. Masa, istiridye gibi uzayıp açıldı, yuvarlaktan yarım daireye dönüştü ve sandalyeler diğer tarafta sıralandı.

Konseyl üyeleri yerlerine oturdular ve bize döndüler. Arkamda 'dişlerin' yayıldığını hissettim. Gerginliklerini hissedebiliyordum. Yuvarlak masanın altına düzgünce yerleştirilmiş sandalyem, şimdi odanın ortasında duruyordu.

Biraz açıkta kalmış gibi hissettim. Hepsi bize bakışları, sanki bir sorguya çekiliyormuşuz gibi hissettirdi.

Cora sessizliği bozdu. "Sayın konsey üyeleri, size wyrfangları tanıtayım.

Sıranın bir ucundan başlayarak diğer ucuna doğru ilerledi.

"Kragen, Roul, Thurl, Drym, Quin ve Cavi."

Drym, ben oturduğumda arkamda durabilsin diye yer değiştirmişlerdi, ama Cora hepsinin adını ve kim olduğunu hatırlamıştı, bu beni çok etkiledi.

Cora dönüp konseye baktı. "Toplum, bu konseyde ejderha temsilcisi Ikram tarafından temsil edilmektedir..."

Masanın ortasında oturan iri adam başını eğdi. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Arkamda Drym'in kıkırdandığını duydum ve ejderhayı göremeyeceğim için surat astığımı tahmin ettiğini anladım. Yine.

Solumuzun en ucunu işaret etti. "Tyree Greene, şekil değiştirenlerin temsilcisi..."

Cora, elini yanındaki kadına doğru kaydırmadan önce, yakışıklı esmer adam başını salladı.

"Khuc, ölümsüzlerin temsilcisi," Cora diğerlerini tanıtarak elini sıraya doğru kaydırды. "Cesetrios, kriptidlerin temsilcisi, Osharus, deniz kızlarının temsilcisi ve Nindrol Zinvaris, perilerin temsilcisi."

Gözlerim masanın sonundaki zayıf adama dikildi. Geriye taranmış, simsiyah saçları sivri kulaklarının uçlarını ortaya çıkarmıştı. Arkamda 'dişler' hırıltıyla patladı ve fae'nin dudaklarının köşelerinin yukarı kıvrıldığını gördüm.

Onlar onun kalbini göğsünden söküp çıkardığında bu kadar eğlenceli gelmeyecekti. Willis'in deneylerini onaylayan fae'ye bakarken, İkram konuştu.

Geniş göğüslü ve şık bir takım elbise giymiş, güçlü bir şirketin CEO'su olduğunu düşünebilirdiniz. Ta ki sesi keskin çakıl taşları gibi üzerime yağana kadar. Fikrimi değiştirdim. Üst düzey yönetici değil, mafya babası gibiydi.

"Bu kadın kim?"

Drym'in ağır eli omzuma indi.

"Eşim."

Ses tonu, tartışmanın bittiğini açıkça belli ediyordu.

Kırk Altı

KENDAL'IN ÜZERİNE ATLAYIP ONU SAVUNMAK İÇİN KASLARIMI GERDİM, ama ejderha sadece çenesini eğdi ve bakışlarını Kragen'e çevirdi.

"Senin gibi yaratıklar hakkında hiçbir kaydımız yok. Lütfen bize nasıl ortaya çıktığını anlat."

Zeus, konseye bizim nasıl yaratıldığımızı zaten anlatmıştı, ama ben de bunu bizden duymak istiyorum.

Kragen başını salladı ve sıranın sonundaki yerinden yanıma geçti. Roul ve Thurl ona yer açmak için kenara çekildi.

"Robert Willis adında bir adam, bilim adamlarının kurt adam ve ejderha DNA'sından bizi yarattığı bir laboratuvarı yönetiyordu."

"Ne amaçla?"

Bu soru deniz adamlarının temsilcisinden geldi.

"Ölüm."

Roul'un sesi odada yankılandı, ama sessizlik uzun sürmedi. Konsey üyeleri birbirleriyle fısıldaşmaya başladı. Tek şaşırmayan fae'ydi. Diğer temsilcilere eğilmedi. Hala dudaklarında küstah bir gülümsemeyle bize bakıyordu.

Kendal'ı korumak için orada olmasaydı, onu çoktan öldürmüştüm.

Kragen, Roul'un cevabını ayrıntılı olarak açıkladı. "İnsanlar bizi seçkin bir savaş gücü olarak görüyorlardı. İnsan askerlerin yapamayacağı görevleri bize yaptırmak niyetindeydiler."

Gözümün ucuyla, onun bakışlarının masanın sağ ucuna kaydığını gördüm.

"Konseyin aklında başka bir amaç vardı."

Tüm gözler bize çevrildi. Ikram ayağa kalktı. "Ne diyorsun? Bu laboratuvarıdan haberimiz yoktu. Genetik mühendisliğini onaylamıyoruz."

"Çoğunuz belki bilmiyordunuz, ama en azından biriniz neler olduğunu biliyordu. Sadece bizim yaratıldığımızı, eğitildiğimizi, esir tutulduğumuzu ve işkence gördüğümüzü bilmekle kalmadınız, bunu onayladınız ve teşvik ettiniz."

Ejderhanın gözleri kısıldı. "Bunun kanıtı var mı?"

"Evet."

"Bu suçla kimi suçluyorsunuz?" Ikram masaya eğildi, avuç içlerini masaya dayadı, öfkesi belliydi.

"Nindrol Zinvaris."

Konsej üyeleri bir ağızdan başlarını fae'ye çevirdi. Yüzündeki sırıtış hiç kaybolmadı.

"Bu doğru mu?"

Ikram'ın takım elbisesinin altında kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Boynunun derisinin altından kırmızı pullar çıkıp kayboldu.

Fae, ejderhaya döndü. "Evet. Willis'in ne yaptığını biliyordum." Deniz adamı masadan uzaklaşarak kendini mesafeye attı.

Nindrol yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle. "Bu

Topluma aykırı!"

Ejderhanın kükremesi beni irkiltti. Kragen'in net sesi boşluğu doldurdu.

"Biz, tüm Topluma karşı değil, belirli bir türe karşı olmak için yaratıldık."

Fey'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözlerimiz Ikram'ın kollarıyla buluştuğunda rengi biraz daha soldu.

Ejderha yavaşça başını Nindrol'a çevirdi, derisinin altındaki pullar kayalara çarpan dalgalar gibi çınladı. Fa, ayağa kalkarken sandalyesi yerde kaydı.

"İnsanlar, daha karmaşık askeri sorunlarına doğüstü bir çözüm aradılar. Ben de sadece bu amaçla deneylerine izin verdim!"

Ikram'ın boynundaki kırmızı parıltı devam etti. Nindrol'dan gözlerini ayırmadan bize sordu: "Bu suçlamaların kanıtı da var mı?"

Kragen öne çıktı. "Biz kanıtız."

Ejderha başını salladı, ama Kragen'in sonraki sözleri onu durdurdu.

"Tüylerimiz kalındır ve bizi sıcaktan korur. Hızlı ve çevikiz, daha büyük rakipleri kolayca alt edebiliriz. Şekil değiştirenlerin iyileştirme yeteneklerine sahibiz."

. Ama ejderhalara karşı kullanmak için özel olarak tasarlanmış tek şeyimiz pençelerimizdir."

Kragen, masaya doğru yürüyen Roul'a başını salladı. O anda masanın yüzeyinin ejderha pullarıyla kaplı olduğunu fark ettim. Elini masanın uzunluğu boyunca hiç zorlanmadan sürükledi ve derin yaralar bıraktı.

Bir çatlama sesi duydum ve diğer beş konsey üyesi koltuklarından atlayarak odanın bizim tarafına koştu. Ejderha şekil değiştirirken masa yerinden kaydı, devasa vücudu giysilerini parçaladı ve kuyruğu arka duvara öfkeyle vurdu.

Sanki tüm bina onun öfkesiyle sallanıyordu. Fae'ye doğru ilerledi, Fae ise duvara yapışana kadar geri çekildi.

"Bunu yapabileceklerini bilmiyordum!"

Ejderhanın ağzı açıldı ve boğazındaki pullar parladı. "Nindrol Zinvaris, konsey üyeliğinden azledildin."

Kendal'ı kollarımın arasına aldım ve odanın en uzak köşesine çekildim. Ejderhanın ağzından bir ateş püskürdü. Dünkü ejderhanıkinden daha küçük, daha hedefli ve kontrollüydü.

Ateş ona çarptığında fae çığlık attı ve anında küle dönüştü.

Ikram insan formuna küçülürken, deniz adamı çıplak ayaklarıyla son alevleri söndürdü.

Cadı parmaklarını şıklattı ve göğsü inip kalkarken ve elleri sıkı yumruklar halinde duran ejderha için bir çift bol eşofman altı yarattı. Masayı dolaşarak altı kişinin etrafında dolaştı ve bakışları hepimizi taradı.

Kendal'ı arkama iterek onu bizden uzaklaştırdım. Hareketimizi fark edince aniden durdu ve yüzü düştü.

"Perilerin yaptıklarından pişman olduğumu söyleyemem, çünkü bu senin varlığından pişman olduğumu söylemek olur. Bu dünyaya bu şekilde geldiğin için üzgünüm. Hiçbir yaratık kafese kapatılıp bir başkasının kaprisine alet edilmeyi hak etmez.

Bunun için çok üzgünüm. Bundan böyle, wyrfanglar Toplum tarafından tanınan bir tür olacak ve diğer türlerle eşit hak ve ayrıcalıklara sahip olacak. Konseyde, şekil değiştirenler tarafından temsil edileceksiniz."

Derin bir nefes aldı ve ellerini salladı.

"Ejderhalar, Nindrol'un komplosunu ortaya çıkardığınız için size minnettar. Bu nedenle, size barınak sağlamak ve özgürlüklerinizi yaşamanız için ihtiyacınız olan her şeyi sunmaktan onur duyuyoruz."

"Takdiriniz için teşekkür ederiz. Zeus ve ekibi bize ihtiyacımız olan her şeyi sağlamada yardımcı oldu. Tek isteğimiz, bir

amaç."

Kragen omzunun üzerinden bize baktı ve biz de onaylayarak başımızı salladık.

Ikram da aynı hareketi taklit ederek, diğer konsey üyelerinin durduğu yere baktıktan sonra dikkatini tekrar bize çevirdi.

"Konsey, zaman zaman eşsiz becerilerinizi bizimle paylaşırsanız minnettar olacaktır. Zeus da zorlu vakalarda yardımınızı almak istediğini belirtti."

"Elbette."

Ejderha başını salladı. "Cora, Seelie perilerine açılan bir portal lütfen."

Mavi oval canlandı ve Ikram arkasına bakmadan içinden geçti.

Diğer konsey üyeleri vedalaştıktan kısa bir süre sonra ayrıldılar. Cora tereddüt ettikten sonra Kendal'a bir kart uzattı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi. "Ya da kahve içmek istersen."

İki kadın birbirlerine gülümsedi, sonra cadı kendi portalından kayboldu.

"Eh," dedi Kendal sessizliğe, "heyecanlıydı. Ve yorucuydu.

Hadi eve gidelim."

Quin, otoparka doğru yürürken güldü.

"Şikâyet etme, Kendal. Sonuçta bir ejderha gördün."

Kırk Yedi

Son orgazmımın artçı sarsıntıları hala vücudumda hissedilirken, nefes almaya çalışarak yatağa geri yığıldım. Drym yanımda yatıyordu, silikon kaplı pençeleri karnımın üzerinde yukarı aşağı geziyordu.

Konsej evlerimizin inşaatını hızlandırdı ve şimdi altı ev de koruma alanında dağınık bir şekilde duruyordu. Diğer 'dişliler' ziyaret edecek kadar yakındı, ama uzun zamandır özledikleri mahremiyetlerini yaşayabilecek kadar da uzaktaydı.

Hala ortak salonda yemek için bir araya geliyorduk, ancak burası artık yemek odasından çok savaş odasına benziyordu. Bir duvarı mantar panolar kaplıyordu, her birine olası laboratuvar yerlerini gösteren iğnelerle tutturulmuş çıktılar ve haritalar asılıydı.

Hareketli bir kuru silme tahtası komplo teorisi tarzı karalamalarla doluydu.

BioSynth'in hayatta olduğunu biliyorduk. Sadece şu anda hangi adı kullandıklarını ve nereye kaçtıklarını bilmiyorduk. Isabelle'den başka haber almamıştık.

Roul, haftalar geçtikçe daha da içine kapanmıştı.

Sık sık ona ulaşabilmenin bir yolu olmasını dilerdim. Onun ne kadar acı çektiğini bilseydi, geri döneceğinden emindim.

Ama bunlar yarının sorunlarıydı. Bu gece bize aitti.

Drym'in alçak sesi kulağımda yankılandı. "Son zamanlarda sana ne kadar güzel olduğunu söyledim mi?"

"En az otuz dakikadır."

"O zaman ihmalkarlık etmişim." Sönük pençesini yüzümün yanından aşağıya doğru gezdirdi. Kollarımda tüyler diken diken oldu.

Kapalı pençelerini göğsüme hafifçe vurdu.

"Hediyen için minnettarım."

"Ben daha çok takdir ediyorum." Örtüler sayesinde, beni parçalamaktan korkmadan elleriyle vücudumu keşfedebiliyordu. Bazen ona rehberlik etmek zorunda kalıyordum, ama çok dikkatli bir öğrenciydi.

Hediyem ona olduğundan çok bana fayda sağlamıştı. "Ben de aynı şekilde karşılık vermek istedim."

Yan tarafa döndüm ve başımı elime dayadım. "Bana hediye mi aldın?"

Kulakları seğirdi ve gergin olduğunu anladım. Arkasına bakmaya çalıştım ama bir şey görebilmek için onun üzerinden sürünmem gerekirdi.

"Evet, ama yarın gelmeyecekler." "Onlar mı?"

O başını salladı. "Diğer arkadaşlar ziyarete geliyor."

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki, ellerini kulaklarına kapattı. Kendimi kollarına attım ve o sırt üstü düşerken göğsünü öpücüklerle kapladım.

"Hediyeni beğendin mi?"

"Bayıldım! Değişkenleri gelmelerine nasıl ikna ettin?"

Drym yüzünü buruşturdu. "Onlar da onlarla birlikte geliyor. Sen özel olarak görüşebilmen için dışarıda bekleyeceğiz, ama hiçbirimiz uzaklaşmayacağız."

Vücudunda aşağı kayarak, hala sert olan penisini girişime yerleştirdim. "Sorun değil. Yakınımda olmanı seviyorum."

Onun üzerine çöktüm ve ikimiz de inledik. Bağımızın ışıkları etrafımızda dans edip titreşerek, bu canavara olan aşkımın derinliğini yansıtıyordu.

Gecenin geri kalanını bana ne kadar çok sevdiğini göstererek geçiren canavar.

Ertesi sabah, heyecandan başım dönerek, neredeyse koşarak ortak salona gittim. Beni durduran tek şey Drym'in eliydi.

Behemoth'u ve kapının önünde duran, daha önce sadece bir kez gördüğüm başka bir şekil değiştireni geçerek içeri girdim. Drym beni bıraktı ve kapı arkamdan kapanırken, yoğun bir utangaçlık beni sardı.

Önümdeki iki esmer kız gülümsedi ve ben de el salladım. "Merhaba!" Koşmaktan nefes nefese kalmıştım.

Biraz daha kısa olanı öne atıldı ve kollarıyla bana sarıldı. "Merhaba! Ben Virginia, bu Gaelynn, sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindik!"

Beni bıraktı ve Gaelynn'in başını salladığını gördüm. "Onu takma. S.M.C.'ye yeni bir üye katıldığı için çok heyecanlı."

"S.M.C. mi?"

Virginia güldü. "Toplum Arkadaşları Kulübü! Kulüp diyebilmek için üç kişiye ihtiyacımız vardı. Bizim sayımız çok fazla değil, biliyorsun. Biz yeni ortaya çıkan bir fenomen sayılırız."

"Ah, doğru ya. Değişkenlerin kader eşlerinin bir süreliğine var olmadığına dair bir şey hatırlıyorum?"

Gaelynn başını salladı. "Evet, Fenrir kaderleri kızdırdı, ama sanırım affedildi. Ya da şekil değiştirenlerin eşlerini bulmalarını engellemek için gereken işlerden bıktılar."

"Ben ikincisine bahse girerim. Kızgın bir kadının böyle bir davranışı affedebileceğini hayal edemiyorum."

İkimiz de Virginia'nın değerlendirmesine başımızı salladık.

O nefesini tuttu ve arkasını döndü. Devasa bir çantada bir dakika kadar aradıktan sonra, bir kumaş yığınıyla ortaya çıktı. Bir tişörtü salladı ve gülümsedi, sonra bana uzattı. Arkasında futbol forması gibi büyük harflerle yazılmış, sade beyaz bir tişört. Üzerinde "S.M.C." yazıyordu ve altında benim ilk adım, ardından WF.

Onlar bana tişörtlerinin arkasını göstermek için döndüklerinde gözlerim doldu. Virginia'nın adının altında WS, Gaelynn'in adının altında ise BS yazıyordu. Bunların wyrfang, kurt şekil değiştiren ve ayı şekil değiştiren anlamına geldiğini hemen anladım.

Arkalarına döndüklerinde ikisi de bana gülümsüyordu. "Society Mates Club'ın ilk toplantısına hoş geldin."

Epilog

"Bitti mi? Gerçekten bitti mi?"

Drym başını salladı, dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

Beş ay sürdü, ama Bay Blue'nun av kulübünün diğer tüm üyelerini bulmayı başardık.

Aslında Bull'un onların gerçek kimliklerini ortaya çıkarmak sadece birkaç saat sürdü. Bay Blue'nun gerçek adını öğrendikten sonra, onunla bağlantılı olanları bulmak daha kolay oldu. Diğer iki ana pislik, Bay Red ve Bay Yellow, en kolayıydı, ama Bull'un becerisi etkileyiciydi ve Bay E ve Bay F'ye kadar hepsini buldu.

Daha uzun süren iş, onları yakalamaktı. Meğer zengin pisliklerin, avlandıklarını anladıklarında başvurabilecekleri çok sayıda kaynağı varmış.

Wyrfanglar sonunda uluslararası görevlerini aldılar. Hedeflerden birkaçı başka ülkelere kaçtı, ama Zeus'un yardımıyla (ve özel jetiyle) wyrfanglar onları çabucak yakaladılar.

Bay C en uzun süre kaçmayı başardı. Diğerlerinden daha akıllıydı ve izini tamamen kaybettirdi. Banka hesaplarını boşalttı ve Güney Amerika'ya kaçtı.

Bull'un onu nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyordum. Sorduğumda, Bacon'a üç kilo un kurdu borcu olduğunu mırıldandı.

Drym ve kardeşleri bir haftadır ortalarda yoktu. Kalın ormanda hızlı hareket edip saklanamazlardı.

Ama şimdi geri dönmüşlerdi, ortak salonda etrafımda toplanmışlardı. Ve beni avlayan adamların bir daha başka bir kadına aynı şeyi yapacağından endişelenmeme gerek kalmamıştı.

Kendimi onun kollarına attım ve o beni yakaladı.

Quin, "Grup kucaklaşması!" diye bağırdı ve diğerleri de yaklaşarak kollarını bize doladılar.

Gölerek Drym'i daha sıkı sıktım. Kalbim mutluluktan patlayacaktı. Sadece zengin pisliklerin hepsinin ölmüş olması değil, bir zamanlar dokunmaktan kaçınan "dişliler"ın artık bir yığın köpek yavrusu kadar sevimli olmaları da beni mutlu ediyordu.

Elbette, onlar sevimli yırtıcı hayvanlardı, ama *benim* sevimli yırtıcı hayvanlarımdı. "Beni eve götür." Drym'in kulağına fısıldadım, ama diğerlerinin duyduğunu biliyordum.

Serbest bırakıldık ve Drym, yerleşkenin uzak tarafındaki evimize koştu.

"Beni özledin mi?"

Drym homurdandı. "Her saniye."

"Ne kadar özlediğini göstermek ister misin?"

O kıkırdadı. "Her şeyden çok."

Beni ne kadar özlediğini yeni ve yaratıcı yollarla gösterdi, ta ki ben hareket edemeyecek kadar yorgun düşene kadar.

Soğuk burnu boynuma doğru kaydı. "Ben seninim. Kalbim, bedenim ve ruhum senin ellerinde, istediğin gibi yapabilirsin. Emrindeyim. Dokunabilirsin. Senimsin..."

Parmağımı dudaklarına koydum. "Sevmek. Sevmek benim hakkım. Ve ben seninim."

Bağımız etrafımızda o kadar parlak bir ışık yayıyordu ki ikimiz de gözlerimizi kapattık.

Hâlâ BioSynth ile bağlantılı herkesi ortaya çıkarmak için çalışıyorduk. Bull bile onları takip etmekte zorlanıyordu.

Sonsuza kadar saklanamazlardı ve ortaya çıktıklarında hazır olacaktık. O zamana kadar, yatağımdaki nazik, sevgi dolu canavara odaklanacaktım.

Mouse'a Bir Ödöl Ver

Mouse, bir yorum bırakıp düşüncelerinizi bizimle paylaşırsanız çok sevinir. Uzun veya ayrıntılı olması gerekmez, birkaç kelime veya bir cümle bile bizim için çok anlamlı olacaktır. (Her yorum aldığımnda ona özel bir ikram veriyorum.)

(Sadece o zaman ikram alıyor değil. Ben canavar değilim.)

Teşekkürler

Held by a Monster'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Drym ve Kendal'ın hikayesini beğendiğinizi umuyoruz.

2. kitapta başka bir wyrfang ve eşi yer alacak. Daha fazla ayrıntı yakında geliyor!

Güncellemeler, alıntılar ve diğer bonuslar için haber bültenime abone olun: [https://kenziekelly .com/subscribe](https://kenziekelly.com/subscribe)

Sadece yeni kitaplarımın çıkış tarihlerini öğrenmek istiyorsanız, [beni Amazon'da takip edin](#), yeni kitaplar çıktığında size e-posta ile haber verilecektir.

Bu kitap profesyonel olarak düzenlenmiş ve düzeltilmiştir, ancak yazım hataları tavşan gibidir, bakmadığınız anda çoğalırlar. Bir hata bulursanız, lütfen hatayı ve cümleyi kopyalayıp kendime e-posta ile gönderin: [herself@kenziekelly .com](mailto:herself@kenziekelly.com).

Yazar Hakkında

Kenzie, Alabama eyaletinin Birmingham şehrinin banliyösü Bluff Park'ta, çok uygunsuz bir Güneyli ailede büyüdü. Şu anda Georgia eyaletinin Atlanta şehrinin kuzeydoğusundaki bir banliyöde yaşıyor. Üniversitedeki sevgilisiyle evlendi ve iki oğlu var. Bir Pit Bull tarafından sevilir ve iki kedi tarafından tolere ediliyor. Çok fazla Diet Coke içiyor ve nasıl yapılacağını gösteren bir kitap olduğu sürece her şeyi başarabileceğini düşünüyor.

Diğer ilgi alanları gelip geçse de, dört tutkusu hiç değişmedi: atlar, fotoğrafçılık, okumak ve yazmak.

Çocuk bakıcılığı ve evin CEO'su olarak yaptığı iş, 2017 yılının Nisan ayına kadar tüm enerjisini (yaratıcı ve diğer tüm enerjisini) tüketiyordu, ta ki kafasındaki karakterler hikayelerinin anlatılmasını talep edene kadar. O zamandan beri yazmaya devam ediyor.

Kenzie'nin diğer eserleri:

[Ka'atari Savaşçıları Serisi \(Bilim Kurgu Romantizm\)](#)

[Süper İnsan Güvenlik Serisi \(Paranormal Romantizm\)](#)

[Whiskey Vex Serisi \(Kentsel Fantastik\)](#) .

[Empyrean Serisi \(Romantik Fantastik\)](#) .

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya aktarılamaz.

İçinde

- [1. Bir](#)
- [2. İki](#)
- [3. Üç](#)
- [4. Dört](#)
- [5. Beş](#)
- [6. Altı](#)
- [7. Yedi](#)
- [8. Sekiz](#)
- [9. Dokuz](#)
- [10. On](#)
- [11. On bir](#)
- [12. On iki](#)
- [13. On üç](#)
- [14. On dört](#)
- [15. On beş](#)
- [16. On altı](#)
- [17. On yedi](#)
- [18. On sekiz](#)
- [19. On dokuz](#)
- [20. Yirmi](#)
- [21. Yirmi bir](#)
- [22. Yirmi iki](#)
- [23. Yirmi üç](#)
- [24. Yirmi dört](#)
- [25. Yirmi beş](#)
- [26. Yirmi altı](#)
- [27. Yirmi yedi](#)
- [28. Yirmi sekiz](#)
- [29. Yirmi dokuz](#)
- [30. Otuz](#)
- [31. Otuz bir](#)
- [32. Otuz iki](#)
- [33. Otuz üç](#)
- [34. Otuz dört](#)

- [35. Otuz beş](#)
- [36. Otuz altı](#)
- [37. Otuz yedi](#)
- [38. Otuz sekiz](#)
- [39. Otuz dokuz](#)
- [40. Kırk](#)
- [41. Kırk bir](#)
- [42. Kırk iki](#)
- [43. Kırk üç](#)
- [44. Kırk dört](#)
- [45. Kırk beş](#)
- [46. Kırk altı](#)
- [47. Kırk yedi](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

